

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 16 / Sayı: 186 / Haziran 1997 / 5,- DM

Güney ve Kuzey'de sömürgeci TC ve ihanetçi güçlere karşı savaşımda

ZAFER PKK'nin

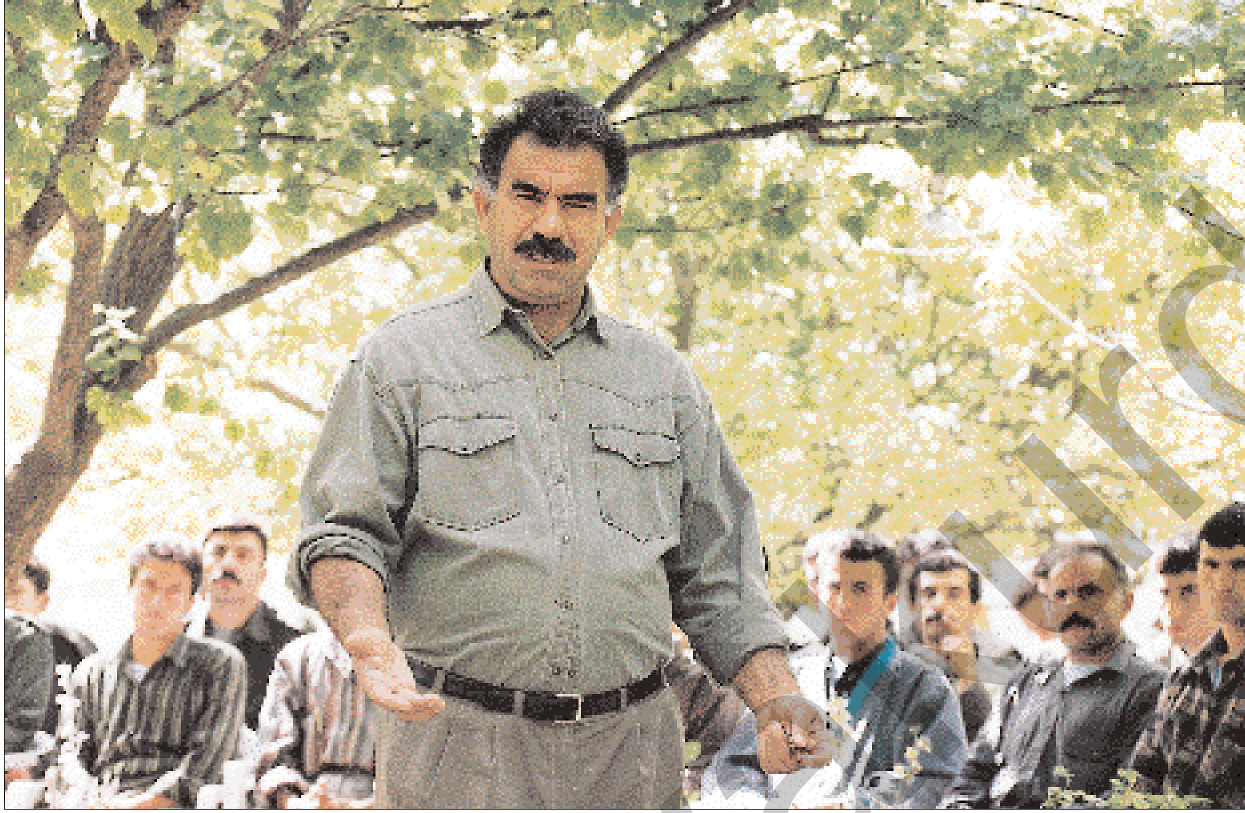
Rus sosyalizminin çözülüşüyle birlikte dünyanın sarsılan dengeleri hâlâ yerli yerine oturtulamadı. Ortaya çıkan dünya dengesizliği, güçler arası dengesizlik ve çelişkiler çatışarak gelişmeye devam ediyor. *"Asya'nın öncü savaş kolu"* durumuna yükselen Ortadoğu, bu atmosferin gergin havasını şimdiden soluyor.

Emperyalizmin kontrol altına alamadığı hassas dengeler üzerine kurulu bir kriz merkezi olan Ortadoğu, dünya siyasetini çok önemli boyutlarda etkileyen bir bölge olma özelliğiyle, gündemdeki sıcaklığını hiçbir zaman yitirmedi. 1996'da da, '97'de de dünya gündemini belirledi. Bir yandan emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri, diğer yandan ilerici, anti-emperyalist dinamiklerin, emperyalizme göre bağımsız belli devletlerin emperyalist ve işbirlikçi çömezleriyle çelişkilerinin kızışmasına ve bu çelişkili durum ilişki, ittifak ve çatışmalarına sahne oldu.

Son gelişmeler temelinde İsrail, ABD ve Türkiye'nin üçlü stratejik ittifakı, bu eksende gündeme geldi. Ardından KDP'yi de bir piyon olarak yanlarına alarak Güney Kürdistan'a şimdiye kadar gerçekleştirilen en büyük işgal seferini düzenlediler. Bu, NATO'yu da aşan bir ittifak zinciriyle gerçekleştirildi.

14 Mayıs Çarşamba günü TC genelkurmaylığı, Barzani'nin destek çağrısı, ya

● Devamı 2. sayfada

"Hiçbir cephede geri adım atılmamıştır. Tam tersine hem alan, hem kitle hakimiyeti, hem askeri, hem de siyasi olarak ağırlığımız gelişmiştir. Ordunun *"girdim"* dediği bütün tepeler bizim elimizdedir. Ordunun kayıpları 500'den az değildir. Bizim kaybımız ise hastanedeki yaralıların katledilmesi dahil 60 kişiden fazla değildir. Bu savaş, bizim en ucuz kapattığımız bir savaştır. Denilebilir ki, tarihte en az kayıp veren ve sonuçları kendi lehimizde olan en olumlu savaştır. Hiçbir savaş, bu savaş kadar bizi askeri, siyasi, hatta diplomatik olarak güçlendirmemiştir."

Sömürgecilik, bir istikrarsızlık sistemidir

Savaşımız geliştikçe, Kürdistan tarihinde daha önce hiçbir zaman yaşanmamış aşamalardan geçiyor. Kürdistan tarihinin hiç anlaşılmadığı birçok savaş düzeyinden sözedilebiliyor. Bir yandan emperyalizmin yönelimlerindeki değişiklikler, öte yandan çağdaş Parti-Ordu-Cephe örgütümüzün işleyiş ve çalışma esasları, yine ideoloji-politika ve en önemlisi de önderlik tarzı, hem Kürt halkı için, hem de Kürt halkının düşmanları için son derece yeni, daha önce rastlanmayan olaylar olarak tarih sahnesinde yerini alıyor.

PKK öncülüğünde örgütlenen Kürt halkı, ilk kez bu derece önemli bir güç olarak tarih sahnesine çıktı. Bu gelişmenin birden çok nedenleri vardır. Yakın tarihin yaratıcısı olan partimizin varlığının neden olduğu gelişmeler kadar, dünya ve Ortado-

● Devamı 6. sayfada

"Tarih günümüzde gizli ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz"

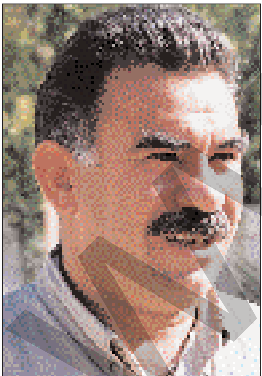
"Toplumu sınıflar biçiminde çözümleyen geleneksel yöntem ile onu düzeyler biçiminde çözümleyen PKK yöntemi arasındaki ilişki; Newton fiziğinin açıkladığı evren ile Einstein fiziğinin açıkladığı evren arasındaki ilişkinin aynıdır."

● Yazısı 10. sayfada

Kürdistan'da Barzanicilik

Başkan APO ile İbrahim Ahmed'in yaptıkları sohbet 8. sayfada

Nahar gazetesinin Başkan APO ile yaptığı röportaj

"Haksız ve muazzam bir güç dengesizliği altında geliştirilen bu operasyona, sadece Kürt yurtsever güçlerin değil, bölge haklarının da dayanışma içine girmelerinde hayati yararlar vardır."

Operasyon teslim olmayan halklara yöneliktir

● Bağdat bu operasyonu kınamakla birlikte, Ankara ile işbirliğini de sürdürmektedir. Sizce bu çelişkilerin sırrı ne? Bunun anlamı Irak rejimi bu operasyonu içten mi kabul etmiştir? Eğer bu doğru ise nedenleri nedir?

● Bağdat bu operasyonu kınamakla birlikte Ankara ile işbirliğini de sürdürdüğü bir gerçektir. Hiç şüphesiz, bu önemli bir çelişkidir, ama neden böyledir? Biz de sırrını tam anlamış değiliz. Acaba Irak rejimiyle birleşerek mi bu operasyonu yürütüyor? Eğer bu doğruysa neden Irak rejimi bunu yapıyor?

Görünüşte işgale oldukça karşı duruyor. Ama fiili anlamda, bizimle herhangi bir dayanışmaya da girmiyor. Yine pratikte gücü vardır, aslında en azında pratik değeri olan bir protesto eylemini yapabilirdi, -bunu da yapmıyor. Daha önce aldığımız bazı duyumlar ve genel gelişmelerin de seyrinde çıkarabileceğimiz sonuçlar; Bağdat rejiminin bu ope-

● *Devamı 4. sayfada*

Yaşam sorunu, savaş sorunumuzdur

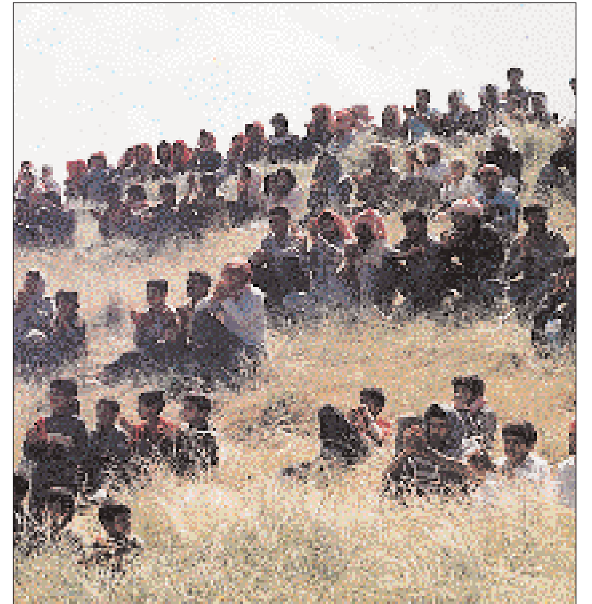
"Eskiye ait yıkılan ilişki ve değerlerin yerine yenisi geliştirilemediği taktirde ortaya ciddi bir yaşam boşluğu çıkar. Toplumun veya bireyin, eğilim, tutum ve davranışları bütün dayanaklarını yitirir. Gerek maddi, gerekse manevi anlamda yitirilir ve bu da, yaşamın üzerinde şekilleneceği ilke ve ölçülerden, bir bütün olarak değerler sisteminden yoksun kalması anlamına gelmektedir."

● Yazısı 19. sayfada

Yüksek dağ zirvelerinin soylu sahibleri

Rıza, Numan, Selcan, Dijwar Behrem, Küçük Sabri, Büyük Sabri ve Firaz hevallerin anı yazıları

15-16-17-18 sayfalarda

Ateşten bir koşucu: Zilan

"Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür. Yükselen bir alev, ateşten bir koşucu; bir PKK'li yani. Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi. Sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistani bir savaştır."

Serxwebûn'dan

ZAFER PKK'nin

● Baştarafı 1. sayfada

da daveti üzerine Güney Kürdistan'a girdiğini açıklıyordu. Aylardır sınırın sıfır noktasına yığdığı yaklaşık yüzbin kişilik ordu gücüyle yaptığı giriş, hiç de, sadece Barzani ihanetine destek olmak için gelişen bir girişe benzemiyordu. Giriş tam bir işgal seferiydi. Türk ordusu birlik birlik, alanlara büyük karakollar biçiminde yerleşmeye, KDP peşmergelerini belli vadi ve boğazlara yerleştirmeye, önceden boşalttığı, insansızlaştırdığı alanlarda tampon bölge oluşturmaya, İsrail'in Güney Lübnan'da yaptığına benzer bir biçimde işbirlikçileri sınır hattında konuşlandırmaya ve giderek Güney'in içlerine, Musul-Kerkük çevresine doğru işgali yaymaya başlamıştı. Bu durum bölge ülkelerinde de belli hareketlenmelere yol açtı. İran, Irak ve Suriye sınırlarına askeri yığınaklar yaparak, kendi aralarındaki ilişkileri güçlendirmeye başladılar. Araplar, daha çok kendi aralarındaki birlikten bahseder oldular. Ortadoğu düzleminde diplomatik trafik sıklaştı. Protesto, kınamalar devletler düzeyinde gelişti. Bölge ülkeleri, TC'nin işgal seferinin sadece PKK'ye karşı değil, kendilerine yönelik bir saldırı olduğunu da anlamışlardı. Bölgedeki pekçok Kürdistani güç PKK'nin devrimci-yurtsever direnişinden yana tavırlarını koydular, ittifak protokolleri imzaladılar.

TC sözcüleri, işgal girişiminin hedeflerini, "*bölge halkı için de bir sorun haline geldiği bölgedeki gruplarca kabul edilen PKK'nin, bölgeden temizlenmesinin sağlanması*" ve buna paralel olarak, "*yerel otoritenin, yani Barzani güçlerinin bölgede hakim kılınması*" biçiminde deklare ettiler.

İlk elden amaçlanan bunlardı. Yani PKK'nin Güney'de temizlenmesi, hem Kuzey, hem de Güney'de marjinalleştirilmesiydi. TC, askeri güç olarak PKK'yi, etkin halde görmek istemiyordu. Nitekim Türk ordusu operasyon öncesi ve sonrasında, "*PKK siyasi bir güç olarak belki kabul edilebilir, fakat askeri bir güç olarak kabul etmemiz mümkün değildir*" biçiminde görüşlerini değişik biçimlerde yansıtıyordu. Bunun için de ilkin PKK'yi izole etmek Güney'i kendi denetimleri altına almak için elinden gelen bütün çabaları seferber ettiler. KDP işbirlikçiliğini kendine sosyal dayanak haline getirerek Güney'de kalıcı, sömürgeci egemenliğini, bu işbirlikçi oluşum eliyle tesis etmek uğruna, kendini çok riskli bir karmaşanın içine atıyordu. TC sömürgeciliği, aslında planlarını aşamalar biçiminde oluşturmuş bulunuyor. Ama birini başarmadan (kendini başarmış gibi göstererek), ikincisine atlaması, tüm hayallerini suya düşürmüştür. Ancak bu, planlarından vazgeçtiği, ilk elden hedef tahtasına diktiği PKK'yi olduğu gibi hemen kabulleneceği anlamına da gelmez. Devreye farklı yöntem ve silahları sokarak, kendisi için ölüm-kalım meselesi haline getirdiği PKK ile savaşımı şu veya bu şekilde verecektir. Daha sinsi, daha kurnaz, daha güçlü ve kapsamlı yüklenmeye çalışacaktır. Buna göre bir politik dil, bir savaş dili zaten PKK'de mevcuttur.

Güney Kürdistan hem emperyalizm, hem sömürgecilik, hem de ihanetle hesaplaşmanın, hızla çözüme yaklaşmanın ve finali yakalamanın en elverişli zemini haline getirilmiştir. Artık Güney, salt bir geri cephe değildir. İleri bir savaş hattıdır, bir devrim kalesidir. 1997 yılı bu bağlamda PKK'nin Güney'i yeni bir devrime açtığı ve bunun sonuca doğru gittiği bir final yılı olma özelliğini taşımaktadır.

Sömürgeciliğin ve emperyalizmin, Güney Kürdistan üzerinde tarihsel hesapları olduğu biliniyor. Sömürgeciliğin, bu yönlü pekçok işgal girişimi olmuştur. Bunlar, Güney'deki gelişmelerin arka planını oluşturmaktadır.

Güncel gelişmelerin tarihsel arka planı

"*Güney Kürdistan sorunu, TC kadar eski bir sorundur*" belirlemesi, Güney Kürdistan sorununu ele alırken, temel bir çıkış noktasını teşkil eder. Çünkü Güney Kürdistan, kuruluşundan bu yana TC'nin köklü bir yarası durumundadır. Öyle bir yara ki, 1920'lerde dönemin emperyalist gücü İngilizlerle TC arasında büyük çekişmelere neden olmuştur.

"*Bilindiği üzere 1925'te bir Kürdistan isyanı, yine bir Musul-Kerkük sorunu vardı. Hatta Türk ulusal kurtuluş savaşının Kürtlerle birlikte verilmesi sözkonusudur. Güney Kürdistan misak-ı milli sınırları dahilindedir. Kürt milletvekilleri de bunu temsilen mecliste bulunuyorlar. İngilizlerin Güney Kürdistan'da, Irak'ta petrol bulma durumu ve dolayısıyla kemalistlerle çelişkisi vardır. Bu çelişkinin halledilmesi için Mustafa Kemal'in iyi bir İngiliz işbirlikçisi olarak -ki başından beri bu niteliğini bilmekteyiz-, İngilizlerle anlaşmaya girmesi çok somuttur. İngilizlerin dayatması şudur: 'Petrol sorununda, Güney Kürdistan sahasının Irak'a dahil edilmesinde gerekeni yapmazsanız, ben de olası bir Kürt isyanı geliştiririm.' Zaten Güney'de de bir Kürt isyanına bu anlamda yaklaşım gösterilmesi sözkonusu. Şeyh Sait önderlikli isyana da ilgisi gelişebilir. En zayıf dönemini yaşayan kemalistler bundan çok korkarlar. Dolayısıyla bütün bu koşullar birleşince, bir anlaşma yapmak kaçınılmaz olur. Misak-ı milli sınırları dahilinde olduğu halde, bir, Kürtleri bölmek; iki, Kuzey'deki Kürt isyanını desteksiz bırakmak; üç, İngilizlerin kemalizme ve Mustafa Kemal'in kendisine destek alabilmek için Kürdistan'ın parçalanması sağlanmıştır.*"

Buna rağmen TC, Güney'i misak-ı milli dahilinde ele almaktan, Musul ve Kerkük üzerinde büyük hesaplar yapmaktan vazgeçmiş değildir. Sürekli kendi egemenliğini tesis etmenin peşinde koşmuştur. Doğan her fırsatı bu çerçevede değerlendirmek istemişse de, yapamamıştır. Aslında Güney Kürdistan'a yayılma, TC iç politikasında da büyük çelişkilerin nedenidir. Kimi kesimler tereddütlü olup, bunu istemezken, kimi kesimler de bunu başarmayı önlerine "*ya olacak ya olacak*" biçiminde bir iddia ile koymuşlardır ve ağır basan da bu olmuştur. Özal zamanında, bu çelişki genelkurmay başkanını istifaya kadar sürüklemiştir.

Özellikle 12 Eylül 1980 sonrası, Türk sömürgeciliğinin Güney Kürdistan'a yönelik yaklaşımları PKK'nin boğulmasını ilk sıraya oturtarak gelişti. 12 Eylül karşı-devrimci saldırısıyla boğamadığı PKK direnişini, 1983'te kapsamlı bir Güney saldırısıyla kırmaya girişti. İran-Irak Savaşı'nın yarattığı zemini değerlendirerek Güney'e yerleşen gerilla gücünü, Irak rejimiyle "*sınır güvenliği*" anlaşması imzalayarak 15 bini aşkın ordu gücüyle ezmeye yöneldi. Bu bir işgal seferiydi. Her ne kadar "*sınır güvenliği*" öne sürülse de, amaçlanan sadece bu değildi.

Varlık-yokluk aşamasında olan ulusal kurtuluş mücadelesini daha direniş sürecinin ilk adımlarını boğmak kadar, Güney'deki silahlı aşiretleri silahsızlandırarak denetime almayı, ulusal birliğin yolunun açılmasını engellemeyi de hedefliyordu. Bunlar sadece TC'nin dar hedefleriydi.

Bölgesel düzlemde yapılan hesaplar, anti-komünist amaçları da vardı. Zaten işgal seferi NATO patentliydi. İran-Irak Savaşı yüzünden, Irak'ın Güney Kürdistan üzerindeki denetimi zayıflamıştı. Bu durum, sömürgecilik ve emperyalizm açısından bir tehlike arz ediyordu. Dolayısıyla TC eliyle gelişecek bir denetim emperyalizmin de işine geliyordu.

İran'la bir savaş durumunda olan Saddam'ın iktidardan düşmesi halinde emperyalizme bağımlı ve TC'nin de desteğini alarak bir yönetimin Irak'ın başına getirilmesi ve Irak'ta, İran'a benzer bir olası gelişimin önüne geçilmesi gerekiyordu.

Savaşın 13. yılında sömürgeci generaller ağlıyor

Güney Kürdistan'ın diğer parçalarla ve bu parçaları elinde tutan İran ve Suriye ile komşu olması nedeniyle, gerek bu devletlerle PKK'nin geliştireceği ilişkiler ve gerekse her dört parça açısından Büyük Güney'in merkezi bir bağlantı noktası durumunda stratejik bir öneme sahip olması; anti-Amerikancı özellikler taşıyan İran ve Suriye ile geliştirilecek dostluk-ittifak olasılığı, hem TC, hem Irak ve hem de emperyalizmi ciddi ciddi ürkütmüştü.

Bu nedenler dahilinde Güney Kürdistan'ın devrime kapatılması, direniş soluğunun daha ilk nefeslerinde boğulması, bu güçler açısından doğacak tehlikeleri önlemek için oldukça önem arzetmekteydi.

Ayrıca TC'nin Musul-Kerkük üzerindeki tarihsel emellerini gerçekleştirebilmesinin yolu da bu doğrultuda açılmış oluyordu.

Yine TC'nin kendi iç çelişkileri vardı. Evren kliği, kendi muhaliflerini etkisizleştirmek için dikkatleri dışa yöneltip iç muhalefeti bastırmayı da önüne hedef koymuştu.

Bu doğrultuda geliştirilen 1983 Mayıs işgal hareketi, ilkel milliyetçiliğin, PKK'nin gelişimini sınırlandırıp durduracağı ve kendi denetimine alacağı yönünde TC ile anlaşması ve bölgesel-uluslararası düzlemde gelişen tepkiler, koşulların olgunlaşmaması TC'nin geri çekilmesini gerektirmişti.

1991 yılında da Körfez Savaşı sürecinde gelişen NATO müdahalesi ile Güney Kürdistan'ın Irak denetiminden çıkarak KDP ve YNK gibi güçlerin denetimine girmesi, emperyalizm ve TC'nin Güney üzerindeki planlarını hayata geçirmek için uygun bir zemin oluşturmuştu.

TC, ABD ve diğer uluslararası müttefiklerini yanına alarak işbirlikçi güçler eliyle halk üzerindeki egemenliğini sürdürmeyi, Kürdistan devrimini tamponlamayı amaçlıyordu. Bu, Özal yaklaşımıydı. Bir yandan özel savaş en azgın bir biçimde yürütülüyor, diğer taraftan Kürt sorunu tartışmaya açılıyor, bazı reformlardan sözediliyordu.

"*Hududun her iki yanında Kürt tampon bölgesinden bahsediliyor. Türkiye, bu işi kendi başına kontrol edemeyeceği görüşünü BM'ye kadar götürdü; 'ben kendi başıma bu işi kontrol edemem' dedi. BM'nin -ki, ABD önderliğindedir-, kesinlikle devreye girmesi gerektiği savunuldu. Bütün dünya yardıma çağırılıyor. Hududun her iki tarafında çadırlı kentler kuruluyor. Daha da ileri bir adım olarak BM'nin himayesinde ve hatta BM gücünün denetiminde bir Kürt bölgesi yaratılmak isteniyor. ABD, buna şimdiden yüksek ilgi gösteriyor. Yarın ise, diğer emperyalist devletler peşisıra ilgi gösterir. Bu ikinci İsrail deneyi midir demeyeceğim; çünkü, İsrail deneyimi bu temelde oluşmamıştır. Filistin toprakları üzerinde Yahudi yerleşimi ile başlamıştı. Bizim böyle bir durumumuz yoktur. Kürdistan'da gerici aşiretçi-feodal güçlerden bir tampon bölge oluşturulmak isteniyor. Bununla hedeflenen birinci amaç, Kürdistan'ın kapsamlı ulusal kurtuluş devrimini frenlemektir. Bu, Türkiye'nin amacıdır. İkincisi ise, emperyalizmin Irak üzerindeki emellerini sürdürmeye yöneliktir. Özellikle İsrail'in de amacı olan, Kürdistan üzerinden genelde Arapları, özelde Irak'ı tamponlama ve bunun için gerici Kürt bölgelerini güçlü kılma planıdır.*" (Serxwebun Nisan 1991)

Tampon planları, 1992 yılında bir süreci daha başlattı. Körfez Savaşı "*bitti*" denilmişti, ama daha bitmemişti. 1992'nin Ekim ayında bir NATO harekatıyla PKK'ye karşı düzenlenen "*Sandviç*" operasyonuyla devam etti. 1992 Güney savaşı, KDP-YNK, TC ve uluslararası emperyalizmin desteği ile başlatıldı. 1991'deki plan, bu hareketle başarıya ulaştırılmak istendi. Plan gereği harekat sonucunda PKK gücünden düşürülüp tırnakları sökülerek ve Güney'deki işbirlikçi federe oluşum Kuzey'e taşırılarak, ulusal kurtuluş mücadelesi bütünüyle tamponlanacak ve Kürdistan, Ortadoğu'da tam bir tampon ülke konumuna getirilecekti.

Her ne kadar gerilla da taktik dışlıklar ve kayıplar yaşasa da; PKK, Güney'de galip çıktı. Güney savaşıyla PKK'nin bölgede sökülemez bir güç olduğu, PKK'siz bir Kürt çözümünün gerçekleşemeyeceği ve işbirlikçiliğe dayalı bir tamponlamanın gerçekleşemeyeceği açığa çıktı.

cihanım, öç kemanını çal
tetik makamından
mavi kaderimizi dinlesin general
çal: büyük dağ göllerinin
ve ağu ırmaklarının
ve yaralı göğsümüzde kor söndüren
bu lanetli çağın üstünde
bizim gökyüzümüz var
yüzümüze benzer canım
çal öç kemanını cihanım
tetik makamından çal
dinlesin general

çal: bir gecemiz var içinde
gerillalar gezer
canımızı ezer sedef ölümleri
bir gecemiz var kadınlar ve
çocuklar yanar
bir gecemiz 38 cesetlerinin
alevleriyle kanar
çal ağlasın general
süngünün ucunda havalanan
cenin için ağlasın
dersim'de her meşenin dibinde
bir seyit rıza var
her meşenin köklerinde yanık kemikleri
bizim kollarımızın, silahlarımızın
kökleri
erkeklerimizin kökleri, kadınlarımızın

çal öç kemanını cihanım
tetik makamından çal
çal ağlasın general
kürdün gecesini bıçakların
kesemediği andır
munzur'un berrak serinliği değil zamanın
büyük bakır bakraçlarına dolan
kandır
cennet beyazı karlara
karanfil düşer gibi akan
kandır cihanım
yüksek alınlı oğullarımızın verdikleri candır
sedef nalınlı kızlara andaç verir gibi

çal ağlasın general, kâbusu katlettiği
yetmişbin candır
çal cihanım tetik makamından
şimdi sevda isyandır

Serxwebûn'dan

Ancak sömürgecilik ve emperyalizm kararlıydı. Bu kararlarını da sonuna kadar sürdürdüler. 1995 yılında "*NATO savaşı*" diye nitelendirdiği çok kapsamlı bir saldırıya giriştiler. Bu da sonuçsuz kaldı. Gerilla, Güney'e sökülmemezcesine yerleşmişti.

Bunun önüne geçmek için, büyük NATO saldırısı ardından Dublin'de, ABD'nin başını çektiği, İngiliz, Türk ve işbirlikçi savaş ağalarının da içinde yer aldığı tehlikeli bir süreç daha başlatıldı. ABD, Dublin süreciyle Birleşik Kürdistan Devrimi'ni boğmak; İran, Suriye gibi devletlerin bölge üzerindeki etkinliğini kırmak ve denetim altına alıp üzerlerinde baskı kurmak ve sonuçta da, "*Ortadoğu barış süreci*"nin önünü açmak istiyordu. Böylece Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Ön Asya'ya kadar uzanan coğrafyada ABD kendi denetimini temin etmeyi; PKK, İran ve Suriye'nin, yine diğer emperyalist güçlerin etkinliğinin gelişmesinin önüne geçerek "*süper güç*" olma konumunu baş köşede sürdürmeyi amaçlıyordu.

Dublin süreci olarak adlandırılan bu kapsamlı tasfiye girişimine PKK'nin bir müdahale gerçekleştirmesiyle ABD ve TC amaçlarına ulaşamadılar. Bölgede sosyal dayanakları durumunda olan KDP, PKK karşısında güçten düştü.

PKK'nin Güney Kürdistan'da II. 15 Ağustos atılımıyla Dublin sürecine yaptığı müdahale, İran ve Suriye'nin de işine geliyordu. Çünkü ABD'nin Güney Kürdistan üzerinde egemenliğini tesis etmesi durumunda, İran ve Suriye'nin de kıskaca alınması, teslimiyete zorlanıp üzerlerindeki baskı dozajı daha da şiddetlenecek ve TC-İsrail kıskacı yanında, bir de Güney Kürdistan'da işbirlikçi bir Kürt kıskacı eklenerek, varolan kıskaç üçlenecekti.

Bu durum, Ortadoğu çapında ve Asya ülkelerini de içine alan bir saflaşmanın yakıcılığını daha fazla hissettirdi.

Bölgedeki dengeleri sarsabilecek bir güce erişen PKK'nin, yine İran, Suriye gibi ülkelerin ve radikal islamcı hareketlerin yakınlaşması, ABD emperyalizminin 1991 Körfez Savaşı sonrası elde ettiği imajını sarsmış, çıkarlarının zedelenmesine, bölgede objektif bir bloklaşmanın kapılarının aralanmasına yol açmıştı. Elbette bu ABD tarafından hoş karşılanamazdı. Onu, yeni planlar ve çareler üretmeye itecekti. Çünkü II. 15 Ağustos hamlesi ardından TC kadar ABD politikası da bir yenilgi almıştı. Bu yenilgiyi kapatmak için, Güney'deki işbirlikçiliğin peşine çok düştüler. Ankara ve Washington'da toplantı üzerine toplantı gerçekleştirdiler.

Diğer bir önemli nokta daha var: O da, emperyalist ülkelerin artık dünya ve bölgesel olaylarda, politikalarda ortak hareket kabiliyetlerinin eskisi gibi olmayışı ve "*tek kutuplu*" hareket edemeyişleriydi. Özellikle reel sosyalizmin çözülüşü sonrasında, emperyalistlerin kendi aralarındaki uzlaşmaz çıkar çelişkileri öne fırlamıştı ve azami kâr yasası gereği çelişkileri yoğunluk kazanmıştı. Bu durum en çok da Ortadoğu zemininde kendini açığı vuruyordu. Almanya, Fransa ve Japonya'nın Ortadoğu'daki etkinliklerini ve ilişkilerini geliştirmeleri, yine Rusya'nın buna katılması, ABD'nin aslan payını alma hesaplarını suya düşürüyordu. Sözkonusu devletlerin çeşitli bölge devletleri ve dinamikleriyle geliştirdikleri ilişkiler ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarına darbe vuruyordu.

İşte, tüm bunlar ABD'yi, Ortadoğu sürecini tümden kendi lehine çevirmesi ve hakimiyetini sağlaması açısından daha kapsamlı planlar ve politikalar geliştirmeye itti. Bu da, ABD emperyalizmi önderliğinde karş-devrimci bir bloklaşmanın gelişmesini beraberinde getirdi. Her ne kadar 1991 sonrasında "*çok kutuplu dünya*" politikalarında diğer emperyalist güçlerin ve Rusya'nın bölgedeki çeşitli çıkar ilişkileri çatışıyorduysa da, ABD kendi yaklaşımlarını ısrarla dayattı.

Şarm El-Şeyh'te düzenlenen dünya "*terör zirvesi*" ardından İsrail'deki yönetim değişikliği ve İsrail'in Güney Lübnan saldırısı, Suriye ve İran'a yönelik tehdit ve saldırılar, TC-İsrail stratejik işbirliğinin geliştirilmesi ve en önemlisi de Abdullah Öcalan yoldaşa yönelik geliştirilen başarısız uluslararası suikast girişimi, yukarıda belirtilen ABD önderlikli gerici bloklaşmanın bir ürünü olarak gerçekleşti.

ABD önderliğinde bloklaşmanın, Avrupa emperyalizminin, irili-ufaklı çeşitli bölge güçlerinin en fazla hakimiyet kurmaya çalıştığı, bu anlamda uluslararası ve bölgesel güç merkezlerinin çıkarlarının kesiştiği ve çekiştiği bir alan konumunda olan Güney Kürdistan, bu süreci en sıcak yaşayan alanların başında yer aldı. Partimizin Güney Kürdistan'ın giderek devrimsel atılımın gerçekleşmesinde oynadığı rol, emperyalizm ve gerici güçleri oldukça endişelendiriyordu.

Güney'de KDP ve YNK'nin tekrardan birbirlerine düşürülmesi, Irak-TC-Barzani gizli görüşmeleri sonucunda Irak ordusunun KDP ile birlikte Hewler'e saldırısı, buna karşı ABD'nin de Saddam'a yönelmesi ve bölgeye askeri güçlerini aktarması, Saddam'ın bölge statükolarını değiştirmeye çalışmasına yönelik olarak gelişti. ABD, kendi kontrolü dışında bir gelişmenin ve dengelerin değişmesini istemiyordu.

Saddam'ın KDP ile birlikte Hewler'e yönelik saldırısı, TC'nin politikalarından kopuk değildi. Çünkü bu saldırı, TC-Irak ve KDP'nin gizli ilişkileri sonucunda gerçekleşmişti. TC, bununla Saddam'ın yeniden Güney'e egemen olmasını, 1991 öncesi statükonun Güney'e hakim kılınmasını istiyordu. Fakat ABD, ilk başlarda Saddam'ın KDP ile birlikte Hewler'e saldırısına bir açıdan gözyumsa da, Saddam'ın Güney'e hakim olmasını ve dengelerin değişmesini istemiyordu. Bu da, gelişmelerin seyrini değiştirdi. Güney'i 1991 öncesine çekme planını başarıya ulaştıramayan TC, bu defa tampon bölge oluşturmayı ABD ve İsrail'in desteği ile önüne koydu.

Günlerce basın-yayın kuruluşlarınca gündemde tutulan, yine kapsamlı askeri yığınaklarla her an başlayacağı iddia edilen bu işgal girişimi, çeşitli nedenlerle sürece bırakıldı. Uluslararası alanda ABD'nin açık desteğinden ayrı olarak, bu plan herhangi bir dış destek bulamadı. Bütün Arap alemi, Rusya ve Çin'den tutalım Fas ve Cezayir gibi Afrika ülkelerine kadar dünyanın pekçok yerinden tepki aldı. Bölgede dengelerin oturmayışı, belli bir belirsizliğin yaşanması ve esas olarak ARGK gücünün niteliği, işgal girişiminin nasıl bir sonuç doğuracağını da TC açısından belirginleştirmemekte ve bu da, işgal girişimine TC'nin ürkek yaklaşımını doğurmaktaydı.

Nihayetinde 14 Mayıs'ta bu işgali gerçekleştirdiler. KDP ve YNK'yi "*Ankara süreci*"nde ikna etmiş, KDP'yi yanlarına almışlardı. Stratejik müttefikler bir dizi anlaşmalar imzalamışlardı. Böylece, adeta yeni bir 19 Mayıs çıkışı bir ruhla "*Çekiç Harekatı*"nı başlattılar.

Bunun nedenleri çok açıktır:

Öncelikle TC ve KDP, deşifre edilmiş içten çürümeye ve zemin kaybetmeye başlamıştı. PKK karşısında hızlı bir çöküş sürecine girmişlerdi. Kuzey'de olduğu kadar Güney'de de devrim kök salmış, işbirlikçilik teşhir ve tecriti yaşayarak tasfiye noktasına dayanmış ve PKK, Türkiye cephesine açılım sağlamıştı. Bu durum TC ve KDP'yi birbirine muhtaç hale soktu. Bu gidişatı durdurmaları gerekirdi.

Yine seksen yıllık Musul-Kerkük sorunu vardı. TC, bu sekesen yıllık emelinden vazgeçmiş değildir. Eğer TC, bunu gerçekleştirebilirse Irak yönetimini de kendi denetimine alarak içinde bulunduğu ekonomik külfeti hafifletebilecek, az da olsa rahatlayabilecektir. TC, bunu da düşünmeden edemezdi. Çünkü ekonomik kriz almış başını gidiyordu.

ABD'nin de mevcut koşullar ekseninde, Güney ve Kuzey Kürdistan'daki devrimsel gelişmeyi kontrolü altına alarak anti-Amerikancı bloklaşmanın Ortadoğu'da giderek güç ve zemin kazanırken Mısır, Suudi gibi ülkeleri de TC, ABD ve İsrail'e karşı zoraki tavır almaya zorlarken, bunun karşısında ABD'nin güç kaybetmesi, siyonizm, kemalizm ve emperyalizmin çıkarlarını tehdit ediyordu. Mısır, Ürdün, Suudi gibi ülkelerin Arap milliyetçiliği temelinde de olsa iç dinamikleri ağırlık kazanıyordu. Üçlü ittifakın bunun da önüne geçmesi bölgede güç kazanmasını, dolayısıyla Güney'e müdahele etmeyi ve kontrolü ele geçirmeyi gerektiriyordu. Yoksa, bölgedeki ABD, TC ve İsrail karşıtı bir halklar bloklaşması çok tehlikeli bir durum alabilirdi.

Güney Kürdistan'ın devrimci-demokratik ulusal çizgi karşısında bir güç olabilecek Irak'ın, günümüz sürecinde ABD'nin onayını görebilecek bir durumu yoktu. Bu nedenle ABD, Irak'ın Güney'de hakimiyet kurmasına izin vermezdi. TC, her ne kadar Güney'in 1991 öncesi statüye dönmesini istese de, ABD buna karşı çıktığından, TC'nin, ABD'nin desteğini almak için de olsa bundan vazgeçmesi ve yeni bir alternatif üretmesi gerekiyordu. O da KDP'ydi. Dolayısıyla KDP'nin Güney'de tek güç haline getirilmesi için TC'nin yardımı şarttı. Barzani'ye dayalı işbirlikçi bir otoritenin TC'nin desteği ve hizmetinde kurulması, ABD'nin kendisi açısından da bir zorunluluk olmaktaydı.

Bu nedenlerden dolayı Güney'e yönelik işgal seferi, TC, ABD ve İsrail'in hayati çıkarları, TC ve KDP'nin varlık yokluk gereği kaçınılmazdı. Özellikle TC, içinde bulunduğu durumda son kozlarını oynamak durumundaydı. Bu, KDP için de geçerliydi. Bundan dolayı, denize düşen yılana sarılır misali TC KDP'ye, KDP de TC'ye sarılmıştı. TC, geliştirdiği üçlü ittifaka KDP'yi katarak *de facto* bir dörtlü nitelik kazandırmıştı. Aslında, "*Bu, onun için de son şanstır. Kaybederse her şeyini kaybedecektir. Bu nedenle amasız saldıracaktır. Bu, son savaş olma gibi bir anlama sahiptir. İşgal ve ardından geliştirilecek savaş, mutlaka kazanmak isteyecektir, kazanmazsa gidecektir. Çözüm yolları ardına kadar açılacaktır. Ve bölge içinde yepyeni bir dönem başlayacaktır.*"

Ve "Çekiç Harekatı"

1997'ye girerken ABD dışişleri bakanı **Madeleine Albringht**, "*Bizler seyirci olmaktan, hatta aktör olmaktan daha ileriye gitmeliyiz. Kendi dönemimizin tarihinin yazarları olmalıyız.*" Yine "*TC-PKK savaşını mercek altına almamız gerekiyor*" diyen, **Grahm Füller**'in açıklamalarının ne anlama geldiği çok geçmeden anlaşıldı. Kendi döneminin tarihçisi ya da tarihinin yazarı olmak, ya da "*mercek altına almak*" için, 1997'nin ilk önemli adımını "*Çekiç Harekatı*" ile attı.

Gerçekten de ABD emperyalizmi açısından kendi döneminin yazarı olmak neyi ifade ediyor? Ortadoğu ve Kürdistan somutunda bunu nasıl gerçekleştirmek istedi, karşısında ne bulıdu? Bunlar önemli noktalardır. Çünkü reel sosyalizmin çözülüşünün ardından "*tek süper güç*" olarak yeni emperyalist yönelime önderlik eden ABD, ilk elden, kendi deyimiyle bir "*istikrarsızlık kuşağı*" olan Ortadoğu'ya el atarken, bunca engelle karşılaşacağını umuyordu.

Özellikle 1980'li yılların sonlarından itibaren ulusal sorunların, uluslararası politikaların bir numaralı belirleyeni niteliğini kazanmasıyla birlikte emperyalizm ilk hedef olarak önüne ulusal sorunların "*halledilmesini*" koymuştu. Buna uygun bir de ideoloji oluşturmuştu: Globalizm veya yeni emperyalist yönelim.

Globalizm, dünya kapitalizminin genel bunalımına bir çıkış yolu arayan emperyalizmin, kendi evrensel eğilimlerine yeryüzünün bütününü mutlak hakimiyet altına almasının karşısındaki tüm bendlerin yıkılmasını hedefliyordu. Reel sosyalizmin üstünü örttüğü ulusal, bölgesel ve yerel sorunlar, Sovyetlerin çözülüşüyle patlak vermeye başlamış ve bu sorunlar olduğu gibi emperyalizmin başına yığılmıştı. Globalizm, işte böyle bir süreçte ileri sürüldü. Buna uygun bir de, "*Pax Americana*" taktiği geliştirildi. Ve ilk elden Ortadoğu'ya, yılların kanayan yarası Filistin'e uyarlandı. Ama Ortadoğu'nun oldukça çelişkili ve karmaşık ortamında bir sonuç elde edemedi. Bugünkü durum, Filistin'e uyarlanan "*Pax Americana*" taktiğinin ne durumda olduğunu çok iyi yansıtmaktadır. Aslında ABD, Ortadoğu gerçekliğini biraz gördü ve Ortadoğu'da taşları yerinden oynatmaktan çekindi. Lozan'da oluşan statünün parçalanmasının kendisine vereceği zararı ve gelişecek devrimsel patlamayı gördüğünden, böylesine büyük bir riski gözönüne almadı. Eğer Kürdistan'da yeni sömürgeci ilişkilerin gelişmesine izin verilseydi, klasik statüko parçalanacak ve bölgede gerçekleşen bütün devrimlerden daha sarsıcı bir devrimsel gerçekleşme yaşanacaktı. Bunu gördüğü için, "*vur, ez, sonra çöz*" taktiğini seçti.

ABD, Ortadoğuda'ki statükolar nedeniyle TC'ye destek vermek durumundadır. Ama bunun yanında, Kürdistan sorununa TC politikası dışındaki seçeneklerle de eğilmek zorundadır. Aslında, ABD'nin TC'ye bütün ve esas desteği, Kafkasya, Balkanlar ve Ortadoğu'ya ilişkin stratejik hesaplarından kaynaklanmaktadır.

ABD emperyalizmi anılan bölgelerde sürekli bir istikrarsızlık durumu yaratmaktadır. Çünkü bu istikrarsızlık durumunda ancak hareket imkanına kavuşabiliyor.

Bugün ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin politikası "*politikasızlık politikası*"dır. Bu da bir politikadır. Örneğin, ABD bir yandan PKK ile diyalogun yollarını aramakta, diğer yandan diyalogun yollarını dinamitlemektedir.

"PKK'nin giderek daha geniş çaplı bir halk hareketleri zincirine öncülük etme durumu sözkonusudur. Siyasal coğrafya, yakın bir gelecekte daha önce görülmemiş türden yaygın halk hareketlerinin ortaya çıkacağını göstermektedir. Kürt ve Arap halkları başta olmak üzere, diğer halklarda da böylesi bir eğilimin güçlü belirtileri kendini göstermektedir. Esas itibariyle böyle bir halk hareketleri gerçekleşmesinin en temel alanlarından biri de Türkiye olmasına rağmen, bu alandaki gelişmeler çok ağır, ancak kesin oluşmak kaydıyla gerçekleşmektedir. Ortadoğu ve çevresindeki bütün devrimci gelişmeler, giderek tek bir eksen çevresinde, partimizin mücadelesi çerçevesinde bir eksene oturmaktadır. Bunun önüne geçmek için de, hiçbir emperyalist sömürgeci odağın verili gücü bulunmamaktadır." İşte, emperyalizmi esasta ürküten de PKK merkezli böyle bir gelişme ve gerçekleşme sürecine girilmiş olmasıdır.

Bölge dinamikleri ve çeşitli yaklaşımlar nedeniyle, Ortadoğu şu an dünyanın çelişki merkezi durumundadır. PKK, 20 yılı aşkın mücadelesiyle bu çelişkileri deşifre etmiş, açığa çıkarmıştır. Ve Kürdistan, dünyanın çelişki merkezinin odağı, ya da kilit noktası olarak belirmiştir. Her şey bu odak etrafında belirlenmektedir.

İhanet kılıcı: KDP

Emperyalistler ve bölge gericileri Ortadoğu'daki hesaplarına işlerlik kazandırmak için en sinsi politikalarını uygulamaya geçirirlerken, tarihi ve güncel gelişmelerin seyrine göre sürekli Kürt kartına sarılmaktan geri kalmamışlardır. Ortadoğu'nun en unutulan halkı olan Kürtler, bu tür durumlarda ise en çok hatırlanan halkı olmuştur. Nitekim bir dönem Irak'ta hariciyelik yapan bir İngiliz, Kürtler üzerine şu tespiti yapmıştır: "*Kürtler bir yağlı paçavra gibidir. Bölgede hangi güç bir diğerine düşmanlık beslerse, bu yağlı paçavrayı tutuşturup onun üzerine atar.*" Hiç şüphesiz günümüz koşulları içinde Kürdistan eski Kürdistan olmasa da emperyalistlerin, sömürgecilerin ve diğer bölge gericilerinin bu emelleri şimdi de farklı maskeler altında devam etmektedir. Halkımızın gerçeğine çok kötü tarzda yansıyan bu durumun oldukça tahripkar sonuçlar ortaya çıkardığına, son Güney Kürdistan işgalinde bir kez daha tanık olunduk.

Partimize yönelik son "*Çekiç Harekatı*"nda emperyalizm, bir de işbirlikçi savaş ağası, yani İngiliz hariciyesinin

deyimiyle “*yağlı bir paçavra*” durumunda olan KDP'yi yanlarına almışlardı.

Emperyalizm ve sömürgecilik kendine bir dayanak yapmadan kolay kolay bu adımı atamayı gerçekleştiremezdi. Özellikle ABD, Kürdistan ayağı olmadan, müttefikleriyle birlikte Ortadoğu’da hükümdarlığını tesis edemeyeceğini biliyor. Bunun için KDP ile Güney Kürdistan’ı kendisi için keskin bir işbirlikçi Kürt kılıcı haline getirmeye çalışıyor. Güney için yeni bir statü düşünüyor. TC ve İsrail gibi bir kılıcı KDP eliyle yaratmaya çalışıyor. Çünkü ABD için Güney Kürdistan, stratejik değerde kilit bir role sahiptir. Bu rolü Güney’e oynatmak için, ilkin KDP’yi bir işbirlikçi Kürt kılıcı haline getirip etrafa salıyor. Ardından KDP’yi Güney’de tek etkili ve yetkili güç haline getirmek istiyor.

Aslında TC’nin 1993-94’lerden beri KDP’yi Güney’de tek egemen güç haline getirme çabaları biliniyor. KDP’nin geçen yıl Saddam’ı arkasına alarak YNK’ye saldırması da biraz bu yönlü gelişti.

Bunun yanında TC’nin, Güney’deki çok küçük bir azınlığı kapsayan Türkmenleri de kullanma ve Güney’e vermek istediği misyon içerisinde önemli bir köşe taşı haline getirme istemi var.

Dolayısıyla sömürgecilik, siyonizmin ve emperyalizmin bu çerçevede, Ortadoğu’ya açılan kapı olarak gördükleri Güney'in devrim kalesini düşürmeleri kendileri için hayati öneme sahiptir. Bunu başaramamaları halinde Ortadoğu’da kilit bir role sahip olan Güney’den bir Ortadoğu devrimi ve geniş halk hareketlerinin gerçekleşeceklerini görüyorlar.

Demek ki, Güney’deki işgal harekatı, sadece TC ve KDP’nin saldırısı olarak değerlendirilemez. Güney’deki son savaş, aslında emperyalist ABD ve İsrail'in PKK’ye, Ortadoğu devrim dinamiklerine karşı olan bir savaşıdır. Büyük hazırlıklar sonucu gelişen tarihin bu en büyük savaşını başka türlü değerlendirmek mümkün değildir. Asıl hedef halklarıdır.

Barzani, halkların özgür iradesini güvence altına alan bu harekete karşı bir piyon olarak öne sürülmektedir. Bu noktada Barzani’ye biçilen misyon korucubaşılığıdır. KDP peşmergelerine de, bu korucubaşı komutasında “*sınır güvenliği*”ni sağlaması emredilmiştir. Bu çerçevede oluşturulmak istenen “*tampon bölge*” ya da “*güvenlik kuşağı*”, bu hain çetelerin kontrolüne verilmek istenmektedir. Ve Güney Lübnan örnek alınmaktadır. Bu örnek dahilinde, Güney Lübnan’da Güney Lübnan Ordusu ne türlü bir faaliyet görmüşse, KDP’ye de aynı misyon yüklenmiştir. Aslında İsrail’in 1982 Haziran’ında gerçekleştirdiği Güney Lübnan işgalinin esas yönü, salt bir “*tampon bölge*” oluşturmak değildi. FKÖ’yü askeri güçten yoksun bırakarak, reformize etmek ve yine Lübnan’da işbirlikçi bir yönetim oluşturmak, Suriye’ye darbe vurarak İsrail ve ABD’ye karşı kullanmasını, teslim alınmasını sağlamak hedefleniyordu.

Bugün TC’nin de müttefikleriyle yapmak istediği buna benzer bir durumdur. Çünkü TC de, ABD de, PKK’yi karşısında askeri bir varlık olarak görmek istemiyor, tırnakları ve dişleri çekilmiş bir PKK ile muhatap olmak istiyorlar. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş konuyla ilgili değerlendirmesinde şöyle diyor: *“Klasik işbirlikçilik ya dönüşecek, ya da tasfiye olacaktır. TC askeri olarak da PKK’nin gücünü artık kabul etmek zorunda kalacak ve siyasi çözümden başka yolunun olmadığını görecektir. Dolayısıyla ister dönüşme temelinde zorlansın, ister tasfiye olsun, işbirlikçiliğin kendi içindeki tehlikeli sonucu yaşamamak için bu son hamleyi mutlaka gerçekleştirecektir. TC de PKK’yi askeri bir güç olarak görmemek için mutlaka adım atacaktır. Operasyonun da en önemli siyasi amacı budur.*”

Nitekim İsrail'in Güney Lübnan işgaliyle, FKÖ'nün karekteri gereği belli amaçlarına ulaşıyor. Fakat TC’nin, İsrail’in elde ettiği türden bir başarıya ulaşması mümkün değildir. Çünkü ne Kürdistan Güney Lübnan’dır, ne de PKK, FKÖ gibidir. Birbirlerinden farklıdırlar. Örneğin, İsrail Güney Lübnan işgalinde oluşturduğu tampon bölge ile FKÖ’yü önemli oranda çökertiyor, güçten düşürüp savaş gücünü yok ediyor. Bunun akabinde ABD tarafından “*Politik Plan Paketi*” adında işbirlikçi bir çözüm planı devreye sokuluyor. Arafatçılığın karekteri gereği FKÖ bu plana çok kolay yatıyor. Böylece Arafatçılığı daha net ve belirgin olarak su yüzüne vururken, İsrail'in oluşturduğu tampon da Filistin devrimini tamponluyordu. Ama burada belirleyeci olan tampon bölgenin oluşturulması değil, Arafatçılıktır, FKÖ’nün iç dinamikleridir.

Kürdistan’da ise; ne kolay kolay ARGK'nin büyük bir askeri darbe yemesi mümkündür, ne de PKK’nin böyle bir çizgiye çekilmesi mümkündür. Aksine “*PKK politik yaklaşımlarıyla bizi kullanır*” diye yumuşama belirtileri göstermekten, ilişkilenmekten sürekli kaçınan ABD emperyalizminin ve TC’nin kendisidir. Coğrafik açıdan da, uluslararası koşullar açısından da farklılıklar vardır. Dolayısıyla ne kadar uzun süreli ve kapsamlı yönelirlerse yönelsinler, PKK’nin kalıcı ve başarılı direnişi karşısında elde edecekleri fazla bir şey yoktur. Nitekim işgalin yirminci gününden itibaren Türk ordusu ve ihanetçiler hiçbir varlık gösteremedikleri gibi, büyük bir yenilgi alarak çekilmişlerdir.

Türk ordusunun yaşadığı büyük yenilgi aynı zamanda ihanetin de bir yenilgisidir. Abdullah Öcalan yoldaş KDP'nin içinde bulunduğu duruma ilişkin yaptığı değerlendirme şöyle diyor: “*KDP tarihinin en tehlikeli ve kötü adımı attı. Sanırım bir daha ne eski gücüne kavuşabilir, ne de eski oyunları oynayabilir. KDP’yi istesek silip süpürebiliriz. Aslında böyle bir niyetimiz de yok. KDP büyük bir ihanet yaptı. Kürt halkına çok kötü vurmak istedi. Ve bunu da çok dar aile çıkarları için yaptı. Bunun yenilir, yutulur bir yanı yok. Bunu anlaşılmadığını, gizli yürütüleceğini de sandılar. Durumun hiç de öyle olmadığını, dünyanın başlarına yıkılabileceğini de gördüler. Şimdi bundan acaba ders alabilecekler mi? Bunu önümüzdeki günlerde bekleyeceğiz. Şimdi, Kürt halkına yönelik tehlikeli operasyonlara, benzer ittifaklara ve ihanet durumlarına girmemeleri gerekiyor. Biz bunun garantisini almaya çalışacağız. Eğer KDP bunun garantisini bize verirse biz KDP ile savaşı durdururuz. Ama Kürt halkının hiçbir temel isteğini ve talebini dikkate almayan, her şeyi gizlice ve bir halkın en değerli umutlarını, imkanlarını ve güçlerini çarçur eden, onu ortadan kaldırmayı bir sanat haline getiren politikayı sürdürürse, biz de bu savaşı sürdüreceğiz. Eğer ulusal-demokratik talepler içine girer ve bizi ikna ederse savaşı durdururuz. Ve Güney için halkın çıkarlarına dayalı siyasi bir oluşumun destekçisi oluruz.*”

Gelinen aşamada KDP ya dönüşecek, yurtsever-devrimci çizgiye çekilecek, ya da tasfiye olacaktır. Ulusal birliğin ve ulusal kongrenin önünde sürekli engel olarak durması, ertelemeye-geciktirmeye çalışması, yine daha 1996 Ağustos’un’da Saddam celladına sığınması yetmezmiş gibi, şimdi de Türk faşist sömürgeciliğiyle birlikte Kürdistan halkının biricik öncüsüne karşı saldırı başlatarak, Hewler'de gerçekleştirdiği katliam ile içinde bulunduğu ihanetçi konumu en belirgin halini dışa vuran KDP, ulusal iradeye boyun eğmez ve işbirlikçilikten tümüyle vazgeçmezse tam tasfiyesi gerçekleşecektir.

Yine emperyalizmin bölgesel planlarına ilişkin ise Abdullah Öcalan yoldaş gelişmeleri şöyle değerlendiriyor: “*Suriye üzerinde ABD kongresi bazı önemli kararlar alıyor. Dışişleri sözcüsü, 'Suriye'nin Irak'la geliştirmek istediği ilişkiyi olumlu bulmuyoruz', hatta 'hiçbir şeyini olumlu bulmuyoruz' dedi. Suriye eğer biraz boyun eğmez ve barış konusundaki tutumunu İsrail istemlerine göre yumuşatmazsa bir savaş planlanabilir. Ve bu planlama içinde Türkiye’nin kesin bir yeri olacaktır. Tabii bu öncelik, Suriye’ye mi tanınır, İran’a mı tanınır o biraz tartışmalı. Önceliği hangi ülkeye, devlete vereceği fazla net değil. Suriye de olabilir, ama İran da olabilir. Olabilmesi için Güney Kürdistan’daki durumun kendi lehlerine dönmesi gerekiyordu. Bunun başarılamayışı, sanırım bu planları yeni bir biçim altında götürmeye çalışabilirler. Suriye hedeflenirse, Türkiye açık bir saldırı durumuna geçebilir. Şimdi, Türkiye buna ne kadar hazırlıklı? Bu artık cumhuriyetin kaderiyle ilgili bir meseledir. Aynı durum İran için de geçerli. Yine İran'la bir savaşı göze almak, büyük bir olay. Belki de yüzyılın olayı olur. Bu noktada operasyondan sonra bazı gelişmeler olabilir.*”

Sömürgecilik ve ihanet ile gerçekleştirilen savaş Güney Kürdistan'da partimiz tarafından kazanılmıştır. Yüzbin askerden ve en üstün teknik-donanımdan oluşan Türk ordusu, gerillaya karşı hiçbir şey yapamamakta, son derece iddialı olduğu bu işgal seferinden boş dönmüştür. Son işgal harekatı her açıdan üstünlüğümüzle sonuçlanmıştır. Elbette ki, bu üstlünlük partimizin sağlam ideolojik, politik ve askeri hazırlıklarının bir sonucudur. İşgal girişimi nasıl ki, bölgesel bir etkiye yol açtıysa, partimizin etkisi de bölgeselleşmiştir. Yine Güney devrimi artık önlenemez bir devrim sürecine girmiştir. İşgal girişiminin sonuçları aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da olduğu kadar, Türkiye'yi de etkileyecektir. Gerçekleştirilen işgal harekatının başarısızlığı, aynı zamanda gerçekleştirilmesi planlanan daha büyük bölgesel operasyonlar ve bölge halklarına yönelik hegemonya çabalarının da büyük darbe almasıdır.

Elbette, sömürgeci rejimin Güney Kürdistan'da almış olduğu bu darbeyi kolay kolay hazmedemez. Güney'deki başarısızlığını, Türkiye'deki iktidar bir değişikliği ile telafi etmek isteyecektir. Ve bu temelde gündeme gelen Erbakan'ın istifası ve ardından Mesut Yılmaz'a verilen hükümeti kurma görevi bütünüyle ordunun inisiyatif ve direkt müdahalesi temelinde gelişmektedir. Nitekim belli bir zamandan beri ordu giderek partileşmesini gerçekleştirmektedir. Sadece bir partileşme değil, artık o iktidar olan bir güçtür. Yapılan brifingler, değerlendirmeler ve aldığı bütün kararlar bu durumu açık bir biçimde göstermektedir. Artık en sıkı bir milli mutabakat durumuyla bile, fazla yapacakları bir şey yok. Artık eski “*milli mutabakat*”lar “*tek sesler*” geride kaldı, aşıldı.

Türkiye'nin ufkunda görülen önümüzdeki günlerde yoğun çelişki ve çatışmaların olacağıdır. Hatta daha ileri giderek bir iç çatışma durumu bile yaşanabilir. Her ne kadar Türkiye'de ordu bir iktidar gücüyse ve partileşmesini tamamladıysa da, bu her şeyin ordunun denetimi altında geliştiği ve gelişeceği anlamına gelmez. Burada görülen diğer bir gerçek de; ordunun da zor bir süreçten geçtiğidir. Türkiye'deki bütün kurumlar gibi ordu da, Kürdistan'daki başarısız savaş pratiğinden dolayı yıpranmıştır, yorulmuştur. Kısacası bundan sonra ordu hem gizli, hem de açık iktidarını eskisi gibi çok uzun bir süre yürütemez. İlk kez orduya yönelik açıktan eleştiriler yapılabiliyor. Ordu uyarılabiliyor, askerin görevi ayrıdır, denilebiliyor. Hemen hemen herkes orduya atıp tutabiliyor. İşte, bütün bunlardan dolayı önümüzdeki günlerde sorunların daha karmaşık bir hal alacağı ve bir felaketin kapıda olduğunu gösteriyor.

Mevcut Türkiye'deki sorunlar ve varolan kriz durumu aslında ulusal kurtuluş devriminin bir sonucudur. Özel savaş karargahı her açıdan en güçsüz dönemini yaşıyor ve ayakta kalma gücünü de, toplumsal muhalefetin güçsüzlüğünden alıyor. İşte, bu buhran veya savaş dönemlerinde toplumsal muhalefet politik bir güç olarak sahnedeki yerini alırsa, kazanmamak için fazla bir neden kalmıyor. Bütün sorun toplumsal muhalefetin örgütsüz, parçalanmış ve güçsüz olmasından kaynaklanıyor. Aslında bu buhran durumu, devrimin nesnel koşullarını her geçen gün biraz daha olgunlaştırıyor. Bugün kazanmak için her şey daha fazlasıyla var.

Operasyon teslim olmayan halklara yöneliktir

Nahar gazetesinin Başkan APO ile yaptığı röportajdan bir kesit

● Baştarafı 1. sayfada

rasyonda kendisi için de bir çıkış yolunu aradığını görmekteyiz. Bir defa ancak kendisi devreye girerse Türkiye’yi zor durumdan kurtarabileceği, dolayısıyla Türkiye’nin kendisiyle ilişkiye girmek zorunda olduğunu düşünebilir. Ortak bir çözüme Türkiye Cumhuriyeti’ni sonuna kadar zorlayabilir. Eski klasik statüyü birlikte hayata geçirmek isteyebilir. Buna KDP’nin de yapısı uygundur. Acaba bu gizli bir ittifakla mı oluyor, bunu kesin belirtemeyeceğim. Ama diğer yandan İsrail’in ve Amerika’nın Irak için ne düşünebileceği gözönündeyken Irak rejiminin buna fazla güvenle bakabileceği, TC ile çok gizli bir ittifakı uzun süreli kılabileceğini de kuşku ile değerlendirmek gerekir. Ama kesinlikle de böyle bir olasılığı da gözardı etmemek gerektiği kanısındayım. En azından kısa süre içinde bu böyledir, belki değişebilir. Bu yönlü bazı önemli görüşmelerin yapıldığı kanaatimdeyim. Hatta alınan bazı bilgilere göre Türk askeri PKK’yi temizledikten sonra, KDP’yi buraya hakim kılacak. KDP de bundan sonra Irak rejmiyle eski otonomi üzerine bir çözüme girecektir. Tıpkı bu 1971 ittifakında olduğu gibi bu ittifak veya bu otonomi projesi canladırılmak isteniyor. Bu konuda bir anlaşma ihtimali vardır. Fakat fazla gerçekçi değildir. Böyle bir ittifakın hem Türkiye’nin, hem Irak’ın içinde bulunduğu ittifaklarla çelişmektedir. Kendi aralarında dar bir biçimde düşünseler de ABD’ye, İsrail’e bunu kabul ettirmeleri zordur. Yine bölge devletlerinin de tümüyle böyle bir çözümü kabul etmeleri eskisi kadar olası değildir. Ne Irak, ne diğer Arap devletlerinin böyle bir çözümün eskisi kadar destekçisi olacaklarını sanmıyoruz, tam tersine karşıt olma ihtimalleri daha yüksektir. Çünkü dengeler değişmiştir. Irak çaresizliğinden dolayı böyle bir konumda olabilir, yani karşıdır, ama gücü olmadığı için bunu pratikleştiremiyor. Böyle bir ittifakın olmadığı da ihtimal olarak öne sürülebilir. Belki de beklediği bir politikası içinde kendisi için bundan yararlanmak isteyebilir. Eğer kendisinin daha fazla tehdit ederse, daha fazla karşı çıkacaktır. Ama kendisi için bir çıkış yolu bulabilirse, bu operasyonla ve buna dayanan politikalarla hayli ilgilenecektir.

KDP’yi bu konuda her iki rejimin de kullanması sözkonusudur. Kaldı ki KDP, bunun örneklerini Erbil saldırısında gösterdi ve şimdi de Türkiye ile benzer bir işbirliğine yönelerek kendisi için dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyor. Fazla başarı şansı yok, ama sanıyorum böyle kendi aralarında bir çözümü düşünmüş olabilirler. Ne kadar başarılır, bu ayrı bir sorun. Bize göre bunun başarılması zordur, başarılsa da hesapları çok çelişkili olduğu için kendi aralarında da hızla uzlaşmasızlığa düşeceklerdir. Ve gerginlikler eskisi gibi sürüp gidecektir.

– Ankara ile İsrail arasında yapılan askeri anlaşmalar bu operasyonla ne kadar bağlantılıdır? Türklerin bu saldırısı size darbe vurmaktan ziyade bölgesel boyutları mı var?

– Operasyonun arka cephesini İsrail-Türkiye stratejik anlaşması oluşturmaktadır, bunun daha da arkasında Amerika desteği yatmaktadır. Bu dar bir askeri anlaşma değildir, bölge üzerinde ortaklaşa bir hakimiyet planını geliştirdiklerini iyi bilmek lazım. Ve her gün daha da artan bir açıklıkla ortaya çıkmaktadır ki, bölge üzerinde gerek Avrupa’nın, hatta Rusya’nın, Japonya’nın etkisini daraltmak, ABD’nin güdümünde, İsrail ve Türkiye öncülüğünde denetimi, hakimiyeti daha da pekiştirmek gibi bir stratejinin geliştirildiğini herkes görmektedir. Bu stratejiye son iki yılda ağırlıklı olarak ulaşılmıştır.

Türkiye’nin iç siyasi durumu, ekonomik iflası buna çok zorunlu ihtiyaç arzettiği gibi, askeri çözümün de gerçekleşmemesi, askeri anlamda da mutlak anlamda İsrail’e muhtaç olmaları; daha da ötesi, iki gücün de arkasında ABD’nin de bölge üzerinde hem su, hem petrol nedeniyle hakimiyetinin geliştirilmesi ortak çıkarlarınadır. Kendileri buna stratejik çıkarlar, diyorlar.

Türk genelkurmayı ile İsrail genelkurmayı açık stratejik işbirliğinden bahsettiler, çıkarlarının bunu emrettiğini söylediler. Bu temelde girilen pratik ilişkilerle gün be gün geliştirilmekte. Örneğin, Doğu Akdeniz’de gerçekleştirilecek tatbikat bunun ilginç, ama anlamlı bir başlangıcı olacak, bu operasyon bunun çarpıcı bir uygulamasıdır. Bize göre bunun daha da geliştirilmesi kapsamlı bölgesel çatışmalara kapı aralayacaktır. Çünkü bu üçlü ittifakın salt PKK’ye yönelik olmadığı, hatta salt Kürt sorununu esas alarak gelişmediği, en başta Irak rejimini ya kendisiyle kendi çizdiği bir çerçevede bir işbirliğine zorlaması, ya da ortadan kaldırması, direkt kendi denetiminde bir Irak yönetimine ulaşması acil bir hedef olarak önlerindedir. 1997’de özellikle buna ulaşmak için çabalar giderek yoğunlaştırılıyor. Buna ulaşırsa İran özellikle büyük bir tehdit altına alınacaktır, sıra İran’a gelecektir. Tabii ki, Irak’ın genelinde konulan denetimle de, Arap alemi üzerinde yeni bir kıskaç geliştirilmiş olacaktır. Böylesine adeta bölge halklarının göbeğinde çok önemli bir operasyonla birlikte geliştirilen bu hakimiyet odağı etkileri tüm bölgeyi ve hatta tüm uluslararası alanı ciddi ciddi düşündürecektir. En başta bölgenin dört temel ulusu; Türkler, Araplar, Kürtler ve Farslar bu duruma şiddetle direneceklerdir. Hem devlet, hem iç ulusal, siyasal dengeleri zorlayacaktır. Kendi güdümlerinde bir Kürt oluşumu bütün bu ulusların iç bünyesini etkileyecektir. Yine oluşturulacak devlet yapısı bölge genelinde bir hakimiyeti esas alacaktır. Böyle bir hakimiyetin de mevcut devletleri, onların iç rejimlerini önemli oranda etkisi altına almak isteyeceği açıktır. Böyle hedeflere sahip olduğunu az çok bütün stratejistler değerlendirmekteler. Dolayısıyla operasyonun en basit taktik hedefi biziz, ama uzun vadeli hedefi bütün bölge devletleridir. Ve onların özellikle teslim olmayan halklarıdır.

Acaba bu giderek bir bölgesel çatışmaya dönüşebilir mi?

Şüphesiz, bu da bölgedeki güç dengesine bağlı, saldırı ve saldırıya karşı direnişin düzeyine bağlıdır. Hiç kimse sanmasın ki, PKK ezildikten sonra bu operasyonun sonu gelecektir. Hayır! Siyasi amaçları dalga dalga bütün bölge üzerinde etkisini gösterecektir. Askeri olarak da etkisini giderek bir kıskaca dönüştüreceklerdir. Gerek İran’a dayalı, gerek Arap alemine dayalı bir kıskaç hareketini adım adım geliştireceklerdir. Ta Azerbaycan’a, Kafkasya’ya, Orta Asya’ya kadar bu gidecektir. Hatta Balkanlar’dan bunun etkisini görmek mümkündür.

Bu, bir nevi İkinci Dünya Savaş’ında Hitler’in Çekoslovakya saldırısına benziyor, bu saldırıya sessiz kalındığından dolayı İkinci Dünya Savaşı giderek gelişti. Dolayısıyla eğer bize yönelik bu saldırı başarıya ulaşırsa, bölge üzerindeki etkisi ve bölge halklarına, devletlerine saldırma da hız kazanabilir. Dolayısıyla bizim bundan çıkarmamız gereken sonuç, haksız ve muazzam bir güç dengesizliği altında geliştirilen operasyona, sadece Kürtlerin yurtsever güçlerin değil, bölge haklarının da yurtsever güçlerinin ve devletlerinin dayanışma içine girmelerinde hayati yararlar vardır. Hepsinin vazgeçilmez ortak çıkarları vardır. Bunun hızla görüleceği kanısındayım.

Hayatımızın savaşı ve seferberlik

"*Liberalizm ve uzlaşmacılık örgüt tasfiyeciliğinin diğer bir adıdır.*"

Bugün bir ulus ayağa kalkmış. Silahlı gücüyle varlığını ortaya koymuştur. Siyasi ve diplomatik gücüyle ağırlığını herkese kabul ettirmiş. 15 yıllık savaşıyla yenilmez bir halk olduğunu dost düşman herkese göstermiştir. Bu, böyle bir halkın önünde zafer kapıları açık demektir. Yeter ki, ortaya çıkan ulusun maddi ve manevi imkanlarını örgütlemesini bilsin.

Ülkemiz ilk defa bu kadar uzun süreli ve kesintisiz bir savaşa tanık oluyor. Savaş sosyal, siyasal, kültürel yaşamı bütün yönleriyle değiştiriyor. Çok uzun yılları alan bu gelişmeler, değişimler ülkemizde savaşla çok kısa sürede gelişme gösteriyor. Kürdistan ilk defa bu düzeyde hızlı bir süreci yaşıyor.

Savaş ve seferberlik zamanlarında ister karşımızdaki düşman güçleri olsun, isterse devrimciler olsun, yaşam koşullarını değiştirmek zorundadırlar. Savaşlarda eskiyi, geriyi dayatmak yenilgi ile eş anlamlıdır. Kim kendisini savaş koşullarına göre düzenlerse, savaşın sert ve hızlı temposu karşısında ayakta kalır ve savaşı kazanır.

Evet, bugün bir örgütlenme ve büyük bir savaş var. Bu örgütlenme ve savaşın zafere ulaşması için varolan örgütlenmenin mücadeleden etkilenen tüm kişi ve tabakaları kapsaması gerekir. Nitekim Parti Önderliği "*Zafer uzakta değildir*" derken, aynı zamanda "*zafer için ulusal seferberlik*" talimatını da vermiştir.

Bu talimat en başta da Kürdistan'da, metropollerde ve Avrupa'da kendini dayatmaktadır. Varolanla yetinmenin zafere ulaşmak isteyen bir halk için kabul edilemez olduğunu ortaya koymak gerekiyor.

Avrupa'da ise iki görevle karşı karşıyadır halk öncüleri. Birincisi, halkın ulusal örgütlenmesini tamamlamaktır, diğer bir deyişle örgütlenmemiş Kürdistanlı bırakmamaktır. İkincisi ise, bu kitleyi ülkeye taşırmaktır. Yani ülkeyi, metropolleri Avrupa'dan beslemektir.

Bu hedeflere ulaşmak için örgütlenmeyi nitel ve nicel olarak geliştirmek artık bir zorunluluktur. Şimdiye kadar varolan eksik ve yetersiz yaklaşımları aşmadan da sözkonusu hedefleri yerine getirecek bir örgüt kapasitesine ulaşılamaz.

Bütün örgüt birimlerinin ve kurumlarının önemli sorunu her zaman iyi merkezileşme, birimleşme ve kolektivizmi uygulamadaki yetersizlikler olarak kendini göstermiştir.

Birimleşememe, kurumlaşamama, kolektif olamama uzlaşmacılığın ve liberalizmin beslediği bir sonuç olarak ortaya konulsa da, birimleşememe aynı zamanda liberalizm, uzlaşmacılık ve tepkiciliği yaşatan örgüt dışı bir yaklaşımdır.

Denilebilir ki, liberalizm ve uzlaşmacılık bir örgütü içten içe çürütecek bir ağaç kurdu gibidir. Liberalizm ve uzlaşmacılığın olduğu yerde ne örgütleşme, ne örgüt kültürü gelişir. Liberalizm ve uzlaşmacılık örgüt tasfiyeciliğinin diğer bir adıdır.

Özellikle Avrupa faaliyetlerimizde bireycilik, liberalizm, uzlaşmacılık ve bunun doğal sonucu olarak da yer yer tepkisellik ve sekterizm yaşanmaktadır.

Liberalizm birbirlerinin yanlışlıklarına karşı ilkeli yaklaşmama, görmezlikten gelme, geçiştirme vb. biçimde ortaya çıkar. Uzlaşma da tabii ki, yine karşılıklı yanlışlıklarda kendini gösterir. Bu durum da örgütün doğrular temelinde kurumlaşmasına ve büyümesine zarar verir. Uzlaşmacılık yanıbaşımızdaki örgüt değerlerine gelen zararlar karşısında sessiz kalmaktır. Bunun diğer anlamı mücadelede keskin hale gelmemektir. Gerçek bir dava adamı olma konumundan uzak olmaktır. Parti, cephe ve halk temsilciliğini layıkıyla yerine getirmemektir.

Liberal ve uzlaşmacı olunan yerde sorunlar zamanında çözülmediği için ortam bulanıklaşmakta, giderek doğru ile yanlışın seçilemediği hastalıklı bir bünye oluşmaktadır. Leke bulanık olmayan, berrak ortamda ancak görülebilir.

Yine liberalizm ve uzlaşmacılığın olduğu yerde sorunlar birikir, giderek çözülemez bir yumağa dönüşür. Bu durum çelişmenin zemini olur. Sorunlar zamanında çözülmediği için bireylerde tepkiselliğe yol açan birikimlere neden olur. Bu yönüyle tepkicilik ve sekterizm, liberalizm ve uzlaşmacılığın diğer yüzüdür.

İşte, büyük savaş ve seferberlik zamanları bütün sorunları aşma süreçleridir. Oysa bulunduğumuz saha pratiklerinde yığınca sorun durmaktadır. Elbette ki,

bu sorunları giderecek olanlar da yine kadro ve cephe çalışanlarıdır.

Bundan dolayı artık her örgüt veya cephe militanı çok iyi bilmek durumundadır ki, bu süreç ve bu süreçten sonra kişisel tarz, niyete göre yaklaşım, çizgiden kopuk yürüyüş, mutlaka başarmakla görevli olduğumuz bu seferberlik sürecine karşı tehlikeli ve ezilmesi gereken bir yaşam biçimidir. Bu kez yeni süreç veya seferberlik deyip geçmişi tekrarlamamalıyız. PKK ve yaşadığımız bu tarihsel savaş zamanları her şeyin köklü değişimini, eskiye ait bütün kalıntıların parçalanmasını, herkesin anlık yoğunlaşmalarla kendini ciddi yargılamalardan geçirmesini dayatıyor. Bu noktada yanılgılar, yetmezliklerin olması kabul edilmez. Derin bireycilik anlayışının örgüt yapımız içinde yarattığı aşınma, yerleştirdiği alışkanlık artık terk edilmelidir. Çünkü büyük savaş zamanları arınmanın, kendini köklü dönüştürme ve herkesin kendisini sınadığı zamanlardır.

Hiç kimse dönüşüm yapmadan, kendisini örgütsel ve pratiksel başarıya kilitlemeden, militan yaşama ulaşmadan başarabileceği gafletine düşmesin. Başarıyı böyle kolay düşünmek, seferberlik sürecinin hassasiyetini ve ağırlığını hiç bilmemek veya umursamamak demektir. Artık bundan sonra doğrular, uygulamak ve kazanımlar sağlamak için dile getirilmelidir. Lafazanlık ve bireycilik gelişmeler üzerinde ağır bir yük ve ciddi bir engeldir.

Güney Kürdistan ve Kuzey'deki devrimci atılım ile içine girmiş olduğumuz dönem denge aşamasından saldırı ve iktidarlaşma sürecine geçiştir. Artık geçiş süreci tamamlanmış, saldırı ve zafer sürecine girilmiştir. Bu durum veya bu gerçekleşme sadece savaş meydanlarında çarpışan devrimci silahlı kuvvetlerimiz için değil, bütün mücadele sahalarındaki biz militanlar için geçerli olan bir durumdur. Geçen yıllarda görüldüğü üzere iktidarlaşmayı ve hazır olan imkanları zafer için değerlendirmek yerine, buna dayanarak ağavari ve keyfi yaşamak suçtur. Bu tarz bir pratik artık kabul edilemez. Bu tehlikeli anlayış ve yaklaşımlar örgüt yapısını kemirirken, büyük gelişmelerin önüne set çekerken, sadece verilen görevi yerine getirmekle meşgul olan, sağını-solunu göremeyecek kadar dar yaklaşımlara da son verilmek zorundadır. Gelinen bu süreçte örgüt ve sınıf dışı anlayışların tahribatları daha ağırdır. Dikkat edilmezse, çok yönlü tedbirler geliştirilmezse, kolektif bir faaliyet esas alınmazsa büyük gelişmelerin heba olması ve çok değerli çabaların boşa gitmesi işten bile değildir. Öyleyse yanlış yanlıştır; onun iyi ve kötü niyetlisi yoktur. Yanlışı yapmak ile yanlışa seyirci kalmak; çizgi dışında yürümek ile çizgiye girmemek aynı sonuçlara gider. Dolayısıyla bunlara karşı geliştirilecek devrimci durum ve tedbir de aynı olmak durumundadır.

Örgüt adamı sadece çalışmak için değil, örgütü işletmek, örgütsel tarzı, örgütsel tavrı uygulamak ve işleyişe ters olan durumlara müdahale etmek için vardır. Onun varlık gerekçesi bundan başka bir şey değildir. Yakınmak, gerekçelendirmek, çözümsüz kalmak, kurtarıcı beklemek bir PKK militanın kendisine yakıştıracağı tutumlar değildir. İşte, pratiklerimizde bütün zamanlar için hep kurtarıcılar beklenilmiştir. Kurtarıcılar beklenildiği gibi, sorunlar da sürekli Parti Önderliği'ne havale edilmiştir. Şimdi gerçekleşmekte olan ve gerçekleşen PKK militan tarzı her dönemden daha çok gerekli ve hassastır. Her militan doğruyu egemen kılmak için PKK militan ölçülerini esas almak zorundadır. Neyin doğru, neyin yanlış; neyin başarı, neyin kayıp olduğu seferberlik ölçüleriyle değerlendirilmek zorundadır. Bağnaz ve derin olan bireysel kaygılar terk edilmediği sürece çalışmalarda gerçek başarılara ulaşmak mümkün değildir. Bu temelde bir PKK kadrosunun, bir PKK çalışanının örgüt kaygısı dışında hiçbir kaygısı olamaz. Diğer bütün kaygılar bireysel kaygılardır ve sapmalara götürür. Nitekim büyük savaş zamanlarında ve seferberlik durumlarında böylesi tutumlara girenler gelişmelerin altında ezilip giderler. Aynı zamanda seferberlik zamanları kendiliğinden doğmaz. Eğer bugün bir seferberlik durumu varsa, bu, mücadelemizin geldiği düzey ve tarihin bize sunmuş olduğu bir fırsattır. Tarih, kolay kolay halklara böyle fırsatlar vermez.

İşte, bu olağanüstü savaş zamanlarında sıradan çabalarla yetinmek, iktidarlaşmanın kişiliğine ulaşmamak, kişinin kendine ve mensubu olduğu örgüte yapabileceği en büyük kötülüktür. Bu tutum, sürecin büyüklüğünü küçülterek geriye çekmektir. Artık bu da kabul edilmeyecektir. Böyle bir yetmezlikte ısrar etmek ise, elemenin gerekçesi olacaktır. Hiç kimsenin kendini konuşturma, işleri tıkama, yetmez pratiği sergileme, PKK yaşamını aşındırma ve yine bu durumuna seyirci kalma görevi yoktur. Tersine görev, her türlü geri yaşam ve çalışma tarzını ortadan kaldırmak, dönemsel görevleri PKK'nin militan ruhuyla başarmak, bunun için kesintisiz zafer yürüyüşünün militanı olmaktır. Herkes böyle tarihsel bir önemde olan görevlerin yürütücüsü olmak için PKK saflarında yer alıyor. Kendini bu görevlerin başarısına vermeyenlerin PKK içinde yeri olamaz. Nitekim artık eskisi gibi geçiştirme, basit yaklaşma, kendini yaşama, kişiliğini dönüştürmeme yaklaşımlarını eleştirmekle yetinilmez, tüzük bu tür durumlar için vardır ve kesinlikle işletilecektir. Ölçüler muğlak bırakılmayacaktır. Savaş zorlu geçiyorsa, halkımız ve dağdaki militanlarımız büyük varolma savaşı veriyorlarsa, savaş sahaları dışındaki alanlarda bulunan kadrolar da buna göre bir savaş ruhunu yaşayacak, kolaya kaçmayacaktır. Artık zor değil, başarısızlık ve kolaya kaçmak bizim için ancak ölüm olabilir.

Düşman ve bulunulan saha gereği emperyalizmi dikkate alarak hiçbir imkan ve fırsatı kaçırmadan sürekli tetikte olmak, yine düşman güç yetirirse bütün bir dünyayı arkasına alıp bizi ezmeyi hedeflerken, bizim varolanla yetinmemizin, büyümeyi hedeflemememizin, kalıpçı-tekdüze çalışma tarzında ısrar etmemizin, gizliliğe dikkat etmeyen, liberal-sekter tutumları aşmamamızın hiçbir izahı kabul göremeyecektir. Düşman bir düşünüyorsa biz on düşüneceğiz; düşman bir yapıyorsa biz daha fazla yapmak zorundayız. Artık bunlar birer slogan olarak kalmayacak, işte bu seferberlik sürecinde temel hedeflerimiz ve perspektiflerimiz olacaktır. Bunun yoğunlaşma ve temposunu yakalamakla kazanmamızın mümkün olacağını kendimize yedireceğiz.

Parti Genel Başkanımızın neredeyse günlük olarak bizlere sunduğu çözümlemelerinde ortaya konulmayan ve aynı zamanda giderme yolu gösterilmeyen tek bir sorun kalmamıştır. Bu çözümlemeler üzerinde yoğunlaşmak, doğru anlamak ve bununla yetinmeyip onun uygulama düzeyini yakalamak sorunları aşmanın, gelişme yaratmanın biricik çözüm yoludur. Varolan bütün eksiklikleri ortadan kaldırmak, gelişme yolunu engellerden arındırmak için herkes istediği kadar yoğunlaşma ve aydınlanma imkanına sahiptir. Temel görevlerden biri de budur. Bu görev başarılarak dönemin siyasal doğrultusu yakalanmak durumundadır. Kısacası her şeyin doğrusuna ulaşılacak, bunun ideolojik, politik, pratik yürütme gücü kazanılacak ve hiç kimse kendi başarısızlığına gerekçe göstermeyecektir.

Bundan sonraki görevlerde, bütün bu eksikliklerin ve yetmezliklerin çözüm yollarını ortaya koyan, seferberlik sürecinin başarı perspektifini geliştiren çözümlemeler esas alınacaktır. Kadro ve çalışanlar buna göre yaşayacak ve çalışma yürütecektir. Geçmişten ders çıkarılacak, ama geçmiş tekrarlanmayacaktır. Başarı veya başarısızlığımızın ölçüsü "*eskiye oranla*" değil, seferberlik sürecinin önümüze koyduğu ileri hedefler olacaktır. Artık eski olan, sonuç vermeyen her özellik ve tutuma son verilmek zorundadır.

Herkes örgüt ve çalışmanın sahibidir. Kolektivizm ve ruhm birliği ücadelenin sorumluluğuna ortak katılımdır. Kendini bu işlerin dışında tutarak bir dayanışmacı gibi katılmak, başkasının işiymiş gibi yaklaşmak, yapılanların sonuçlarını düşünmemek örgüt dışılığı yaşamaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Hatalar başka yerde aranmayacaktır. Hepimiz her şeyi kendimizden başlatacak ve bununla yetinmeyip etrafımıza da yaymak zorundayız. Kimsenin tek bir işi yoktur; esas görev sahaları olmakla birlikte herkes her devrim işine karşı sorumlu olacaktır. Tek yönlülük aşılacak, bunun yerine komple devrimciliğe ulaşılacaktır. Bu anlamda eyalet, bölge, alan ve kurum devrimciliği aşılacaktır.

Bir PKK kadrosu dar pratikçi değildir, o hep yeninin yaratıcısıdır. Bütün çalışmaların ülkeye taşırılması, ulusal örgütlenmenin tamamlanması, ulusal kurumlaşmanın geliştirilmesi için faaliyetlerde sıkı bir denetim, güçlü bir hakimiyet vazgeçilmez kılınacaktır. Her kadro ve çalışan hem kendisini, hem de çevresini tam katacaktır. Dış kamuoyu çalışmalarında dostlar daha sonuç alıcı bir çalışma içine gerimeli ve **halk diplomasisi** esprisiyle çalışmalar yürütülmeli.

Tempo arttırılıp, güçlü planlamalar temelinde çalışmalar yürütülecektir. En iyisi ve en fazlası hedeflenecektir. Sürecin görevlerini karşılayacak bir yoğunlaşma temelinde örgüt yaşamı ve çalışma tarzı tam oturtulacaktır. Çözümsüzlük, didişmecilik, uzlaşmacılık, tekdüzelik mutlaka aşılacaktır. Bu şekilde koparıcılığın ve başarının zemini yaratılacaktır.

Kısacası, bu seferberlik sürecinde PKK militan ruhu, seferberlik ruhuyla bütün çalışma sahalarına egemen kılınacaktır. Örgüt yaşamı kurallarına göre oturtularak, sürece denk düşen bir hareketlilik, bir canlılık, bir coşku esas alınacaktır. Seferberlik sürecinin havasını her kadro ve çalışan önce kendisinde hissederek, bunu kitleye de yansıtacaktır. Söz eyleme dönüştürülecektir. Düşünce ile uygulama arasındaki uçurum mümkün olan en kısa zamanda doldurulacaktır. PKK kişiliğine ulaşmayanlar, sürecin fırtınasıyla bir tarafa savrulacaklardır. Başlangıç yaptığımız bu süreç hepimiz açısından bir sınav niteliğinde geçecektir. Hepimiz bunun büyük sorumluluğuyla hareket edecek ve bu sınavı başı dik olarak başarmayı hedefleyeceğiz.

1997 Güney ve Kuzey Kürdistan'daki savaş ve örgütsel seferberlik hamlesi ışığında Avrupa ve metropol faaliyetlerimiz açısından kesin bir dönüm noktası olacaktır. Militanca bir çalışma tarzıyla, örgüt bilinci ve PKK yaşamıyla süreci beklentilerin çok üstünde başarılarla geçirmek için hiçbir gerekçe ve engel tanımamalıyız!

Sömürgecilik, bir istikrarsızlık sistemidir

"Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır."

● Baştarafı 1. sayfada

ğu'daki genel konjonktürün de bu olağanüstü gelişmede tersten etkileri vardır. Apaçık ortada olmasına rağmen, Kürt halkını ve ülkesini inkara dayanan bir statükonun sürmesinin asla mümkün olmaması, Ortadoğu'da tarihi son derece zorlamış ve bugün de herkes açısından önemli bir tıkanmayla karşı karşıya bırakmıştır. Kürdistan'ı aralarında paylaşarak sömürgeleştiren bölge ülkeleri, Kürdistan gibi yakıcı bir gerçeği inkar etmiş olmanın bedelini, bir türlü istikrar yüzü görmemekle ödemektedirler. Sürekli olarak emperyalizmin karşılığında uşaklık isteyen desteğine ve aynı anlamda olmak üzere oyunlarına, kişiliksizleştirmesine maruz kalmaktadırlar. Kürdistan sorunu çözülmeyinceye kadar da, bu durum böyle sürüp gidecektir.

Ancak madalyonun bir de diğer yüzü var ki, o da yeni sömürgeciliğin bir istikrarsızlık sistemi olduğudur. Zaten esas olarak, kapitalist sömürgeciliğin herhangi bir ölçüde etkisi altındaki bir toplumsal alanda, tutarlı bir toplumsal gelişmeyi beklemek de hayalden başka bir şey değildir. Nitekim yeni sömürgecilikte "*düşük yoğunluklu savaş*" olarak tanımlanan durum, sömürgeci eylemi sürdürmenin bir zemini olarak, istikrarsızlık çerçevesinde tanımlanabilmektedir. Bir paradoks gibi görünse de, istikrar ve istikrarsızlık kavramları emperyalist literatürde birbirinin yerine geçebilmektedir. Kısaca, emperyalizm ve sömürgecilik için, bir bölgenin kendi iç istikrarı veya istikrarsızlığı önemli değildir; onun için önemli olan, bölgeden askeri, siyasi, ekonomik olarak nasıl yararlanacağı, nasıl sömüreceğidir. Eğer iç istikrar sömürüye hizmet ediyorsa, iç istikrardan yana bir tutum takınılır; değilse, istikrarsızlık tercih edilir. Ancak bu çerçeve içinde emperyalizm için istikrar kavramının bir anlamı olabilir.

Bütün bunlar ne demektir? Her şeyden önce, emperyalist sömürgeci devlet yönetimlerinin üstyapılarının; istikrarsız toplumsal yapıları yönetmek durumunda oldukları ve bütün iç işleyişlerini, irili ufaklı bütün örgütlerini yeri geldiğinde buna göre ayarladıkları, artık uzun zamandır bilinen bir gerçektir. Kontrgerilla, gayrı-nizami harp, paramiliter (yarı sivil) örgütler, bir bütün olarak istikrarsızlığın denetim örgütleridir. Hatta öyle ki, bir yerde belli bir istikrar varsa bile, eğer çıkarları gerektiriyorsa, emperyalizmin maşası bu kontra oluşumlar eliyle istikrar bozulmaktadır. Böylesi bir yöntem, sömürgeleştirme veya sömürülme işlemine konu edilen insan topluluklarının kendilerine gelmelerini, sistematik düşünmelerini, kendilerini özgürleştirecek bir savaşım içine girmelerini engeller; toplumu sürekli depresif bir konumda tutar.

Varılan aşamada, sözünü ettiğimiz bu yöntemlerin tümü, Türkiye'de ve Kürdistan'da denenmiştir. Türkiye'de bu deneyim, özellikle 1970'lerin başlarından 1980 darbesine, oradan da alınan sonuçların değerlendirilmesiyle günümüze kadar, emperyalizm tarafından başarıyla uygulanmıştır. Ancak Kürdistan'da bu oyun istenen ölçüde tutmamıştır ve sonuçta yenilgiyle yüzyüze gelen, TC sömürgeci sistemi ve onun şahsında yeni emperyalist sömürgecilik olmuştur. 1996 sonları ve '97 başlarında TC devletinin uğradığı çözülme, bu kısmi yenilginin bir ifadesidir. Özellikle Türk ordu güçleri içinde derinleşen bir moralsizlik ve değersizlik duygusu hakim olmuştur. Faşist ideolojiyle, şoven propagandayla zehirlenmiş olan geniş Türk halk kesimleri, iç politik karmaşanın düşürücü, düşünceyi felç edici etkisini yaşamakta, son derece tehlikeli değer kayıplarına uğramaktadırlar. Orta sınıf depresiftir, ne yapacağını kestiremez bir durumda olan insanlar yığınıdır. Türkiye'nin en istikrarlı yapılarından biri olan belli başlı holdingler çevresinde bile, belirsizlik giderek daha çok hakim olmakta, ekonomik ve buna paralel olarak siyasal risk büyümektedir. Politika ile ekonomik yapı arasındaki dengeler bozulmaktadır; yeniden kurulması için de, en azından Kürt sorunu konusunda radikal politik dönüşümler gerekmektedir. TC ordusu, kendi kendisinden korkar bir duruma gelmiştir. Kayıtdışı ekonomi ile bunun gerektirdiği 'kayıtdışı' meşru olmayan ilişkilerin genel gelişimini, Türk istihbarat ve diğer devlet güçleri artık denetleyemez duruma gelince; iç hesaplaşmalar ve çatışmalar başlamıştır. Bu durum, bugün de örtülü bir biçimde sürmektedir. Türk devleti, kendisi açıkça itiraf etmese de, veya devletin yetkili ağızlarından kimi zaman üstü örtülü olarak ifade edildiği üzere, bugün derin bir bunalım içindedir. Özel Harp Dairesi kaynağından ve MHP üzerinden geliştirilen faşist kadrolaşma, devletin bütün kademelerinde zaten eskiden beri hakimdi. Bugün bu faşist hakimiyet, sivil kurum ve kuruluşlarda da en geniş çaplı bir biçimde yerleşmiş olduğu halde, yine de ortada bir sorun vardır ve bu sorun devleti ve ülkeyi bunalımlı bir hale koymaktadır. Bu bunalımın esası, yerleşen faşist mekanizmanın TC tarihi için tersten yepyeni bir karakter taşımasından ileri gelmektedir. En azından böyle bir faşist sistemleşme, islama bağışık değildir; bu açıdan kolaylıkla Doğu'dan gelen etkilere açık olabilmektedir. Türkiye'nin doğusundaki İran, önemli bir ideolojik yapılanmasını ihraç edebilmek için Türkiye'yi en elverişli bir zemin olarak görmektedir. Öte yandan 12 Eylül 1980 sonrası gelişen paramiliter faşist yapılanmanın bir sınıfsal karakterinden de sözedilebilir. Onyıllardır süren savaşın toz bulutları içinde oldukça güçlü bir sermaye biriktiren bu kesim, devlet yapısını tümüyle ele geçirmeye çalışmaktadır. Bunun yolu da, "*bir ihtilal*", bir darbe, bir iç savaş durumu olmaktadır ki, zaman zaman faşist yapılanmanın bazı sözcülerinin açıklamalarından bunu son derece açık bir biçimde anlamak mümkündür. Sözünü ettiğimiz toplumsal sıçrama, klasik bir altüst oluş biçiminde olmasa bile, Hitler'in iktidara geliş sürecine benzer bir süreci yaşatma eğilimindedir. Böylesine bir altüst oluş, 70 küsür yıllık kemalist sermayeyi birdenbire ikinci plana itebilecektir. Geri plana böylece itilen sadece sermaye olmayacak, aynı zamanda kemalist ideoloji de tarihe gömülmüş olacaktır. Esas itibariyle en çok ordu için gerekli olan kemalist ideoloji, bekasını sağlamak için sığındığı kitle tabanlı faşizmin elinde bir ceset olarak kuruyup kalmaktan korkmaktadır. Gerçekten de, kemalizmin Enver Paşa'dan ayrıldığı ideolojik kopuş, böylesi bir durumda dağılacak ve dolayısıyla ona dayanan yaklaşık yüzyıllık sermaye de tasfiye olma durumuyla karşı karşıya kalacaktır.

Yaşanan, Batı dayanaklı kemalist sermaye ile, toplumun yeni, ancak daha ilkel bir dinamiğinin ortaya çıkardığı sermaye arasındaki çelişkidir. Bu iki kutbun bugüne kadar üzerinde anlaşarak bir araya gelebildiği tek nokta, Kürt sorununa karşı geliştirilen inkarcı tutumdu. Ancak gelişmeler, bu kutupların günümüzden itibaren artık bu konuda ayrı düşünmeye başlayacaklarını ve uzlaşamayacaklarını göstermektedir. Bu uzlaşmama, Kürt sorunu konusunda taraflardan herhangi birinin nispeten de olsa Kürt halkının yararına bir tutum takınabileceğini göstermez. Aksine, şu anda Türk devlet ve hükümet yapısı içindeki çelişkilere rağmen; çelişen tarafların her ikisi de, Kürt halkı karşısında aynı stratejiyi ve aynı faşist, şoven, ırkçı bir ideolojiyi paylaşmaktadırlar. Ayrıldıkları tek, ama belirleyici nokta, sahip oldukları ve olmak istedikleri sermayedir. Nitekim, bugün somutlaşmış göründüğü biçimiyle Refah Partisi ile TC ordusu arasındaki çelişki, iç gelişmelerin belirleyicisi olan emperyalist Batı tarafından ***eşgüdümlü olarak yönlendirilmektedir.*** RP, en az DYP kadar, başta Amerika olmak üzere, emperyalist Batı'nın politik ve kapitalist güdümündedir. TC ordu kurmaylığının emperyalizmin doğrudan güdümünde ve hizmetinde bir yapı olduğunu da ayrıca belirtmeye gerek yok. Gerek içinde bulunduğu askeri ittifak, gerekse de politik doğrultuları, bunun dışına çıkmalarına izin vermemektedir. Doğası zaten bundan ibarettir.

Sermayenin milliyeti yoktur

Eğer bir emperyalist globalizmden sözedilecekse, bu anlamda sözedilmelidir. Sömürgecilik, dünya üzerinde artık tek tek devletlerin yönlendirdiği ve sadece tek bir devletten oluşan bir güç odağının yararlandığı bir sistem değildir. Sömürgecilik, dünyasal bir sistemdir ve buna ilişkin bütün askeri, toplumsal, politik düzenlemeler; milliyeti olmayan dünyasal bir çıkarlar ağı içinde yürütülmektedir. Emperyalist yeni-sömürgeciliğin milliyeti sermayedir. Bu anlamda TC içindeki sömürgeci yapının, örneğin, bir Amerika'nın sömürgeci yapısıyla çok fazla bir farkı yoktur. Yanısıra, TC içindeki güç odakları da, artık 'milli mutabakat' türünden bir birliktelik çerçevesinde bir araya gelemeyeceklerdir. Onları bir araya getirecek veya ayıracak olan, sermaye ve buna ilişkin çıkarlardır. Bir halk deyimiyle özetlersek; günümüz dünyasında sermayenin, yani '*paranın ne dini-imanı vardır, ne de milliyeti vardır*'.

"*Yeni dünya düzeni*" olarak tanımlanan globalist düzenlenme, bu anlamda bir yeni sömürgecilik düzenlemesidir ve pek de o kadar "*yeni*" değildir. En azından Ernesto Che Guevara'nın CIA operasyonuyla Bolivya dağlarında imhaya uğratılmasından bu yana, uluslararası sömürgecilik bütün dünya üzerinde en etkili biçimler altında sürdürülegelmektedir.

Yeni sömürgeciliğin kendine göre bir dünya haritası vardır; belirlediği toplumsal, siyasal, etnik, askeri etkinlik sınırları vardır. Refah düzeylerinin korunacağı toplumsal veya coğrafi alanlar vardır; yine buna karşılık pervasız bir sömürgeleştirme, ezme politikasının yürütüleceği, karmaşanın / kaosun egemen kılınacağı alanlar vardır. Sürekli bir "*düşük yoğunluklu çatışma*" durumunun korunacağı, uzun vadeli emperyalist planların hayata geçirildiği alanlar vardır. Ne olursa olsun, başta Amerika olmak üzere, sömürgeciliğin bu stratejik dünyasal yönelimi, giderek yeryüzünün birçok alanını halklar zindanına çevirmiş, bunun da ötesinde derin bir kaos yaratmıştır. Konumuz açısından önemli olan Türkiye-İsrail-ABD ittifakı, sadece kaosu denetleme amacı taşımamakta; aynı zamanda, bir yandan Suriye ve İran'ın ideolojik, toplumsal ve askeri gücünü denetimine ve hizmetine almak, öte yandan da PKK dinamiğinin savaş gücünü hareketsiz bırakmak veya yoketmek amacını taşımaktadır. Bu, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, emperyalist sömürgeciliğin hayati çıkarları gereği böyle hesaplanmaktadır. İsrail genelkurmayı, Türkiye ile İsrail'i Suriye ve Lübnan üzerinden karayoluyla birleştiren bir bağlantının düşünü kurduğundan sözetmektedir. Bunun anlamı, İsrail'in politik ve askeri anlamda Zagros dağlarına kadar uzanmasıdır. Özellikle İran'ın islami ideolojik-siyasal dinamiğinin denetime alınma çalışması, sadece bu ülkeye karşı etkin yönelimlerden oluşmamaktadır. Esasen Refah odağı tarafından toparlanan İran etkisi, yine Refah üzerinden TC devleti ve Amerika ile ilişkilendirilip bağlanarak, nötralize edilmeye çalışılmakta; yine doğrudan İran ile kurulamayan birçok önemli bağlantılar, bu köprü üzerinden sağlanabilmektedir. Refah Partisi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı işlevi temel olmak üzere, aynı zamanda emperyalizmin İran'ı kavradığı bir kol olarak da işlev görmektedir.

Fakat sözünü ettiğimiz yalnızca sömürgeciliğin hayalidir ve gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur. Emperyalist yeni sömürgeciliğin parçaladığı, hücrelerine ayırdığı Ortadoğu toplumunu yönlendirmenin zorluğu; sadece herhangi bir devrimci hareket için geçerli değildir. Bu anlamda emperyalist sömürgecilik de son derece büyük güçlüklerle karşı karşıyadır ve bazen kendi kullandığı sosyal ve politik araçlar, tersten kendisini vuran silahlar olarak çalışabilmektedir. Türkiye'de orta sınıf ve küçük esnaf sermayesi ile kayıtdışı ekonominin üzerinde gelişen yeni faşist karakterli sermaye ile askeri sermayenin yaşadığı çelişkiler, bunun en çarpıcı örnekleridir. Her iki odağın da sermayeleri uluslararası karakterdedir. Her iki odağın da sermayeleri, Kürdistan'da sürmekte olan savaş zemininde geliştirilmiştir. Her iki odağa da faşist karakterini veren özellik, sermayenin bu haksız savaşa ilişkin niteliğidir. İşte bu, sözkonusu sermayeler için bir çıkmazdır ve aralarındaki çelişkileri beslemektedir.

Orta sınıf, küçük esnaf ve kayıtdışı ekonominin (buna Kürt halkının haydutça talan edilen zenginlikleri dahildir) oluşturduğu sermaye, özellikle polis ve özel tim adı altında geliştirilen kontrgerilla örgütlerinin finanse edilmesinde kullanılmaktadır. Ancak ilginç olan nokta, bu kesimin geleneksel anlamda sistematik devlet bilinci olmamasına rağmen, devletin özellikle kadro hareketi denen kemalist yönetim ekiplerin ardılları olan kesimleri tasfiye etmeye çalışmasıdır. Aynı zamanda militer ve paramiliter bir yükselme göstermekte ve onun bu türden silahlanmış bir yükselişi; Türkiye'de bugüne kadar tek belirleyici silahlı güç olan askerleri son derece zorlamaktadır.

Gelenek bitmiştir; sözünü ettiğimiz zorlama, faşist karakterde de olsa, son derece ciddidir ve toplumu esas olarak ayakta tutan kesimlerden gelmektedir. Üstelik bu kalkışma, öyle bir darbeyle eskisi gibi rahatça kırılabilecek bir dalga değildir. Direnmekte, son derece tehditkar davranmakta ve açıkça silahlanıp kendisini askeri olarak da geliştirmektedir.

Sorun, kemalist devletin, Batılı emperyalizmin emriyle paramparça ettiği toplumu artık istediği gibi yönetememesinden kaynaklanmaktadır. Artık eski tarzla hiçbir zaman yönetemeyecektir de. Günümüz gereklerine uygun bir politika, özellikle Kürt halkının inkarına dayalı olmayan bir politika geliştirmediği sürece de, giderek gerileyecek ve yıkılacaktır.

Şu anda Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır. Batı'da, metropollerde sosyal-siyasal denetim büyük ölçüde askeri yapıya alternatif olarak geliştirilen ve silahlandırılan polis ve özel tim ile, bunlarla bağlantılı paramiliter örgütlerin elindedir. 14 Mayıs 1997'de girişilen Güney Kürdistan işgalinin hemen ardından Ege kıyılarında geliştirilen gösterişli tatbikatlar, basında olağanüstü süslenerek verilen hava gösterileri ve buralarda emekli generallerin attıkları zavallılık kokan "*Türkiye laiktir, laik kalacak*" sloganları, bu gerçeği tersinden gösterme çabasıdır. Bugün bulundukları aşama, ileride yoksulluktan gösterişli madalyalarını satacakları günlerin kendilerini beklediğini göstermektedir.

TC ordusu, bugün Kürdistan'a sığınmıştır, ama katliam politikasıyla girdiği Kürdistan'da da dayanacağı hiçbir şey yoktur. Sığınmış olmasına rağmen, Kürdistan topraklarının Kürtlerden arındırılması, Kürt

● Sorun, kemalist devletin, Batılı emperyalizmin emriyle paramparça ettiği toplumu artık istediği gibi yönetememesinden kaynaklanmaktadır. Artık eski tarzla hiçbir zaman yönetemeyecektir de. Günümüz gereklerine uygun bir politika, özellikle Kürt halkının inkarına dayalı olmayan bir politika geliştirmediği sürece de, giderek gerileyecek ve yıkılacaktır. Şu anda Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır."

● Emperyalizmin derdi, çelişkisi halklarladır, rejimlerle değildir. Bu anlamda, bir ideoloji olarak islam, bir rejim olarak şeriat, emperyalizm için herhangi bir sorun teşkil etmemektedir. Gerek Avrupa ülkelerinin, gerekse de Amerika'nın bu anlamdaki tutumları da çok üstü kapalı değildir. Zaten Türkiye cephesinde emperyalizmin temel problemi bir şeriat tehlikesi değil, geleneksel uluslararası sermayenin karşı karşıya kaldığı tehlikedir."

halkının yeryüzünün dört bir yanına savrularak tarihten silinmesi için; TC'nin askeri şiddete dayalı politikaları gündemden düşmüş değildir ve savaş herhangi bir taraf yararına sonuçlanmayıncaya kadar da, düşecek gibi görünmemektedir. Bu stratejik tutum, günlük olarak ABD tarafından açıkça desteklenmiştir. Bunun bölgedeki Amerikan çıkarlarıyla ilişkisi vardır, korunmak istenen güçler dengesiyle ilişkisi vardır. Dünyasal emperyalist sistemin en genel çıkarlarıyla yine ilişkisi vardır.

RP, İsrail ile Kürdistan-İran arasında bir köprüdür

Güncel islami ideolojinin ise, ne siyasal, ne de ideolojik anlamda Kürt özgürlük hareketiyle karşılaştırılabilir bir yanı yoktur. Bunların ikisi çok farklı yönelimlerdir. İslam, daha **Hasan Bin Benna** döneminde, yine bugünkü sözümona radikal islamın geçmişteki önemli temsilcilerinden **Cemaleddin Afgani** üzerinden, geçen yüzyılın sonundan başlayarak, hatta daha da eskilere gitmek gerekirse Mısır Valisi **Kavalalı Mehmet Ali Paşa** döneminden başlayarak, Batı emperyalizminin güdümüne alınmıştır. Buna, en radikal olarak gösterilen cemaat ve örgütler de dahildir ve esas itibariyle emperyalizmin güdümünde gelişmektedirler. İran islam cumhuriyetinin bu türden ilişkiler sorunu çerçevesindeki konumu da fazla bilinmemektedir, belirsizdir. O halde, emperyalizm neden PKK ve İran'ı, hatta Suriye'yi **aynı anda** karşısına almaktadır?

Emperyalizmin derdi, çelişkisi halklarladır, islami rejimlerle değildir.

Bu anlamda, bir ideoloji olarak islam, bir rejim olarak şeriat, emperyalizm için herhangi bir sorun teşkil etmemektedir. Gerek Avrupa ülkelerinin, gerekse de Amerika'nın bu anlamdaki tutumları da çok üstü kapalı değildir. Zaten Türkiye cephesinde emperyalizmin temel problemi bir şeriat tehlikesi değil, geleneksel uluslararası sermayenin karşı karşıya kaldığı tehlikedir. Sermaye, toplumsal zeminden kaynaklanan bir şiddet tehdidi altındadır veya talebi ne olursa olsun herhangi bir denetim dışı toplumsal altüst oluş durumunda, sermayenin çeşitli araçları da denetim dışı olarak el değiştirmekle yüzyüze kalabilir. Herhangi bir iç savaş durumu, kolaylıkla İran tipi bir toplumsal sarsılmaya yol açabilir ve bu da, en iyimser bir ihtimalle geleneksel kemalist, yarı-devletçi sermayenin son derece zorlanması, hatta yağmalanması anlamına gelecektir. Sorun gelip burada düğümlenmektedir. Gündeme gelen çatışmaların temelinde bu korkular yatmaktadır. Ancak yine de, bu korku RP'nin kurmaylarından kaynaklanmamaktadır. Onlar çoktan, daha seçimleri kazanmadan çok önce, kemalist devletin bölge politikalarına entegre olmuş durumdaydılar. RP, kemalist sermaye ile çelişkilere sahip olan farklı bir sermayeye dayansa da, esasta tamıtamına bir devlet örgütüdür. Hatta, henüz tamamen geleneksel kemalist devlet "*çekirdeği*"nin doğrudan denetiminde oldukları dönemde; polis, özel tim ve askerler içinde örgütlenmiştir. Yine devletin geleneksel hiyerarşisi içindeki yerleri vardır. RP kurmaylarının, yani tabandan zorlayan islami kesime öncülük etmek durumunda olanların gerçek bir işlevleri de, zeminden yükselen toplumsal dalgaya karşı bir regülatör olmaktır. Görevleri, sisteme ve sahip oldukları sermayeye karşı gelişen toplumsal tepkiyi gerçek muhataplarına karşı değil, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı kanalize etmektir. Bu anlamda usta birer dalgakıran görevi görmeleri düşünülmüştür. Dikkat edilirse, daha önce İsrail'e karşı düzenli olarak geliştirilen protesto gösterilerinden eser kalmamıştır. Siyonist tehlike, artık RP için herhangi bir anlam ifade etmemektedir. Gerçekte de böyle bir tehlike Türk devleti için bir anlam ifade etmemekteydi, harhangi bir politik anlamı da yoktu. Tehlike, giderek Doğu'ya, öncelikle Kürdistan'a, ardından da anti-Amerikancı bir siyaset izlediği sürece İran'a ve Ortadoğu'nun diğer diri güçlerine kayacaktır. Suriye ve Irak'ın durumları da, zaten daha öncesinden belirlenmişti. Onlar, başından beri Amerika'nın terör uygulanacak ülkeler listesine alınmışlardı. Kısaca, RP'nin, kendi tabanının ideolojik taleplerine göre politika yapmasının mümkün olmadığı artık anlaşılmıştır.

RP, demek ki, devletin has örgütlerinden biridir veya daha geniş kapsamlı, biraz da Osmanlı'yı çağrıştıran bir devlet modeline sahiptir. Güncel politik taktikleri bu doğru ile çelişmez. Askeri kurmaylarla süren çatışması ise, bu yanıyla bir tür danışıklı dövüş olarak ele alınabilir niteliktedir ve halk muhalefetinin yolunu bulandırmaktadır. Çatışmanın temeli, Türkiye cephesinde ezilen kesimler ile orta sınıfların, geleneksel sermaye ile çelişkilerinden kaynaklanmaktadır. Fakat burada, incelikle üzerinde durulması gereken nokta, ezilen kesimlerin ve küçük sermayeli esnaf kesiminin hedefleridir. Büyük ölçüde faşist, şoven propagandanın mutlak etkisiyle deforme edilmiş bu kesimlerin devrimci bir nitelikleri bulunmamaktadır. Gerçi Türk faşizmi her alanda Hitler faşizmini geride bırakmıştır, fakat Türkiye halkının şu andaki durumu ile kristal geceler öncesi Almanya'nın durumu birbirine oldukça benzemektedir. Hatta, Türk devleti, Hitler Almanyası'nın da tarihsel deneyimlerine sahiptir. Bu anlamda ondan bir adım ileride, ancak kendi ırkını bütün diğer kavimleri aşağılayarak yüceltme felsefesinden ise yoksundur; çünkü böyle bir ideoloji, Hitler ve Güney Afrika deneyimlerinden sonra itibar bulmamaktadır. İşte tam bu noktada, islami ideoloji devreyi kapatmakta ve faşist mekanizma bu tarzda kendisine göre daha sağlıklı işleyebilmektedir. TC buna zorunludur, çünkü saf bir ırkçılığı açıkça ve en etkili bir biçimde yürütecek bağımsız bir sermayeye sahip değildir. TC'nin kayıtdışı ekonomisi, uyuşturucu ticaretinden sağladığı sermaye bile uluslararası bir niteliğe sahiptir. Bunun bir gereği olarak da, geleneksel türden bir ırkçılığın zemini ortadan kalkmakta ve Refah tarzı bir gelişme zorunlu olmaktadır.

Bu durum, giderek şu anlama gelmektedir: MHP öncülüğündeki devletin en az bugünkü hükümet kadar bir faşizan kitle tabanına sahip olarak yönetimi açıkça ve seçime dayalı bir meşruiyet temelinde ele geçirmesi için, RP bir ara basamak olarak düşünülmüş olabilir. Nitekim özel savaşın DYP içinde yer alan en kanlı kurmaylarının RP'ye sarılması bunun bir göstergesidir. Yani RP liderlikli bir hükümet, MHP liderlikli faşizm için bir geçiş dönemini de ifade etmektedir. Nitekim daha Erbakan'ın başbakanlıktan istifa ettiği saatlerde MHP yetkilileri kendi iktidarları temelinde bütün sağ partileri, MHP'de birleşmeye çağırmışlardır. Askerlerin buna nasıl tepki göstereceklerí sorulabilir. Birbirleri ile mücadele etme zorunda kalsalar da, birbirlerinden yaşamsal olarak fazla kopuk değillerdir. En iyimser ihtimalle, ordu nispeten farklı veya daha akılcı veya çokça sözü edildiği gibi *Lebed* türü bir siyasal çizgi izlemeye çalışsa bile, MHP ve RP önderlikli faşizan eğilimin sahip olduğu sermaye ve kitle gücü, hatta silahlı milisleri, özel tim ordulaşması, yine Özel Harp Dairesi çizgisinden aldıkları kuvvet; karşılarında önemli bir güçtür. Türk genelkurmayının böyle bir iç savaş olasılığını göze alabilecek durumu olabilir mi, veya kendi beslediği özel harp düzenlemesini kolayca tasfiye edebilir mi? Bu sorunun cevabını önümüzdeki süreç giderek berraklaştıracaktır. Daha şimdiden, kemalist ordunun tarihsel olarak bittiği, kendi ideolojisini bile korumaktan, savunmaktan aciz olduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle, eğer taraf olarak kabul edilseler dahi, bu tarafların birbirlerine dönüşmeleri, güçlü olan diğerinin diğerini içermesi, soğurması kaçınılmaz olabilir. Yine de bugün, zorlama da olsa bir denge durumundan da sözedilebilmektedir. Taraflardan birinin arkasına bölgede toplumsal dayanaklara sahip bir gücü alması durumunda bu denge tamamen bozulabilir. Bölgedeki en önemli etkin toplumsal güçler ise, PKK ve İran'dır. Fakat aynı güçler, bir devlet olarak TC'nin köktenci bir tarzda çeliştiği güçlerdir. TC sistemi içinde yer alan herhangi bir kanat, ordu veya RP, geleneksel varlık tarzlarından köklü bir biçimde ayrılmadan, radikal bir yönelimle tümüyle yeni bir varoluş tarzını göze almadan, bu güçlerle bir araya gelemezler. Durumları, özellikle RP'nin kendi zeminini oluşturan kitlelerin istemleri karşısında, öz varlıklarına, varlıklarının esasına ilişkin bir çelişki, bir paradoks içermektedir.

Uluslararası alanda ise, İsrail-ABD-Türkiye bağlantısı yeni bir şey değildir. Yüzyıllık tarihsel bir ittifaktır. Bu ilişkinin kökleri, Türkiye'nin NATO üyeliğinden de öncelere uzanır. İsrail-Türkiye kelepçesi, Ortadoğu coğrafyasının bileklerine daha bu devletlerin kuruluş aşamalarından hemen sonra geçirilmiştir. İsrail'in Kürt asıllı Savunma Bakanı **Mordekhai** şöyle diyor: "*İsrail, küçük bir ülke olmakla beraber onun da birtakım teknolojik, bilimsel yetenekleri mevcuttur. Bunları birleştirerek, iki ülke - Türkiye ve İsrail- halklarının menfaatleri çerçevesinde çok iyi neticeler almak mümkündür. Şimdi belki biraz hayali gözükecek bir şey söylemek istiyorum: Bence Türkiye ve İsrail, büyük bir köprünün iki ayağıdır. Bugün bu iki ayak arası tamamıyla dolu değildir. Fakat çok uzak olmayan bir gelecekte bu köprünün tamamen dolarak bütün Ortadoğu'yu kaplayacağına inanıyorum.*" Anlatılmak istenen hayal bellidir: Egemen olunmak istenen bütün bir Ortadoğu vardır. Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur, ancak hayal olarak nitelenen, Ortadoğu'yu Türk-İsrail kıskacıyla dize getirmektir. Yeryüzünün en devrimci, en hareketli halk potansiyelinin bulunduğu bu coğrafya, emperyalizm için son derece önemli bir tehdittir ve ezilmek istenen buradaki devrimci halk potansiyelidir. Kurulmak istenen köprünün en temel ayakları, Kürdistan'ın orta yerine kurulmak istenmektedir. Böylece, bir yandan sözümona "*Büyük Türkiye*" için son derece elverişli bir adım atılmış olacak; öte yandan İran ile İsrail arasına Kürdistan toprakları üzerinde ve belki de Doğu Kürdistan topraklarını da içeren aşılmaz bir set kurulacak, yine Suriye Kuzey'den ve Güney'den boğucu bir kıskaca alınarak nefessiz bırakılacak ve teslim alınacaktır. Irak ise zaten kahredilmiş durumdadır. Güney ve Kuzey'den açıkça Amerikan ablukası altındadır ve zorlukla nefes alabilmektedir. Bütün bu emperyalist-faşist hayallerin daha ileri aşamaları da vardır ve bunlar en azından "*yeni dünya düzeni*" teorisyenlerince veya bunlara uyum sağlamış bulunan Turancı Türk kesimlerince dile de getirilmektedir.

Hayaller böyle de; bir de bunların ne kadar gerçekleşebilecekleri sorusu orta yerde durmaktadır. İşte tam da bu noktada, partimizin varlığı, yönelimleri, önderlik ettiği halk gerçekliği ve ideolojisi ile dünya görüşü dünya çapında önemli bir güç olarak devreye girmektedir. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin kendi faşizan planları önünde oluşturduğu bu engeli, çok yönlü girişimlerle aşmaya çalışmaktadır. Bir yandan -çeşitli uzantılarını da kullanarak -bu ittifaka uyum sağlamaya çağırırken, öte yandan son derece askeri olarak yüklenmektedir. Ancak her şey, bu ittifakın esasta bir çıkmaz olduğunu ve eğer Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi askeri ve siyasi olarak yeni bir atılımı gerçekleştirebilirse, bu türden bina edilmek istenen bir Ortadoğu köprüsünün daha kurulmadan İsrail, Türkiye ve ABD'nin başına yıkılacağını; sadece Kürt halkı değil, bölgedeki diğer birçok halk hareketi potansiyellerini arkasına alacak olan hareketimizin erken ve nihai zaferini getireceğini göstermektedir.

Yukarıda değinilen noktaları kısaca bir kez daha özetlersek:

- TC içinde geleneksel kemalist sermaye ile savaş koşullarında gelişen yeni sermaye arasındaki çatışma, PKK tarzı devrimci müdahale için elverişli bir zemin sunmaktadır.
- RP, PKK öncülüğünde gelişen mücadeleye karşı temel görevleri dışında, İran'ı emperyalizme kesinlikle bağlamak için bir köprü görevi görmektedir. ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı **Jan Lodal** ve ABD Dışişleri Bakanlığı Güney Avrupa Direktörü **Carey Cavanaugh**'un Çevik Bir ile yaptıkları bir görüşmede ABD'nin Refah Partisi'ne yönelik görüşlerini şöyle aktarıyorlardı: "*ABD, İran'da Rafsancani'ye göre daha ılımlı olan Hatemi'nin ardından Türkiye'de de RP'nin varlığını sürmesinden yana. Çünkü ABD bölgede ılımlı bir İslam modelini istiyor.*"
- Türkiye'de, özellikle DYP ve MHP öncülüğünde; kişiliksizleştirilmiş, parçalanmış kitlelere dayalı Hitler tipi yayılmacı bir faşizmin hazırlıkları yapılmaktadır. Bu hazırlık, devlet çerçevesi dahilinde bir iç savaşı şimdiden göze almış durumdadır.
- TC'nin bütün bu durumu, partimiz öncülüğünde geliştirilen savaşın daha üst bir düzeyde geliştirilmesi ve bölgede diğer halkların ve anti-faşist güçlerin kendi aralarında ve halkımızla bir ittifak geliştirmeleri için son derece uygun bir döneme işaret etmektedir.

Bunlar biraz da genel doğrulardır. Genel emperyalist bunalımın ve Ortadoğu'da tıkanmış bazı tarihsel süreçlerin zorlamasıyla ortaya çıkan toplumsal sancıların etkin bazı görünümlerini ifade etmektedir.

Sözünü ettiğimiz planlamalar doğrultusunda ABD, Ortadoğu'ya müdahale edebilecek veya en azından bölgede bir dengenin oluşması için kuvvet rolü oynayabilecek bütün güç odaklarını, başta Birleşik Devletler Topluluğu olmak üzere, bu işlevlerini yerine getiremez hale getirmeye çalışmaktadır. Doğu Avrupa ülkelerinin NATO'ya dahil edilmesi girişimi bu çalışmanın bir etkenidir. Öte yandan, eski Sovyet cumhuriyetlerinin içinden gelişen ve yine büyük ölçüde ABD ve onun adına Türkiye üzerinden kısmen de olsa yönlendirilen karışıklıklar, Rusya'nın özellikle Ortadoğu'da etkin bir dış politika yürütmesini büyük ölçüde olanaksız kılmaktadır. Hele Yeltsin yönetimindeki Rusya'nın ABD karşısında kişilikli bir politika yürütmesi mümkün görünmemektedir. Çünkü Yeltsin iktidarı, ABD desteğine dayanan bir iktidardır ve bu durum, daha onun iktidara gelişinin ilk günlerinde her iki ülke liderleri tarafından açıkça dile getirilmiştir. BDT-Çin arasında geliştirilmeye çalışılan ilişkiler de, çok büyük bir anlam ifade etmemektedir. Hatta bunların, bir Amerikan etkisini BDT üzerinden Çin'e taşımak gibi bir anlamı bile olabilir. Nitekim son zamanlarda Avrupa ve Amerikan basınında Çin'deki bazı uygulamalara ilişkin sürdürülen karşı propagandalar, buradaki toplumsal sistemle oynanmak ve çökertilmek istendiğini göstermektedir. Bu yayınlar, istihbarat örgütleri ve pratik kontra faaliyetlerinin basit bir tamamlayıcısı olarak görülmek durumundadırlar. Bu türden bir operasyon, en azından karşı tarafı hareketsiz bırakmayı, felçli bir durumda tutmayı hedeflemektedir.

Ortadoğu ve Kürdistan momenti üzerinde etkide bulunabilecek tüm güçler, ABD-İsrail ve Türkiye ittifakıyla durdurularak, bölge tamamen bu güçlerin denetimine alınmak istenmektedir. Nitekim Güney Kürdistan'da yürütülmekte olan işgal harekatı bunun somut bir gerçekleşmesi ve ilk adımıdır.

Ne olursa olsun, bu onların isteğidir. Bir de bunun karşısında, uluslararası alanda müttefik edinebileceğı bütün güçler felçli bir duruma düşürülmüş de olsa, hatta kendi içinde son derece etkili bir ihaneti de barındırsa, direnecek olan halklar vardır ve bunların başında Kürt halkı gelmektedir. Üstelik bu halk, kendisini bu türden bir emperyalist kuşatmanın her türlü saldırı taktiklerine karşı mükemmel donatmış, siyasal, askeri ve sosyal olarak belli bir planlamaya sahip bir PKK hareketinin öncülüğüne sahiptir ve tek şansı da budur. Nasıl?

Ne kadar güçlü, son derece mükemmel donatılmış, hatta dünyanın en büyük ordularına sahip olurlarsa olsunlar; halkımızın ve ülkemizin inkarına ve giderek yok sayılmasına yönelik planlamalar içinde bulunan son dönemin açık müttefikleri, Türkiye-İsrail ve ABD, gerek tarihsel olarak, gerek toplumsal olarak halkımız karşısında yenilmeye mahkumdurlar. Sanıldığı gibi en önemli avantajları, çok büyük ordulara sahip olmaları değildir. Büyük ordularla hareket etmek zorunda olmaları; biraz zorlayan bir gerilla mücadelesi ve halk savaşı karşısında kendileri için bir dezavantaj haline gelecektir. Savaşı sürdürmek, savaş uzadıkça kendi zararlarına olacak, sonuçta da kendileri açısından en beklemedikleri bir anda yenilgiyi beraberinde getirecektir. Zaten, içinde bulunduğumuz günlerde ortaya atılan kirli ittifakın da öyle uzun ömürlü olmayacağı çok açıktır. Bu biraz da son umutlarıdır. Birtakım modern teknolojik aksam ile İsrail'in Filistin mücadelesi karşısındaki tecrübelerinin Türk devletine aktarılması sözkonusu olsa da, yeni bir ittifak söylemi daha çok politik bir göstleridir ve hiç de yeni bir durum değildir. İsrail, daha bu savaşın başından beri TC'yi son derece etkin bir tarzda desteklemektedir. Şu anda uçurumun kenarında olan TC'dir. İç çelişkiler, rengi ne olursa olsun yaygın halk muhalefeti, siyasal karışıklıklar, kaosa dönmüş ekonomik yapı; bütün bunlar TC'nin çöküş işaretleridir ve bunun bir gereği olarak da, yine dünyanın iki süper gücü tarafından, biraz da umutsuz bir tarzda, son bir hamleyle desteklenmeye çalışılmaktadır. Partimizin kendini neredeyse yirmibeş yıllık savaş pratiği içinde kanıtlamış tarzı ve bunun örgütsel, askeri ve politik gereklerinin belli ölçüde yerine getirilmesi karşısında, yine bu savaş karşısında uçurumun kenarına getirilmiş bir TC sömürgeciliğinin fazla bir şansı yoktur.

● Emperyalist sömürgecilik son derece büyük güçlüklerle karşı karşıyadır ve bazen kendi kullandığı sosyal ve politik araçlar, tersten kendisini vuran silahlar olarak çalışabilmektedir. Türkiye'de orta sınıf ve küçük esnaf sermayesi ile kayıtdışı ekonominin üzerinde gelişen yeni faşist karakterli sermaye ile askeri sermayenin yaşadığı çelişkiler, bunun en çarpıcı örnekleridir. Her iki odağın da sermayeleri uluslararası karakterdedir."

● Egemen olunmak istenen bütün bir Ortadoğu vardır. Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur, ancak hayal olarak nitelenen, Ortadoğu'yu Türk-İsrail kıskacıyla dize getirmektir. Yeryüzünün en devrimci, en hareketli halk potansiyelinin bulunduğu bu coğrafya, emperyalizm için son derece önemli bir tehdittir ve ezilmek istenen buradaki devrimci halk potansiyelidir. "

Kürdistan'da Barzanicilik

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş ile İbrahim Ahmed'in yaptıkları söyleşi –II

Abdullah Öcalan: Zaten Barzani'nin siyassette bilgisi zayıftır. Yine milliyetçilik yönü de zayıftır. Kürt toplumunda bir ses anladığına inanmıyorum? Kürt toplumu hakkında bir şey bilmiyor. Belki dini bazı şeyleri biliyordu. Kluvallah gibi.

İbrahim Ahmed: Barzani Süleymaniye'ye gelince bütün dini bilgisini Şeyh Baban Ali'den alıyordu. Bir de, bir-iki dil biliyordu.

Abdullah Öcalan: Barzani mi? Dil bilmek fazla mesele değildir. Sanırım İngilizce de biliyor.

İbrahim Ahmed: Barzani Rusya'ya ulaşınca mahiyetinin dağıtılmasında, sadece Rusya'nın değil, kendisinin de suçu var. Bir Sovyet subayı Azerbeyecan'da bunları karşılarken kendisine *"İngilizce biliyor musunuz?"* diye sorunca, kendisi de *"Rusya'da gerek yoktur. Ben ABD konsolosluğuna İngilizce bir mektup yazacağım. Daha önce Tahran'da bize söylemişlerdi. O zaman Tahran'daydık, dünya nasıldır bilmiyorduk. O zaman ABD bize fırsat versin. Şimdi Amerika'dan ve çevremdeki birkaç kişiye, yakınıma mültecilik hakkını vermesini isteyeceğimi"* diyor. Bu yüzden Stalin de kızarak onları dağıttı. Molla Mustafa'nın başka devletlerle olan ilişkilerini Sovyet casusları öğreniyor ve hükümete bildiriyorlar, hükümet de bu tavrı göstermek zorunda kaldı.

Abdullah Öcalan: Burada önemli olan ve açığa çıkan, siyasi görüşünün çok dar olduğudur. Birkaç İngilizce kelime öğrenmek istemesinin sebebi, Amerika'ya hizmet içindir. Buna işarettir. Bu süreçte dili öğrense de bir şeyler yapmak için değil, kölelik içindir. Sovyetleri tanıma diye bir şey de yok. Kattiyen Sovyet'i tanıma yok. Stalin bakmış ki, adam Amerika'yı arıyor o zaman dağıtmıştır. Bu bir gerçektir. Diğer taraftan da siyasi değil, bilimsel değil ve yüreğinde Kürt ulusu diye bir şey yoktur. Bütünüyle aşiretçilik yönü ağır basıyor. Hatta aşiret bile değil, aileciliktir. O ve çocuklarının anlayışı da budur.

İbrahim Ahmed: Biz İran'dayken, Barzani bazı güçlerini İran sınırındaki Pencevi bölgesine getirdi. Niçin getirmiş diye araştırınca, ortaya şu çıktı: Adam sınırda bizim geçmemizi bekliyor. Sınırdan geçince bizi tasfiye edecek. Yine Pencevi mıntıkasının bir köyünde **Mustafa Mecit** adında biri Barzani'ye şunu söylüyor; "*Önderimiz, sizin komutanlarınız, askerleriniz namusumuza, kadınlarımıza, kızlarımıza el atıyorlar. Siz ne diyorsunuz?*" diyor. Barzani de onlara şöyle cevap veriyor; "*Ne olacak yani, bir şey olmaz. Biz sizin çocuklarınızın bizim gibi Barzani olmasını istiyoruz. Karısı kaçırılana yüz dinar, kızı kaçırılanlara da elli dinar vermeye hazırım*" diyor. Bu şahısta Barzani'nin divanından çıktıktan sonra şöyle diyor: "*Biz çok kötü de olsa bir Türk'ün ardında yürüyelim, fakat Barzani'nin peşinden gitmeyelim.*"

> "Barzani nedir? Büyük bir aşiret kişiliği yok. Örneğin, Mahmut Berzenci büyük bir aşiret reisidir. Yine Bedirxan bey devlet gibi bir ağadır. Şeyh Sait büyük bir melledir. Bir İslam düşünürüdür. İslam ümmetçiliği içinde, milliyetini inkar etmiyor, dürüsttür. Kemalizme karşı çıkıyor ve doğru bir tavırdır. Barzanilere bakalım; Barzani'nin bunlarla ilgisi yoktur. Bir ağa bile değildir."

Abdullah Öcalan: Burada başka bir şeyi ispatlıyor: Ailecilik. Ailesi çok düşmüştür. Her zaman Barzani'lerin çoğalmasını istemiştir. Hatta çevresine "*gidin peşmergelerin, köylülerin kadınlarını kızlarını alın*" diyor. İnanıyorum ki, şimdi de bu devam ediyor. Bu çok geri bir ideolojidir, -bir klan ideolojisidir. İnsan topluluğu oluşmadan önce böyle aileler oluşuyordu. Çok geri ve hiç düşünme nedir bilmiyorlar. Bu kişiliğin ne köleci toplumda, ne feodal toplumda, ne de kapitalist toplumda yeri vardır. Bu kişilikte çok yalnızlık vardır, -hem de gericidir. Başka bir şey daha var; adam peşmergelerin yaptığı iyidir derken, hatta para teklif etmesi, "*Barzani ailesi çoğalsın, çevresi çoğalsın*" demesi, ne aileciliktir, ne aşiretçiliktir, ne ağalıktır, ne de melikliktir. Bu Barzaniciliktir! İçerde herkesle oynuyor. Barzaniler dışında ki, -bunlarda aşiret değil, ailedir kim varsa sonuna kadar herkesle oynuyor. Komployla, parayla, fırsatçılıkla, -nasıl dersen, öyle bu işleri yapıyor. Devletler üzerinde oynuyor. Devletlere çok dikkat ediyor. Daha çok, büyük devletleri dinliyor. İşte, şu devlette ne oldu diye pür dikkat kesiliyor. Bahsettiğiniz gibi devletleri çok dikkate alıyordu. Devletler bir şey söyledi mi, ilk adımı kabul etmekti. Sürekli güçlüden yanadır. Örneğin, İran güçlüdür anlaşmayı "*boz*" diyor, hemen bozuyor. Güçlü devletlerin dediğini yapmakla, kendini güçlü kılmakta ve her yolu mübah görmüştür. Ailesinin hizmetinde olan her şeyi kabul ediyor. Hatta para bile veriyor. Yok eğer ailesinin hizmetinde değilse suçsuz yere insanları bile öldürebiliyor. Barzani'nin insanları öldürme konusu üzerinde de durmak gerekir. Öldürmeler ulusal bir suçtan değil, parti suçundan da değil, kendi ailesine zarar verdiği için suçsuz yere insanları öldürüyor. Bu oldukça ilkel ve klan ideolojisinin yaklaşımıdır. Birisi o klanın veya kabilenin mensubu değilse derhal öldürecek, -sonuna kadar öldürecektir. Bu çok kötüdür.

Şimdi, bu durumları nasıl göremediniz? Bu kişiliği nasıl tahlil edemediniz? Barzani bir ailedir. Çok geri ilkel bir kişiliktir. Toplum oluşurken klan, kabileler oluşuyor. Bunlar da Kürdistan'da kendilerine kabileler yarattılar. Dışardan bunlara güç vererek yürütüyorlar. 21. yüzyılda, bu Kürtler için ne anlama gelir? Bir kabileyi getirip Kürtlerin başına önder yapıyorsun. Bu Kürtleri bitirmek demektir. Kürtlerin ölümü bu önderlik yüzündendir. Siz diyorsunuz ya; biz bilimsel olarak meseleleri çözelim. Adamda siyaset yok. Şimdi 1942'lerde Stalin hiç böyle bir şeyi kabul eder mi? Elbette, Stalin seni tasfiye eder. Yani siyaseti sıfırdır.

İbrahim Ahmed: İnsanlık ruhu da yoktu Barzani'de. Örneğin, dayısı ve onüç çocuğu için öldürme emri veriyor. Bir çocuk altı yaşında, o da vuruluyor.

Abdullah Öcalan: Bunun bir sebebi var mıydı? Mesele, sadece Barzani'nin zalim olması değildir, mesele Barzani'nin kabile bakış açısından başka bir şey bilmemesidir. Aşiret büyüktür. Kabileler büyüyor, yüzyıl sonra aşiret oluyor. Aşiretler büyüyor, birçok aşiret bir araya gelerek halkı oluşturuyor. Halklar, birçok aşiretin bir araya gelmesiyle, aynı dil, aynı kültür üzerinde oluşur. Halkların oluşması epey zaman alır. Halkların sonucunda ulus meydana gelir. Ulus, toprak bütünlüğüne ve birliğe dayanır.

Şimdi, burada Barzani nedir? Aşiret yanı, büyük bir aşiret kişiliği yok. **Mahmut Berzenci** büyük bir aşiret reisidir. Yine **Bedirxan** bey çok büyük, devlet gibi bir ağadır. **Şeyh Sait** büyük bir melledir. Bir İslam düşünürüdür. İslam ümmetçiliği içinde, milliyetini inkar etmiyor, dürüsttür. Kemalizme karşı çıkıyor ve doğru bir tavırdır. Barzanilere bakalım; Barzani'nin bunlarla ilgisi yoktur. Bir ağa bile değildir. Bedirxan bey bilinçli bir ağa, ailesi, çocukları kültürlüdürler. Hatta birçok kitap çıkarmışlardır. Bu, toplumsal, siyasal yönden ilerici olmalarından kaynaklanıyor. Peki, bu aileden büyük kişilikler çıktı mı?

Şeyh Sait melledir, ama dürüst bir melledir. O da nakşidir. Şimdi oğlu var, çok biliyor. Bunlardan bin kat daha siyasidirler. Tahlil etmekte çok güçlüdürler. Barzani'de mellelik yok, aşiret yok, ağalık yok. Yani melleliğin esaslarını bilmeyen biri Kürdistan'a önder oldu. İşte, "*Gidin köylülerin kadınlarını, kızlarını alın*" diyor. Çocuk peydahlansın, Barzani'ler çoğalsın diyor. Para da veriyor, oysa aşirette bu yoktur. Bir aşiret reisinin aşireti için bunu yapması mümkün mü? Hayır, aşirette yapamazsın, ağalıkta yapamazsın, meliklik hiç yapamazsın. Bu klanların kanunudur. Dörtbin yıl önceki ataerkil dönemin gerisinde olan bir kanundur. Burada beş yaşındaki bir çocuğun suçu nedir? Adamda vicdan yok, bu bir ideolojidir. Barzani birçok kişiyi kendisi öldürdü, birçok aşireti talan etti. Bu ideolojiye göre; kendi ailesi, klan dışında olanların yaşam hakları yoktur.

Kürtler ne tam ağalığın himayesine girdiler, ne de aşiretler konfederasyon birliği oluştu. Eskiden, Medler zamanında bu gibi şeyler vardı, ama yıkıldı. Hz. Muhammed gibi biri de çıkmadı. Barzani bir peygamber gibi yapabilir mi? Ama kendisini peygamber, Allah ilan etmiş. Oysa peygamberler böyle değildirler. Bir sahte Allah, sahte peygamber Kürtlerin başına geçmiş, reformist bir Kürt önderi olmuş.

Sahte Allah'lık ve peygamberlik, dörtbin yıl önceki aşireti, aileyi esas aldığı ve şovenist olduğu için bir şey yapamadı. Kim buna yardım ediyorsa o da sahtedir. Şimdi, Barzani'ye büyük bir melle de denilemez. Bunları söylerken, onun düşüncesine düşmanlık yapıyor, onunla siyasal mücadele ediyorum, yoksa Barzani'yi bir ideoloji anlamında değerlendirmiyorum. Barzani'yi tahlil ederken bir gerçeği ortaya çıkarıyoruz. O, bir aşiretin önderliğini, aşiret reisliğini yapacak gücü yok. Bir önder vicdan sahibi olmalı, oysa bunun vicdanı yoktur. Melleliği sahte, ağalığı sahte, peki neden kendini Kürtlerin önderi yaptı? Bunun üzerinde durmak gerekiyor. Kürdü anlamıyor. Örneğin, Arap aşiretleri var; çok asildirler. Kavmiyetlerine bağlıdırlar. Şimdi Kürtlerde bu da yok. Kürtlerde iktidar olma duygusu gelişmemiştir. Bu yüzden de parçalanmışlardır. Barzani bir ekoldür. Kürt dindarları neden sahtedir? Çünkü düşmanlarını uyguluyorlar. İslam dini İran'da, İran halkının çıkarları doğrultusunda Şiilik diye örgütlenmiştir. Yine Türkler İslamiyet ve Türklüğü birleştirerek, büyük devletler kurmuşlardır. Kürtlerde ise tam tersi bir durum ortaya çıkıyor; yabancılara hizmet etmekte vardırlar. Din insan için vardır. Ama Kürt böyle düşünmüyor: Kürt din için vardır, felsefesi hakimdir. Bu nedenle, Kürtler Türk ve Arap sultanlarının, Farsların hizmetinde olmuşlardır. Oysa isteselerdi ordularını dahi kurabilirlerdi. Kanımca Bedirxan Bey'in ulusal yönü var, bir şeyler yapmak istiyor. Yine **Ehmedê Xanî**'nin felsefesinde, Kürt ulusunu birleştirmek istiyor, bundan dolayı ulusallık yönü ağır basıyor. Belki Bedirxan Bey döneminde büyük bir adım atılabilirdi. Şeyh Sait başarıya ulaşsaydı, Kürtler leyhine bir adım atılabilirdi. Eğer başarsalardı bunu yapmaya mecburdular, ama düştüler.

Diğer bir durumda, sanırım Avrupa'daki kardeşi Dilşat söylemiş; "*Kürtlük iyidir, ama bu söyledikleriniz, Mesut'un ayakları altında bir bez parçası gibidir.*" Bir bez parçası ne anlama geliyor? Ayakları altında ne demek? Böylesi Kürtlüğünüz batsın. Şimdi, köle olmasaydı, Barzani önderliği olmasaydı kabul ederdik. Al sana bir bez gibi ayağını temizle, derdik.

Halkın her şeyine el atıyorlar. Zorbalık yapıyorlar. Biri kadınlara el uzatmayı 'Barzaniler çoğalıyor' diye onaylar, diğeri ise Kürtlük 'Mesud'un ayağı altında bir bezdir' der. İşte, halkın değerini böyle biliyorlar. Eğer önderlik böyleyse, halk böyle değerlendiriliyorsa, orada ulusallık biter.

Diğer bir husus ise ticaret meselesidir: Eğer bir aydınsan seni satın alır. Neden? Halkla ilişkilerini sağlaması için. Eğer güç sahibiysen seni satın alır, güç sahibi olmak için, destek almak için. Diplomat mısın, dil mi biliyorsun; seni satın alır, ABD ile başka devletlerle ilişki kurabilmek için.

Barzani aileciliği, Barzani ideolojisi Kürt halkının parçalanmasına neden oldu. Hain olup olmaması bizim için önemli değil. Engel oluyorsa fark etmez. İhanet de fazla önemli değildir. Otuz, kırk, hatta yüzyıllar öncesinin bir kabile reisini kendine önder yapmışsın, devlet olmak mümkün mü? Mümkün mü, ulusal kutuluş sağlamak? Hayır. Kendisinde bir devlet düşüncesi, bir halk fikri yok. Aşiretsel düşünce yok, dini düşünce yok, hiçbir şey yok. Düşündüğü tek şey, ailemi ne kadar genişleteceğimdir. Her şey benim için, diyor. Ailesi ne kadar büyürse o kadar önderlik yapıyor. Sadece Barzani'de değil, bu Kürt toplumunun karakteristik bir özelliğidir.

İbrahim Ahmed: Kürdistan kurtuluşu, kişinin sadece ülkeye bağlılığı ile olur. Başka bir şeyle olmaz. En büyük sevgi ülke sevgisidir. Kürt kadınını, erkeğini, çocuğunu çoğaltmak demek, köle sayısını çoğaltmak demektir. Çünkü Kürt halkı zaten köledir. Biz sayıyı çoğaltırken, köle sayısını çoğaltmış oluyoruz. Bağlılık ülkeye olmalı, ülke kurtuluşuna olmalıdır. Ülkenin kurtuluşundan sonra her şeyi halledebiliriz. Asıl sevgi; bu köleleri özgürleştirmektir.

Abdullah Öcalan: Bundan dolayı sorunlar ağır. Bırakalım Barzani'yi PKK içinde de bu ağır bir sorundur. Herkes eskisi gibi yaşamak istiyor. Kızlar, erkekler bir anlık keyifleri için partinin düşmesini istiyorlar. Bir kadın için, ülke, parti ve savaş meselesi bir tarafa bırakılıyor. Kürdistan değil, hep bireyselik öne çıkarılıyor.

Kadın nedir? Aileyle bağı nedir? Bu ailenin devletle ilişkisi nedir? Vardığım sonuç şu oldu: Eğer, ben eski Kürt erkekliğini, kocalığını, klasik erkekliği öldürmezsem, PKK'yi, Kürtlüğü yürütmem mümkün değil. Kadına karşı PKK'yi güçlendirmemiz gerektiğini gördüm. Eski kadın kanunlarını kırmazsak ne parti olur, ne de Kürtlük olur.

İşte Barzanicilik budur. Yine bırakalım Barzani'yi bir arkadaşımız, kardeşim Osman kaç tanesini etrafına toplamış buraya getiriyor. Baktım ki, kendisi böyle şeyler yapmak istiyor. Ali Haydar Kaytan, 1980'lerde bunu yaptı, o ise 1990'da yapıyor. Baktım parti elden gidiyor. Diğer bir şey; arkadaşlığımı, kardeşliğimi anlamıyor. Halbuki ben isyanımın babaya, kardeşe, aileye karşı başladığını söyledim. "*Ben savaşın içinde kaldım, adımı herkes duymuş, büyümüşüm*" diyor. Benim içinse "*o nefes alamayacak durumdadır, zordadır*" diyor. Gitti Barzani'nin denetimi altına girdi. Barzani ile ittifak geliştirmek istedi. Barzani de üzerinde oynamak istiyor. Biz uyarınca çok kızdı, "*Neden kendimi büyütmemi istemiyorsun?*" dedi. Yine evliliğe yol veren bir karar çıkartmak istedi. Eski Kürtlük kanununu dayatmak istiyor. Barzani bunu kandırmak istiyor. Kişiliğini çok güçlü görüyor. Barzani bunun için şöyle diyor, "*Dünyada böyle bir şey görülmemiştir. Apo kardeşini öldürmek istiyor.*" Tabii ki, böyle bir şey yok. Biz parti meseleleri üzerinde duruyoruz. Biz ulusallığı güçlendirmeye çalışıyoruz. O da feodal, aile ilişkilerini dayatıyor. Hatta şunu diyor; "*Türkiye'de bir kızkardeşimiz var, çağıralım gelsin.*" Bunu kadının kamuflajı için yapıyor. Hemen tahlil ettik. Bu eski Kürt'tür dedik.

> "Barzani'de mellelik yok, aşiret yok, ağalık yok. Yani melleliğin esaslarını bilmeyen biri Kürdistan'a önder oldu. İşte, 'Gidin köylülerin kadınlarını, kızlarını alın' diyor. Çocuk peydahlansın, Barzani'ler çoğalsın diyor. Para da veriyor, oysa aşirette bu yoktur. Birinin aşireti için bunu yapması mümkün mü?"

Osman böyle yapınca ben kendisine, "*Kardeşliğin, arkadaşlığın eski toplum görüşüdür*" dedim. PKK'de en büyük tehlikenin bu olduğunu söyledim. Çoluk çocuğun yeterli olduğunu, böyle çocuğun tıpkı çorak arazide yetişen domates gibi olacağını söyledim. Kurak arazide yetişen domatesin çekirdeği çok olur. Mamosta'nın dediği gibi, bu kölenin çoğalması demektir. Kölenin kıymeti yoktur.

Ali Haydar Kaytan çok dürüst bir arkadaşımız, söylediği bir şey vardı: Hz. İsa şöyle demiş, "***Eğer İsa'yı seveceksen, kadını sevmeyi bırakacaksın.***" Oysa biz PKK'de sevme olayını geliştirdik. Sevmek, PKK'de büyümektir. Barzani'nin kabile, klan usulü büyümek değildir. Kahramanlıkla, ulusallıkla, yurtseverlikle, halk sevgisiyle büyümektir. Eğer kişi yurdunun hizmetindeyse, halkının hizmetindeyse bir değeri olur. Parti de ona değer verir. Onun için eski sevgi anlayışı, erkeklik anlayışı, büyüme anlayışı aşılsın, dedim. Bu büyük sevme olayı olduktan sonra tehlike aşılır. O zaman yurtsever olursun, general olursun, askerini sonuna kadar sevebilirsin. Agit olursun, sonuna kadar parti ile olursun. Aşiretçilik yoktur, ahbapçavuşluk yoktur, mıntıkacılık yoktur, ulusallık vardır. Partide aşiretçilik, mıntıkacılık olmaz. Partide halk, ulus, insanlık vardır. Bir de savaşta kahraman olmak vardır. Böyle bir Kürtlük yarattın mı, Kürdistan'ı kurarsın. Sen doğruyu hakim kıldın mı, kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın artık doğrular yürüyecektir. Bu dört önemli hususu yaptın mı, zafer kendiliğinden gelir.

Şimdi, Barzani neden bize karşı savaşıyor?

Hatta parti içinde de böyle bir mücadele var? Bu, eski toplumla yeni toplumun mücadelesidir. Yani sınıf savaşımıdır. Toplumu yenileyeceğiz, yeni kişiliği yaratacağız. PKK'de bu yönde bazı adımların atıldığı kesin. PKK önderliğinin başarısı ve PKK üyeliğinin başarısı bu saydıklarıma bağlıdır. Diğer şeyler fazla önemli değildir. Yoksa kaç kişi bizi destekliyor, paramız ne kadardır, silahımız ne kadardır bunlar önemli değildir. İlişkilerimizin ne kadar olduğu da önemli değildir. Asıl önderlik çıktı mı, bunlar halolur.

...

Değerli Mamosta İbrahim, acaba 1975 sonrası için birkaç şey söyleyebilir misin? YNK'den bahsettiniz. Bu yeni bir süreçtir sanırım. Ulusal yanı olan, halkçı yanı olan, siyasal yanı olan bir süreç. Kendisi böyle bir oluşuma gitmeyi çok mecbur görüyor. Çok dar bir süreçte YNK önderliği ortaya çıkıyor. Bir yanda ABD, bir yanda Sovyet, bir yanda İran ve diğerleri, böyle bir süreçte ortaya çıkıyor. Şimdi bakalım YNK önderliği, feodal değil, aşiretsel değildir. İçinde yurtseverlik vardır. Sosyalizm, ulusallık vardır. Fakat hareketin sahası dardır. Barzani, YNK'yi Soran mıntıkasına mahkum etmiş. İran rejimi bir yanda, Irak bir yanda, diğer yanda da komünistler vardır. Buradan günlük olarak taktik yürütmek zordur.

Kuzey devrimi olmazsa siz bir şey yapamazsınız. Ne kadar yapsan, doğru da yapsan Güney tek başına bir şeyler yapamaz. Siz bunları benden daha iyi biliyorsunuz. Bu bir gerçekliktir ve üzerinde derince durmak gerekiyor. Kuzey Kürdistan'da devrim bir karış ilerlerse, Güney'de beş karış ilerler. Kuzey'de devrim başarıya ulaşırsa, siz devletsiniz. Veya sonuna kadar başarı vardır. Bunlar doğru görüşlerdir. Artık Kürdistan'da ilişkiler gelişiyor, ittifaklar oluyor. Tabii bazı eleştirilerde oluyor. Eleştiri olmaz, sorunlar olmaz, çelişkiler olmazsa gelişme de olmaz. Kürt kişiliği yeni yeni yaratılıyor. Kürt ulusallığı, demokrasisi yeni yeni inşa ediliyor. Bunlar önemli noktalardır. Ben *"biratî"* kelimesinden pek hoşlanmam. Her şey kardeşlikle de çözülmüyor. Birliktenlik, mücadelede şartlar da vardır, savaş da vardır. Hangi süreçte dostluk kuracaksın, hangi süreçte savaşacaksın, bunu iyi bileceksin. Yurtseverlik yanı üzerinde iyi duracaksın. Yine soruna *"Bırakujî"* gözüyle bakılmamalıdır. Sorun ulusal toplumsal bir sorundur. *"Bırakujî"* olmaz denmemelidir. Bazen sonuna kadar ittifak kurulur, bazen de ittifak kurmak zarar verir. Halkın çıkarına göre değerlendireceksin. Bazen ittifak hepimizi güçlendiriyor, Kürt halkını güçlendiriyor. Bazen de Barzani'nin diğer devletlerle yaptığı ittifak Kürt halkını düşürüyor. Örneğin adam şunu diyor, "*Ailemden önce siz ölün*", "*ben ve ailem*" diyor, başka bir şey demiyor.

Senin devletlerle ilişkin bütün halkın çıkarına olmalıdır. Ne yapacaksın kendi çıkarlarını, ilişkiler tüm halkın çıkarına ise doğrudur. Biz burada Kürt ulusunu yarattıyoruz. O zaman her şey onun çıkarına olacaktır. Bu ilişkiler sadece Kürt halkının yararına da değil, tüm halkların yararına olmalıdır. Biz de ilişkiler geliştiriyoruz, ama bu ilişkiler Kürt halkının hizmetine giriyor. Bu ulusal kongrenin yürümesi demektir. Ulusal kongre neyin üzerinde duracaktır? Kürdistan stratejisi üzerinde duracaktır. Kürdistan tarihi, milli tarih üzerinde duracaktır. Cahşlığın, ağalığın, aşiretçiliğin, melleliğin tarihi üzerinde değil, bir halkın tarihi üzerinde duracaktır. Mele çıkmış, emir çıkmış, ağa çıkmış, ama düşünceleri çok dardır. Her biri bir parçadan çıkmış uluslaşamamışlar. Kürt halkının tarihi olmuş mu? Hayır, daha olmamış. Yeni yeni oluşuyor. Ulusal kongre nedir? Kürt halkının çıkarlarını bu kongre belirleyecek ve savunacaktır. Daha önce Kürdistan'da beylikler, emirlikler oluşmuş, ama tarihimiz oluşmamıştır. Neden düşüncemiz dardır? Herkes kendini Kürdistan'ın merkezi olarak görüyor. Dörde bölünen bir Kürdistan ve ayrı ayrı merkezler ulusallığın önünde engeldir. Bir halk can gibi, bir vücut gibidir. İşte, bu vücuda bir beyin lazımdır. Şimdi kimse Kürtleri inkar edemez. Bir halk olarak vardır, ama beyinleri yani onları yönlendirecek tek bir merkezleri yoktur. Ya da bazı çocuklar olur çok şımarıktırlar, her biri bir ses çıkartır. Şimdi durum bundan ibarettir.

İşte bu nedenlerden dolayı, birlikte çalışmamız ulusal kongreyi oluşturmak içindir. Kürtler için bu bir beyin işlevi görecek. Bu halkın dünyadaki çıkarları nelerdir? İçerdeki çıkarları nedir? Kürt halkının çıkarları ve dünyaya yararı nedir? Bu stratejik bir sorundur. Ancak stratejinin belirlenmesiyle netlik kazanılır. Strateji milli bir meseledir. Askeri bir güç değildir. Siyasi bir mesele değildir. Kongrede karar çıkarın veya karar yapın. Kürt meclisi veya diğer adıyla ulusal Kürt birliği. İster küçük, ister büyük -yerinde ve bağımsız kararlara ulaşmalıdır. Alınan kararlar Kürt halkının kararları olacaktır. Bu kararlara karşı çıkan Kürt ulusuna düşmandır. Dost olan Kürt ulusunun çıkarları doğrultusunda olmalıdır. O zaman kimin desteklediği, kimin karşı çıktığı ortaya çıkacaktır. Kararlara ulaşılacak ve bu kararlar hayata geçirilecektir. Kararların hayata geçirilip geçerilmediğini denetleyecektir. Kararlar alındıktan üç ay sonra toplantılara başlayacaktır. Ulusal kongre toplantısında kararlar alınacaktır. Bu kararlar hayata geçirilecektir. Yapıldı mı, yapılmadı mı denetlenecektir. Kürdistan ulusu için kongre gereklidir. Ulusal kararlar gereklidir ve bu kararların hayata geçirilmesi için bir askeri güç gereklidir. Burada herkes karar alacaktır. Kimse ben önderim demesin.

> "Ulusal kongreye ne kadar şahsiyet, parti varsa, aralarında çelişkiler de olsa, görüşleri ayrı da olsa gelmeleridir. Yurtsever insanlar da içinde yer almalı. Kimseyi ihmal etmemeliyiz. Bu kongrenin bir görevi de, ideolojik ayrılıkları en aza indirmek ve birbirine yakınlaştırmaktır. Onları bir araya getirmeli ve aralarındaki çelişkilere bir çözüm getirmeli."
>
> (İbrahim Ahmed)

Eğer herkes "*önderim*" derse, birlik olmaz, karar almak için destek olunamaz, ulusal bütünlük sağlanamaz ve hareket yürüyemez. Halka zarar verir ve o zaman aşiretçilik güçlenir, bölgecilik güçlenir, düşman kişiliği güçlenir. Sonuç, her şeyin tekrar elden gitmesi demektir. Bu nedenle diyorum ki, bu birliği bütün Kürdistan'daki köylere kadar yaymak gerekir. Herkesin kendi istemi doğrultusunda hareket etmemesi için askeri bir güç olmalıdır. Bu tedbirleri aldıktan sonra ulusal mücadele başarıya ulaşır. Dört parçadaki insanlarımız da bunun içinde yer alır ve ulusal birliğe kavuşmuş olur. Şimdiye kadar çıkan yetmezliklerin önü de alınmış olur. Mamosta siz bu işleri daha iyi biliyorsunuz. Bu sizin de isteminizdir. Bu konuda ne diyorsunuz?

İbrahim Ahmed: Böyle bir toplantı, ya da ulusal kongre Kürt halkı için çok doğru ve çok önemlidir. Kürt halkının temsilini yapma, sesini duyurabilme, dışarıyla ilişkilerin geliştirilmesi ve Kürt halkının çıkarlarına karşı olan, düşkün ve muğlak olan şeylere karşı olabilmek açısından ulusal kongre bir gerekliliktir. Böyle bir kongre, Kürt partileri, örgütleri arasında arabuluculuk yapma, görüşlerini birbirine yakınlaştırmak, ilişki kurma, sorunları çözme açısından da önemlidir. Hem dışarıda, hem içeride Kürt ulusunun temsilciliğini yapmalıdırlar. Stratejik rollerini oynamaları gerekir. Kürtler için otoriter bir güç olmalıdır. Kürt halkının çıkarları doğrultusunda aldığı kararları hem yürütmesi, hem de korumaları gerekir.

Gördüğüm en önemli eksiklerden biride; Kürt halk hareketlerinin 1940'tan beri böyle bir oluşumdan yoksun olmalarıdır. Şimdi, zamanı gelmiştir, acilen üzerinde durmamız gerekir.

Abdullah Öcalan: 1940'larda böyle bir kongrenin oluşturulamaması büyük bir yetmezliktir, Kürt ulusal hareketleri için.

İbrahim Ahmed: Kürt halkının düşmanları 1937'de Sadıabat'ta kendi aralarında anlaşma yaparken, o zaman Kürtler de böyle bir şey düşünüp; Kürt örgütleri, hareketleri, aşiretleri, önderleri toplanıp, düşmanın bu ittifağına karşı, bir Kürt birliği oluşturmalıydılar.

Abdullah Öcalan: Evet, bu büyük bir yetmezliktir.

İbrahim Ahmed: İmkanlar varoldukça acele etmemiz gerekir.

Abdullah Öcalan: Geciktirmek iyi değil. Ne kadar şahsiyet varsa, ne kadar aşiret sahibi varsa, ne kadar parti varsa hepsi gelsin. Aramızda ne kadar çelişki varsa, yine de gelsinler. Kendini Kürtlükle uğraşıyor hisseden biri varsa o da gelsin.

İbrahim Ahmed: Kesinlikle görüşünüzü paylaşıyorum. Şimdi yapılacak olan; ulusal kongreye ne kadar şahsiyet, parti varsa, aralarında çelişkiler de olsa, görüşleri ayrı da olsa gelmeleridir. Yurtsever insanlar da içinde yer almalı. Kimseyi ihmal etmemeliyiz. Bu kongrenin bir görevi de, ideolojik ayrılıkları en aza indirmek ve birbirine yakınlaştırmaktır. Onları bir araya getirmeli ve aralarındaki çelişkilere bir çözüm getirmeli.

Abdullah Öcalan: Eğer amaç özgürlükse, ulaşmak için de taktik bu ise, o zaman tüm partiler, tüm ileri gelen kişiler, hatta tüm yurtsever aşiretler buna katılmalıdır. Kendi kaderi hakkında karar sahibi olmalıdır. Meclis olmadan kimse bize bir değer vermez. Meclis olmadan bize büyük bir gözle bakılması mümkün değil. Bu eksiklik Kürtlüğün asıl sorunudur. Doğrusu birçok kişi böyle bir adımın atılmasını istiyor. Ama bazıları da, PKK ile Barzani savaşı var diyor. Bu doğru değil. Sen adım attın mı ki? Birçok kez konuştum ve şöyle dedim: Eğer Kürtler arasındaki savaşın durmasını istiyorsanız, o zaman ulusal kongreyi oluşturun. Çünkü bu savaş PKK ile Barzani'nin savaşı değildir. Bütün Kürtlerin savaşıdır. YNK'nin savaşıdır, Güney'in savaşıdır, İran KDP'sinin savaşıdır, Kuzey'in savaşıdır. Ulusal kongre bu konuda karar alsın, desteklerim. Barzani üzerine karar alsın, "*Barzani, Türk faşizmiyle ne yapıyorsun? Senin Türk faşizmiyle olan ilişkilerin Kürt halkının yararına değil*" desin ve Barzani de bunu kabul etsin; o zaman neden savaşı durdurmayalım ki! Eğer kongre karar alacaksa ve bana, "*Apo senin işin böyle yürümeli, savaşı durdur, Güney Kürtlerine böyle yaklaş*" diyorsa, ben bunu hemen kabullenirim. Benden Güney'deki federasyonun hizmetine girmem isteniyorsa, büyük bir istekle hizmet ederim. Böyle kararlar alınırsa, o zaman Güney Kürtlerinin Türk faşizminin dostu olması mümkün mü?

Kardeş kardeşe muhtaçtır. Mümkün müdür, bir faşist Türk generali gelip Güney'de Kürt düşmanlarına karşı savaşsın. Onlar zaten Kürt halkının düşmanıdırlar, Kürtlere karşı savaşıyorlar, bir özel savaş yürütüyorlar. Kürtlerin kendi hakimiyetleri altından çıkmasına izin vermezler. Onlarla ilişkiler dostluk değil, ittifak değil, bir düşmanlıktır. Ulusallık buna karşı oluşuyor ve buna müsaade edilmiyor. Aslında kardeş kavgası değil, Kürtlükle, sömürgeciliğin savaşıdır. Yoksa Kürtlere karşı savaştığımızda bir adım bile atmamız mümkün değil. Mümkün değildir, bir Kürdün canını incitmemiz. Niye Barzani'yi ulusal kongreye zorlamıyorsunuz? Ulusal kongrenin olmasını istemiyor, Kürtlerin federasyonunu istemiyor. Sürekli "*ailemiz*" diyor. Kabile çıkarlarının peşinde. Senin kabile anlayışın, ikibin, üçbin yıl öncesine aittir.

Bu çalışmalar başarıya ulaşmalıdır. Biz Barzani için otuz-kırk milyon Kürdü feda edemeyiz. Otuz-kırk milyon insan için, karara varmamak mümkün mü? Eğer karar alınmazsa sorumlusu Barzani'dir. Savaşın durması da buna bağlıdır. Ben bütün Kürtlerin buna katılmasını istiyorum. Daha öncede Kemal Burkay'a da söyledim, "*Savaşın durmasını istiyorsan bunun yolu ulusal kongredir.*" Ulusal kongreyi toplayın, iki gün içinde savaşı durdururum. Kürt ulusal kongresi bana ilişkin ne karar alırsa, ben hazırım. Barzani için, Talabani için ne denirse hepsi de hazırdır. Hazır olmayan kimdir? Kabul etmeyen Kürt iradesine düşman olanlardır. Kimse halkın iradesini inkar edemez. "*Adalete, hakka gel*" dedim. Kim ulusal kongre çalışmasından, kararından kaçıyor? Kim Kürtlerin birliğinden kaçıyor? Kürt kararına uyuyorlarsa, cephe kursunlar, parlamento kursunlar, federasyon kursunlar, sonuna kadar imkan vardır. Bunlar zaruri ve tam zamanıdır.

İbrahim Amed: 1992'de ben ve arkadaşım Hawar ile konuştuk ve "*ulusal kongre yapılmalıdır*" dedik. Kürt partileri, ileri gelen şahsiyetleri bir araya gelip bir birlik kuramadılar. Apo kardeşimin görüşünü de 1992'de Talabani'nin yoluyla öğrendik. Ulusal kongreyle ilgili görüşlerini o zaman öğrenmiştik biz Mam Celal'e sorduk, "*bizim böyle bir düşüncemiz var. Acaba PKK bu karara katılacak mı? Yoksa katılmayacak mı?*" Mam Celal bize dedi ki; yüzde yüz katılır. Zaten bu karar PKK'nin kararıdır. Biz yapmazsak da PKK yapar. PKK'nin bizden daha fazla bu iş için çalıştığını görüyorum. Ulusal kongre olmazsa olmaz bir süreçten geçiyoruz.

Abdullah Öcalan: Eskiden iyi değildi, ama dünya koşulları da çok uygundur, Mamosta İbrahim.

İbrahim Ahmed: Elbette, eskiden dünya koşulları uygun değildi. Şimdi çok uygun ve bu adımı atmazsak Kürt halkına karşı suç işlemiş oluruz.

> "Savaşın durmasını istiyorsanız bunun yolu ulusal kongredir.' Ulusal kongreyi toplayın, iki gün içinde savaşı durdururum. Kürt ulusal kongresi bana ilişkin ne karar alırsa ben hazırım. Barzani için, Talabani için ne denirse hepsi de hazırdır. Hazır olmayan kimdir? Kabul etmeyen Kürt iradesine düşman olanlardır. Kimse halkın iradesini inkar edemez."

Abdullah Öcalan: Hem Kürdistan içi koşullar, hem de dünya koşulları bizleri buna mecbur kılıyor. Eğer bu adım atılmazsa büyük bir eksiklik olur. Bugün binlerce aydın, akademisyen, yurtsever, yani bütün Kürtlük artık böyle bir adım için harekete geçmiştir. Zamanıdır. Niye geciktirelim? Biz görüşlerinizi paylaşıyoruz. Mamosta, "*1940'lardan bu yana bu adım atılmalıydı*" diyor. Eğer 1940'lardan beri Kürt hareketi başarıya ulaşamamışsa, bu stratejisini oluşturulmadığındandır. Herkes "*taktik*" dedi ve taktikte sapmaya girdiler. Niçin? Çünkü taktikler stratejiye göre değildi. Bu olmayınca parçalanma ve düşmanlık güçlendi, sonuçta bugüne ulaşıldı.

Güney Kürdistan hareketi adım atmak istiyor. Kuzey'de de 1920'lerde Koçgiri'den başlayarak, 1940'lara kadar adım atmak istediler. Fakat bunlar klasik adımlardı. Nasıl ki, kalkan her klasik hareket düştüyse, onlar da düştü. İran Kürdistan'ında 1975'lerde adım atmak istediler, olmadı. KDP adına çalışmalar yapıldı. İlk sekreterleri mamostaydı, -istediği yurtsever, demokratik, hatta insanlığı esas alan bir oluşumdu. Adım atmak istedi, fakat Barzani'nin şahsında somutlaşan (milliyetçi demeyeceğim de), çok geri düşünceler nedeniyle bu fırsatlar başarıya ulaşamadı. 1975'lere gelindiğinde yüzbin peşmergesi, milyonlarca doları ve yüzbinlerce silahı olmasına rağmen, sırf İran şahı istedi diye, Barzani kendi eliyle tasfiye oluyor.

YNK oluştu bu yurtsever bir birliktir. Ulusal, demokratik bir oluşumdur. Sosyalizme açıktır. Ama koşulları çok dardır. Bir taraftan Irak rejimi Saddam'ın liderliğinde güçleniyor, diğer taraftanda İran da pek imkan vermedi. Hakkari'den geçip, Behdinan'da mücadele etmek istediler, ancak KDP tarafından Ali Asker ve arkadaşları şehit ediliyor. Bu son savaşı yürüten yine bu Sami Abdurrahman'dır. Sami Abdurrahman 1975'te Ali Asker'lerin başına getirdiklerini şimdi bizim başımıza getirmek istiyor. Bizi de Hakkari'de boğmak istiyor. Ama savaş devam ediyor ve Kürdistani bir savaştır. Tamamen Kürdistani bir savaştır, iki örgütün değildir. Ali Asker'leri iyi tanırsınız. Bir tarafta yurtsever olanlar, diğer tarafta Barzani aşireti ve Türk helikopterleri etraflarını sarıp imha ediyorlar. Bu *"bırakujî"* değil, ihanete karşı bir savaşıdır.

Bugün federasyonun oluşması için Kürdistan'ın içinde ve dışında imkanlar çoğalmıştır. Kürdistan'ın bütün parçalarında tarihi adımlar atmanın olasılığı yaratılmıştır. Hiçbir şey eskisi gibi değildir. Kuzey'de yükselttiğimiz devrim büyük bir fırsattır. Barzani, "*Demokratik bir federasyon olmasın. Çıkarlarımız, herkes - hizmetimizde olsun*" diyor. Şimdi Türk devleti de bunu istiyor. Onlar da, Güney'de bir halk federasyonu olmasın, PKK ile yapılacak bir ittifakla devrimi yükseltmesin, diyor. Barzani ise buna "*tamam*" diyor.

Son zamanlarda haber aldık; Barzani Türkiye'den 43 panzer almış. İşte, bu Kürtlerin savaşı değil, Türk faşizmiyle yapılan bir savaştır. Savaşın bir tarafı Türk faşizmi ve Barzani'yken, diğer tarafı ise yurtseverlerdir.

Sadece bu savaş için değil, bütün Kürt sorunları için böyle bir adım atılmalıdır. Böyle bir adım ulusal bir adımdır ve partiler üstüdür. Tüm parti stratejilerinden daha üstündür. Bu, ulusal kongre adımı, ulusal strateji adımı demektir. Şimdiye kadar birçok parti kendi başına kalmış ve zarar görmüştürler. Eğer birliğe gelmezlerse daha da beter olurlar. Yine Barzani de ulusal kongreye gelmezse büyük darbeler alır. Böyle bir adım atmak için zaman çok müsaittir. Üç-dört devlet şimdiden bunu kabul ediyor. Kürt ulusunun böyle bir oluşuma acilen ihtiyacı var. Kürt halkı devrimle ayağa kalkmıştır. Milyonlarca Kürt halkı ulusal kongre için oyunu vermeye hazırdır. Bu nedenle hiç kimse koşullar el vermiyor diyemez. İşte, "*Savaşı durdurun, barışın, sonra kongre yapalım*" mantığı doğru değildir. Ne kadar sorun varsa, ne kadar engel varsa, ne kadar çelişki varsa, hepsi ulusal kongrede halledilir. Ulusal kongre bunların çözümü içindir. Ben de mamostanın çağrısına katılıyorum. Kendisinin Kürtlük için büyük emeği olmuştur. Şu anda bir araya geldik. Bu birlikteliğimiz Kürt halkı için önemli bir adımdır. Umarım bunun üzerine ulusal kongreyi yaratacağız. Sonuçta hepimizin yeri ulusal kongredir.

Mamostanın gelişine pek sevindik. Mamosta onsekiz yaşında bir genç gibi. Mamosta Hawar'da da bu sevinci görüyorum. Bu ulusal bir ruhtur, devrimci bir ruhtur.

"Tarih günümüzde gizli ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz"

Weşanên Serxwebûn yayınlarından yeni bir kitap...

"Biz, kişiliğimizi öyle uygarlık esaslarına göre ele almadık, doğal esaslara göre ele aldık. Yani sınıflı toplum gelişmesinin kurallarına göre değil, çok doğal esaslar. Nedir bu doğal esaslar? Bazen çocukluk esasları, bazen ilk insanın yaşam esasları. Biz bunu gözardı etmedik. Benim hareket tarzımda bu vardır."

Devrim zamanları, hep olağanüstü zamanlar olmuşlardır. Bütün bellibaşlı devrimlerin bu anlamda kendilerine has özellikleri yanında, yine ortak özellikleri vardır. Kürdistan devrimi de olağanüstü, kendisine has özelliklere sahip ve yine aynı zamanda diğer tüm devrimlerle ortak özelliklere sahiptir.

Bizi burada ilgilendiren Kürdistan devriminin kendine has özellikleridir. Bu da, gerek ideolojik anlamda, gerekse de politik uygulamada, en etkili biçimde kendini duyuran bir önderlik tarzıyla karakterize edilmiştir.

PKK önderliğinin, partinin ya da onun yönlendirdiği son 20 küsür yıllık sürecin gerçekleşme tarzı üzerindeki etkisi tartışılmaz. Bu tarzın ne olduğu ve etkilediği sürecin hangi yasalara göre işlediği, elbette derinlikli bir gözlemin konusu olacaktır.

PKK'de '***önderlik tarzı***' olarak sınırlandırılan kavram, her şeyden önce bir toplumsal çözümleme yöntemini açıklar; ardından bununla bağlantılı olarak uygulama yöntem ve teknikleri, yani eylemi gelir. Ancak sözkonusu tarzın veya yöntemin, geleneksel yaklaşımlardan çok farklı ve dikkat çekici ifadeleri bulunmaktadır.

Devrimde yöntem, bir silahın kullanılma biçimini çağrıştırır.

Bir silahın çalışma mantığı nedir?

İki nesne arasındaki şiddetli çelişkiyi tesbit edersiniz. Sonra onları bir araya getirirsiniz. Çelişkiyi ortaya çıkarmadan önce, onun çözülmesinden açığa çıkacak enerjiyi, amaçlarınıza uygun bir hedefe yönlendirirsiniz. Bunun için gerekli kanalları oluşturursunuz, gerekli mekanizmaları hazırlarsınız. Çelişkinin çözülmesinden ortaya çıkacak enerjiyi en verimli bir biçimde ve amaçlarınız doğrultusunda kullanacak bir düzenlemeyi yaptıktan sonra, patlamayı gerçekleştirirsiniz. Böylece ateş ile barut arasındaki çelişki bir patlamayla çözüldüğünde, bu anlaşmazlıktan ortaya çıkan enerji, sizin daha önceki hazırlıklarınız sayesinde, amaçlarınıza hizmet etmiş olur. Hedefi vurur veya hedefe varırsınız. Klasik bir silahın çalışma mantığı kısaca bundan ibarettir.

PKK, Kürdistan'daki ve giderek Ortadoğu'daki toplumsal enerjinin, PKK manifestosunda kısaca belirlenmiş amaçlar doğrultusunda değerlendirilmesi için düzenlenmiş bir silahtır. Yine PKK, en basit bir bakış açısıyla; ***insanın, kendisine ait ve yine kendisine karşı yabancılaştıran çelişkilerin,*** Kürdistan ülkesi ve Kürt halkının yeniden yaratılması doğrultusunda en verimli bir tarzda değerlendirilmesi için hazırlanmış bir ideolojik-politik düzenlemeler dizisidir.

Ancak, çelişkilerin bu tarzda değerlendirilmesi, insanoğlunun siyasal-toplumsal bir varlık olmasından başlayarak kullanageldiği bir yöntemdir. Gerçekten de, bir ok ile bir roket arasında büyük fark olmasına rağmen, en basitinden en karmaşığına kadar bütün silahlar aynı temel yasalara göre çalışırlar. Fakat silahları kullananların yetenekleri ve bu silahlar aracılığıyla varmak istedikleri amaç, aynı silahların değişik ellerde çok farklı, hatta birbirine zıt sonuçlara varmasına yol açar.

İdeoloji ve politika, özellikle devrim dönemlerinde, toplumların en temel silahıdır.

İdeolojinin değerlendirilme tarzı, yani politika, onun bir uygulama biçimi olarak ayırdedicidir. Bu, şu anlama gelir: Aynı ideoloji, çok farklı politikalar biçiminde uygulamaya geçirilebilir. Aynı ideoloji, çok farklı hedeflere götürebilir, onun hayata geçirilmesindeki özellikler, değişik durumlarda birbirine ters sonuçlara götürebilir. Öyleyse, herhangi bir ideoloji, gerekli olsa da, ten başına belirleyici olamaz; belirleyici olan onun eylemsel ifadesidir. Bu durumda, ortaya ideolojinin göreli -izafi- bir niteliği olduğu ortaya çıkıyor. Sadece ideolojinin değil, eylemin de göreli bir niteliği vardır. Eylemin göreceliği de, onu gerçekleştiren güce bağlıdır.

Sonuçta insana ilişkin olan her şey görecelidir. [1]

Buna, devrimin konusu olan halk toplulukları, uluslar, sınıflar; giderek ordular, partiler ve cepheler de girmek zorundadır. Bu sadace, bu olguların kendileri dışındaki farklı bakış açılarından farklı biçimlerde değerlendirilmelerine ilişkin bir kapsam değildir; ama aynı zamanda onların özyapılarına ilişkindir ve esas olan da budur. Nasıl? Yakın tarihimizde sıkça görüldüğü gibi, herhangi bir siyasal oluşum çok korkunç bir kolaylıkla kendi zıttına dönüşebilir, kendisine düşman bir işlev görmeye başlayabilir ve kendisini gerçekleştirmek adına, kendisini imha edebilir. Reel sosyalist devlet ve partiler ile, yine yakın dönemde oluşturulan çeşitli siyasal örgütlenmelerin günümüzde geldikleri nokta, bunu dehşetle kanıtlamıştır. Peki, herhangi bir siyasal oluşumu, koşulları elverişli olmasına rağmen, gerçekleşmekten ve özgün hedefine varmaktan alıkoyan nedir? Elbette onu hedefinden alıkoyan engeller, kendi dışından kaynaklansa da, temelde onun bu göreli niteliğine ilişkindir. Yani bir siyasal topluluk içinde, hem onu öz amaçlarına ulaştıracak güç, hem de bunun tersi bir sonuca düşürecek güç mevcuttur. Bu zaten diyalektiğin temel bir yasasıydı: Bir şey, kendisi dışındaki düşmanının yanısıra, aynı anda hem kendisidir, hem değildir. Hem kendi dostudur, hem düşmanıdır.

Anımsattığımızın yeni bir şey olmadığı ne kadar doğruysa, bunun PKK'ye kadarki veya onun çağdaşı olan diğer devrimci güçlerce tam anlamıyla anlaşıldığı da o kadar yanlıştır. Şimdiye kadarki çerçevesi içinde tartışıldığında sorun yok gibidir. Ama ***toplumsal çözümleme yöntemi***ne ilişkin bir çerçevede, bu bilginin uygulanması geleneksel yaklaşımları altüst etmektedir. Sadece bireylerin veya tekil olguların değil, aynı zamanda sınıfların da kendi kendilerine düşman olabilecekleri, ulusların kendilerini imha sürecine en büyük katkıyı sunabilecekleri, partilerin kendilerini korumak adı altında kendilerini tasfiye edebilecekleri, orduların zafer kazanma adı altında amansız yenilgiler alabilecekleri gerçeği ortaya çıkar ki, devrim gibi tarihsel sorumluluk isteyen bir olayı gerçekleştirenlerin bunları gözönüne almamaları düşünülemez.

Sınıflar kuramına söylemde neredeyse hiç ilgi göstermeyen PKK önderliğinin, parti içindeki -ve geneldeki- sınıf savaşımına eşi görülmemiş bir tarzda ağırlık vermesi ve onu en az düşmana karşı yürütüldüğü derecede şiddetle yürütmesinin bir nedeni olmalıdır. Çünkü geleneksel toplumsal sınıflar kuramı, bugün devrim hedefine varmaya hizmet edecek bir yöntem sunmaktan uzaktır. Geleneksel çözümleme, sınıfları hem yapı ve hem de işlev bakımından birbirlerinden neredeyse kesin hatlarla ayırırken; PKK tarzı çözümleme neredeyse bütün toplumu sınıfların içiçe geçmiş bir bütünü olarak değerlendirmiştir. Bu çözümleme yönteminde, sınıfları birbirlerinden ayıran temel bir çizgi, bir hat yoktur. En alt sınıflar içinde, birbirlerine en yakın herhangi iki unsur arasındaki çelişkinin yoğunluk değeri ile, yine en üst sınıflar içinde birbirlerine en yakın iki unsur arasındaki çelişkilerin yoğunluk değerleri birbirlerini çağrıştırır, hatta eşdeğerlidirler. Aynı biçimde, herhangi bir sınıf içindeki lokal çelişkiler ile, iki sınıf arasındaki nispeten evrensel çelişkiler arasında da bir bağıntı vardır. Bağıntıların bu biçimi, toplumsal sınıfların bir tayf -içiçe girişim- biçiminde örgütlenmiş olmalarından kaynaklanır. Tayf tipi toplumsal yapılanmalarda, sınıflar birbirlerinin içine girerler; herhangi bir toplumsal alandaki sınıfsal öğeler, aynı anda birden fazla sınıfın özelliklerini gösterirler. Üstelik, tayf tipi toplumsal yapılanma, sadece sınıflar için geçerli değildir; aynı zamanda kavimler için de geçerlidir. Verili durumda Türk ve Kürt uluslarının arasında kesin bir hat koymanın güçlüğü de buradan gelmektedir. Genelgeçer mantık kuralları çerçevesinde Türk ve yine Kürt olarak nitelendirilebilecek toplumsal yapıların neredeyse her bir yanı büyüklüğünde bir girişim bölgesi bulunmaktadır ki, bu alana girenler her iki ulusun özelliklerini birden göstermektedirler. Bunun da ötesinde, içiçe girişim sadece ara bölgenin bir niteliği değildir; en saf denilebilecek ulusal bölgelerde bile, içiçe girişim devam eder.

Bu türden bir verili durum temel alınarak elde edilecek bir toplumsal çözümleme yöntemi, sadece toplumsal yapıların içiçe girişim halinde olduklarını göstermez; aynı anda tarihsel dönemlerin, çağların da içiçe girişim halinde olduklarını kabul ederek, onları bu temelde ayrıştırmaya çalışır. Bunun anlamı şudur: Bu yöntem, ***tarihi***; geçmiş, olup ***bitmiş bir olaylar dizisi değil***, bugün hâlâ yaşayan ***bir etkin gerçeklikler bütünü*** olarak kabul eder. Tarihte yaşanmış olan hiçbir şey, kaybolmuş veya bitmiş değildir; yaşanmış olan her şey, bugünkü yaşamın da bir içeriğidir ve etkili olmaya devam etmektedir. İnsan, sadece bizzat kendi yaşadıklarının bir toplamı olarak değil, aynı zamanda sonucu olduğu tarihin de bir toplamı olarak ele alınır; bu çerçeve içinde değerlendirilir ve devrimin bir konusu olarak yargılamaya tabi tutulur. İlk etapta burada bir adaletsizlik varmış gibi görünüyorsa, bu; günümüz toplumunu hücrelerine dek parçalamış olan güncel emperyalist kültürün dayattığı bir izlenimdir. Çünkü doğruya daha yakın olan, insanın çevresinden ve zamanından soyut bir olgu olarak ele alınması değil, aksine onun çevresi ve zamanıyla bütünlük içinde ***bir süreç olarak*** ele alınmasıdır.

"Felsefemde öncelik ve sonralık, ilk ve son yoktur. Herkes, içinde gömülü insanı bende bulur. 'Bende bir parçayı sen temsil ediyorsun' der. Onun fiziğe vuran, görünüşte yaşayan kişiliği başkadır. Yüreğinin bir köşesinde kalmış, yaşayamadığı bir insan var, o da benim. Bu, çok yakındır, ama gömülüdür. Yüreklerinin küçük bir yerindedir. Onların bir toplamı olarak beni düşünebilirsiniz. İlginç bir şey, ama ben bunu kendim için esas alıyorum."

A. Öcalan yoldaşın 'temsil' ettiği insan, aynı zamanda ideolojik olarak savunduğu insandır. Fakat dikkat edilirse bu sıradan bir politik veya askeri temsil olmaktan çok uzaktır. Kendisi dışında herhangi bir nedenle ve herhangi bir dereceye kadar ilişkide bulundukları içerdiğini kabul etmektedir. Bir tarihsel temsil olarak ele alınabilir. Öte yandan, yargılayan bir temsildir ve savaşı temsilin bu biçimdeki yapılanması üzerine kurmaktadır. Önderlik kişiliğinin, toplumsal kişilikle içiçe girişim yaptığı bu konum; aynı zamanda savaşımın temel olarak yürütüldüğü düzeyi ifade etmektedir.

Savaşın yürütülme mantığı da, bu konumlanmaya göre gelişmektedir. Nasıl? Toplumla bu derecede 'tayf' (tayf: Arapça'da kelime anlamı 'hayalet'tir, İng.: phantom) bağları kuran ve bu çerçevede bir yaşam ve savaş mantığı üzerinde yükselen bir politik ve askeri önderliğin; geleneksel gerçekçi bir bakış açısıyla anlaşılması da olanaksızdır. Zaten kendisi de, kendi halkının imhası üzerinde kurulmuş geleneksel gerçeğin ve dolayısıyla geleneksel gerçekçiliğin reddi üzerine gelişmiştir. Ancak bu red, gerçekten bir kaçış değil, ona daha fazla, daha derinlikli yaklaşmanın bir sonucudur.

Geleneksel gerçekçiliğin reddi konusunu, yine fizikten bir örnekle açmak yerinde olacaktır.

Araçsız insanın geleneksel mantığı çerçevesinde, beyaz ışık genel bir görünümdür. Işığın bir prizmayla ayrıştırılmış tüm renkleri içeren biçimi ise, bize onun çeşitli dalga boylarındaki görünümlerini verir. Yani tek bir düzeyi oluşturan çeşitli düzeyleri gösterir ki; bu düzeylerin birbirlerinden en uzak iki noktası, örneğin kızıl ile mor ***düzeyler arasındaki farklılığın*** niteliği ile, kırmızı düzeyde yanyana bulunan iki noktanın ***farklılığının nitelikleri aynıdır.*** Genel düzlemin hiçbir noktası diğeri ile eş değildir, her nokta giderek yükselen veya düşen bir dalga boyunu, dolayısıyla değeri temsil eder. Bunun anlamı ise, hareketten ve ***hareket ile oluşan dengeden*** başka bir şey değildir. Toplum da, bir sınıflar bileşimi olarak ele alındığında, çözümleme yönteminin prizmasından geçirilerek ayrıştırılabilir. Ancak hiç bir zaman, herhangi bir sınıf statik bir özellik göstermez. Statik olmayışı, onun bilinci dışında gelişir.

Hareketli denge, PKK'nin sosyal-politik ve hatta savaş pratiğinde görülen en önemli bir tarz olarak kabul edilebilir. Burada, tek denge unsuru olarak hareket alınmakta, veya mevcut bir dengesizliği süreğen bir denge haline getirmek için hareket özelliği kullanılmaktadır. PKK'de hareket, neredeyse her şeyin, bütün gelişmelerin esasıdır. Bu kavramın en basit biçimde kavranması için bir bisiklet örneği yeterlidir. Bu basit aygıt, hareketsiz kaldığında dengesini kaybedecek biçimde düzenlenmiştir. Ona etki eden kuvvetleri dengelemek için, onu belli bir doğrultuda hareket halinde tutmak yeterlidir. Hareket durduğu anda, denge bozulur ve bunun dışında sadece yapının yıkılmasıyla denge sağlanabilir. Toplumları düşmekten alıkoyan da, onların siyasal-sosyal hareketleridir. Biten bir halkı yeniden dirilten, onu var kılan; onun ölümüne dayalı bir dengeyi, savaşla yaklaşık aynı anlamda olmak üzere hareket sayesinde onun dirimine dayalı bir denge haline getirmeyi başaran PKK; sosyal-politik bir hareket olarak çağımızın incelenmesi gereken en önemli olayları arasında yer almaktadır.

Hareketli denge, sadece toplumsal-siyasal anlamda bir davranış biçimi değil, aynı zamanda evrensel davranışın özüdür. Evrenin kendisi, son çözümlemede bir hareket bütünü, hareketin bir denge hali veya mutlağa daha yakın bir denge arayışıdır. Toplumlar, nitelikleri ve bilinç düzeyleri ne olursa olsun, siyasal ve sosyal davranış esaslarını gaipten icat etmezler; onları evrenin, doğanın kendisinden öğrenirler ve gerçekleştirirler.

"Araziyi derinliğine ve genişliğine kullanmak, birliklerin çapını çok elverişli bir düzeyde, gizli, hareketli ve cephe çatışmalarına girmeyen bir eylem anlayışıyla düzenlemek. Nerede ve ne zaman vuracağı belli olmayan, hemen her yerde olan ve hiç bir yerde olmayan bir gerillayı uygulamak..."

Beyaz ışık aynı zamanda bir körlük biçimi olarak değerlendirilebilir mi? Onu ayrıştırma yönteminden yoksun olanlar için, -elbette. Aynı zamanda, herhangi bir renkten ışığı, beyaz ışığın daha alt bir düzeyi olarak görmeyenler için de kördürler denebilir mi? Elbette denebilir. Çünkü görmeyi derinleştirecek araçlardan yoksun olan her göz, bu yoksunluğu derecesinde kördür. İdeoloji, dünya görüşü, yaşama yaklaşım yöntem veya disiplini vb. araçlardan yoksun insanlardan da kör olarak bahsetmek yanlış olmasa gerektir.

Problemi fazla karmaşıklaştırmadan, bir yargıya varabiliriz. Toplumu sınıflar biçiminde çözümleyen geleneksel yöntem ile onu düzeyler biçiminde çözümleyen PKK yöntemi arasındaki ilişki; Newton fiziğinin açıkladığı evren ile Einstein fiziğinin açıkladığı evren arasındaki ilişkinin aynıdır. İkinci yöntem birincisini ancak belli bir çerçeve içinde kabul edebilir, onun dışında daha geniş bir çerçevede reddeder.

Toplumun PKK'de siyasal düzeyler biçiminde çözümlenmesi, sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulusal nitelikli olmasından dolayı değil, aynı zamanda genel bilimsel gelişmelerin etkisiyledir.

PKK Önderliğinin bir parti olarak PKK ve onun geliştirdiği bir eylem olarak son 20 yıl içindeki gelişmeler, sadece Kürdistan ülkesi ve Kürt halkının kurtuluşu için değil, aynı zamanda bütün insanlık için, toplumsal yaşama yeni bir yaklaşım tarzını ifade etmektedir. Bu devrimci bir yaklaşımdır; gerçekleşme alanı ne kadar sınırlı olursa olsun, özgün hedefleri ne kadar bir ülke ve onun halkıyla ilgili olursa olsun; evrensel nitelikte bir yargılamayı içerir ve bu yargılama sonucunda yıktığı yapı üzerine, yeni bir yapı modeli sunar. Genelgeçer olan yaşam tarzlarını yargılamanın yanısıra, yeni bir yaşam tarzını ifade eder. Tarihinin genel bir toplamı olan insanı yargılayarak, yeni bir insan yaratmayı hedefler. Bütün bunları da, bir yöntem dahilinde gerçekleştirir.

PKK yaklaşımı, Kürdistan'ı yeryüzü gerçekleşmesinin odağı ve Kürt insanını da çağımız insanının kristalize olmuş, onun en genel ve doğru tanımını taşıyan bir insan tipi olarak ele almaktadır. Tarihsel veriler tarafından da sağlam biçimde desteklenen bu PKK tezi, bir yandan bu türden gerçeklerin en sağlam bir zeminine otururken, öte yandan kendisini bu gerçekliğin köktenci bir reddi temelinde geliştirir. Bu red, uygarlığın günümüzdeki düzeyinin köklü bir eleştirisini de içerir.

Elinizdeki kitap, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın çeşitli zamanlardaki konuşma, diyalog ve çözümlenmelerinden alınmıştır ve onun insana, onun tarihine ve güncel yaşamına ilişkin felsefi yaklaşımları konusunda bazı ipuçları vermektedir. Yayınlanmış olan onlarcası gibi bu kitabın da, tek başına Öcalan'ın felsefi yaklaşımını bir bütün olarak vermekten uzaksa da; onun asıl felsefesini gizlediği eylemini anlamak, ona biraz olsun yaklaşmak için şu an için elimizdeki en elverişli eserlerden biri olacağını umuyoruz.

[1] *Elbette bu önerme daha da ileriye götürülebilir. İnsana ilişkin olan her şeyin göreceli olması, görmeye, giderek onun tartışma götürmez bir kesinlikle bağımlı olduğu ışığa, onun temel niteliklerine bağlanır. Değil mi, ki ışık doğanın temelidir, biz de oradan doğanın kendisine bağlanmak zorundayız. Bundan sonrası fizik bilimi ile felsefenin ortak bir alanı olarak kalır. Oysa burada konumuz yalnızca toplumbilimlerine, giderek onun daha özgün bir çerçevesindeki toplumsal devrimlere ilişkindir.*

Ateşten bir koşucu Zilan

"Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür. Yükselen bir alev, ateşten bir koşucu; bir PKK'li yani. Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi. Sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistani bir savaştır."

Zilan, 1996 yılının 30 Haziran günü, Dersim'de bir düşman birliğine saldırarak, 13 sömürgeci askeri imha etti. Bu eylem, sadece Dersim'de değil, bütün Kürdistan'da kadına vurulan zincirlerin paramparça edilmesiydi. Kürt kadını, artık bir silah olduğunu haykırıyordu; Kürt kadını, sömürgeleştirilmek bir yana, sömürgeciliğin en korkutucu bir düşmanı olduğunu ve ne pahasına olursa olsun onu yeneceğini amansızca dile getiriyordu. Eylem, görkemli bir meydan okumaydı. Daha birbuçuk ay öncesinde, Kürt halkının düşmanları, onun önderliğine başarısız bir suikast girişiminde bulunmuşlardı. Buna bir cevap verilmeliydi ve Zilan'ın eyleminin gerçek anlamı da buydu. Kürt halkının önderliğine kalkan eller, Kürdistan'ın en kuzey ucunda, Dersim'de Kürt kadınının acımasızlığı ve önderliğine sevgisiyle karşılaşıyordu. Halkın önderliğine karşı girişilen saldırıya karşı, Zilan kişiliğinde, tarih açıcı bir eylemle cevap veriliyordu. Zilan'ın eyleminin ilk anlamı budur.

Kürdistan'da sömürgecilik sadece tankla-topla uygulanmıyor. Bugün Türk faşizminin Kürdistan'daki tahribatları henüz tam anlamıyla ortaya çıkarılmış değildir; yarın daha iyi görülecektir. Türk egemenliği, 1980'den bu yana ve 1990'lı yıllarda tırmandırarak, Kürt kavmini yeryüzünden silmeye çalışırken, akıl almaz bir namussuzluk dayatmaktadır. Düşürülen Kürt kadınlarının haddi hesabı yoktur. Dehşet verici bir ihanet dayatmasıyla teslim alınan çeteler ordusu, sadece askeri olarak ihanete bulaştırılmış değildir. Onlar aileleriyle, kadınları ve çocuklarıyla birlikte teslim alınmışlardır. Bir soy olarak öldürülmüşlerdir, tecavüze uğramışlardır. Sömürgecilik, özellikle son 20 yıl içinde azgınlaşarak Kürdistan'da piç bir nesil yetiştirmek, bu soysuzlaştırılmış nesille Kürtlüğü kahretmek istemektedir. Sadece fiziki anlamda değil, kültürel, siyasal, sosyal, her alanda soysuzlaştırma politikası gündemdedir. Göçertilen insanlar üzerinde hangi projeler uygulanmaktadır? Büyük metropollere yığılan Kürt insanları, yaşamlarını nasıl sağlamaktadırlar? Bunlar hangi işlerde çalışmaktadır? Özellikle PKK ile ilişkilenme imkanı bulamayan insanlarımız, nasıl bir sosyal politik eğilim içine girmektedirler? Bunlar biraz derinliğine araştırıldığında, karşılaşılacak tablo korkunçtur. Zilan'ın eyleminden bir ay kadar önce, Med-TV'de yayımlanan bir söyleşide, Adana'da açlık grevine giren bazı kadınlar ağlayarak şunları söylemekteydiler: "*Özel timler boşaltmak için köyümüze baskın yaptıklarında, genç kızlarımızı ayırdılar. Başka bir yere götürdüler. Onlar, şimdi kendilerine neler yapıldığını anlatmıyorlar. Sorulduğunda sadece ağlıyorlar...*" Sömürgecilik, eğer Türk devletinin bir eylemiyse, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş derecede dehşet vericidir. Sözkonusu olan burada, bir kişinin, bir grubun, bir ailenin, bir köyün, hatta bir şehrin tecavüze uğraması değildir. Bir halk tecavüze uğramaktadır, bir halk düşürülmektedir; bir tarih gömülmek istenmektedir.

Bir halk tarihten silinebilir; girdiği bir meydan savaşında kaybedebilir, yenilebilir ve böylece güçlünün egemen olduğu bir dünyada yerini başkalarına bırakabilir. Fakat bugün sözkonusu olan bu değildir. Türk sömürgeciliğinin hiçbir adalet anlayışı yoktur, savaş yasaları yoktur, karşısındakini insan olarak tanımamaktadır; bırakın insanı, karşısındakini herhangi bir canlının statüsüne koymak istememektedir. İnsana ait ne varsa, Türk sömürgeciliği onun inkarı üzerine kurulmuştur. Yaşama ait ne varsa, Türk sömürgeciliği onun kirletilmesi üzerine kurulmuştur. Böyle bir düşmanla nasıl savaşılabilir? "*Bu topraklarda canlı bir ot bile yeşermesine izin vermeyeceğim*" diyen bir düşmana karşı nasıl savaşılabilir? Elbette bu, sıradan bir savaş olmayacaktır. Bu türden dehşet veren bir düşmana, onu kahredecek bir dehşetle yönelmek gerekmektedir. Böyle bir düşmana karşı savaş tarzı ile, genel anlamdaki savaş tarzları arasında fark olmak zorundadır. Çünkü Kürt halkının karşısındaki düşman, genel düşman tanımlamasına uymamaktadır.

İşte Zilan, bir anlamda bu dehşetin adıdır. O, düşmanını en derinlikli bir biçimde anlamış bir savaşçıdır. Düşmanına göre bir savaş tarzı geliştirmiştir. Bu savaş tarzının ilk işaretidir: Düşmanın içine gireceksin, hiç beklemediği bir anda, en güçlü olduğunu düşündüğü bir zamanda, en iyi korunduğuna inandığı bir yerde; sen tek başına da kalsan, bir orduyu düşüreceksin. Düşman, sadece dehşete kapılmakla kalmayacak, aynı zamanda sana saygı duymak zorunda kalacak. Sadece yenilmekle kalmayacak, aynı zamanda yenilgisinin nedenini anlayacak. Onun kirli savaştaki ısrarını kıracaksın. Onu, evrensel savaş yasalarına uymaya davet edeceksin ve bunu yaptıracaksın, insanlık adına, insanlığın bir emri olarak ona diz çöktüreceksin.

Zilan, Kürt kadınının düşmana hizmetkarlar doğurmak yerine, kendi halkı için savaşkan bir nesil doğurduğu zamandır. Utanç içinde eğilmiş başlar, onun Kürt göğü altında koşan ateşten gövdesini gördüklerinde, başlarını kaldırdılar. Kürt halkı, Zilan'dan sonra daha az utanç içindedir. Kürt halkı, Zilan'ın öğrettiklerini, emrettiklerini anladığı ve anladığını gerçekleştirebildiği zaman, sömürgeciliğin esaretinden, böyle bir esaret altında yaşama utancından sonsuza dek kurtulmuş olacaktır.

Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivanların eylemleri; Kürt kadınının ateşte yıkanma, kendilerine giydirilmiş utancın giysisini ateşle temizleme eylemleriydi. Zilan ise, düşmanın eseri olan bir utancı, ona geri vermiştir. Zilan, Kürt öfkesinin dirilişidir. Bu öfkenin, savaştaki en güçlü ifadesidir. Köleleştirilen bir ulusun, uzun bir tarih süreci boyunca dile getirilmemiş, gizli intikam duygusunun su yüzüne çıkmasıdır. Binlerce yıl yeraltında kalmış bir öfkenin, bir volkanın damarını bulması ve patlamasıdır.

"*Kadın, köleliğinden; erkek, gücünden özgür, -bu ateşten kartallara boyun eğmeli her şey*" diyordu bir Latinamerikan şair.

Özgürlük, insanın "*ulaştım*" diyebileceği bir hal değildir. Özgürlük, her şeyden daha fazla, süreklilik ister; kişi sadece, yaşam içinde, yaşamı yüceltme hedeflerine doğru koşarak özgür olabilir. Zilan, özgürlüğün süreklileşmiş biçimidir; gerçek biçimidir. O bir özgürlük rüzgarıdır. Onun ulaştığı anlamda rüzgara ulaşanlar, özgürlüğe ulaşmışlardır ve Kürdistan'da rüzgar onların söylemi, ifadesidir. Zilan, özgürlük peşinde şiddetle gerçekleşen bir koşunun rüzgara dönüşmüş, süreklileşmiş biçimidir.

Özgürlüğe ulaşmış olanlar, ondan bir daha asla geri dönemeyenlerdir. Onlar, zaman ve mekana karışmışlardır; nerede ve ne zaman gerçekleştikleri belirlenemez bile. Ama her zaman yaşam içindedirler, eylem halindedirler. Kendileriyle birlikte ve kendilerinden sonra gerçekleşen her yücelmede, onların izi vardır.

Düşmandan özgür olmak ise, onun tesbit edemeyeceği bir mekan ve zaman içinde yaşamaktır, zamanı ve mekanı onun dışında kurmaktır. Düşmandan özgür olmak, sadece ondan uzaklaşmakla gerçekleşmez; en hızlı uzaklaşmanın, bir anda gerçekleşen bir yaklaşma olduğunu bilerek ona yaklaşmak, özgürleştirir.

İçimizdeki düşmanı, efendisine karşı çıkabileceğine, onu yokedebileceğine ikna etmek, -başkaldırı budur. İçimizdeki düşmanı efendisine karşı ayaklandırdığımız zaman, düşmanın kuvvetine, ona karşı biz sahib oluruz.

Özgürlük, toprakla özdeş olmaktır, yani dört mevsimin galibi. Zilan, toprakla özdeş olmayı başardığı için, bütün koşulların galibidir; bütün savaşlarda muzaffer olandır. O, toprakları için savaşmaktan da öteye, hem bu savaşı gerçekleştirmek, hem de bu ülkenin kendisine dönüşmek, toprakla özde eş olmak anlamındadır.

Bir savaşta olmak, savaşın kendisi olmaktır. Bütün çağların savaş meydanı olan Kürdistan'a bir bakın: Hiç savaş görmemiş gibidir; hayat, her zaman mutlu olan Kürdistan toprakları üzerinde, her dönemde barış içinde geçmiş gibidir. Kürdistan toprakları, sürekli savaş alanları olmasına rağmen, hiç savaş görmemiş kadar, tarihin başlangıcındaki kadar diridir. Demek ki savaş, gerçekte savaşanların ruhunda gerçekleşir; onlar, sadece savaşçılar değil, savaş meydanlarıdır. Zilan, bir savaş biçimi ve bir savaş meydanıdır. Kürdistan için savaş, bizzat onun kendisinde gerçekleşmektedir. O, eylemiyle bütünleşmiştir; Zilan, bir zafer tarzı, bir eylemdir.

Kendi içinde hapis olmayan, hiçbir yere hapsedilemez. Zilan, her şeyden önce, kendi zındanını paramparça edendir. Onun herkesin anlayacağı bir dilde ifade ettiği gerçeklerden biri de budur.

Zilan'ın eylemi, düşmanın Kürdistan ve Kürtler üzerindeki imhacı politikasını durduracak bir tarzı ifade etmektedir. Böyle bir tarz karşısında, tarihte ilk kez olarak düşmanın teslim olmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bu anlamda onun eylemi, aynı zamanda siyasal bir çıkıştır. 30 Haziran 1996'da sarsılan sadece Türkiye Cumhuriyeti değildir; emperyalizm de bu tarihten sonra uyguladığı sömürgecilik üzerine iyiden iyiye düşünmeye başlamıştır. Kürt halkının ve Kürdistan'ın düşmanları, Zilan'ın çoğalmasından, ordulaşmasından, halklaşmasından, bir halkın savaş tarzı haline gelmesinden; ölümden korkar gibi korkmaktadırlar. Çünkü Zilan'ın halklaşması, Zilan'ın ordulaşması, gerçekten de sömürgeciliğin bitişi demektir. Ne kadar yüksek tekniğe sahip olursa olsunlar; ne kadar büyük ordulara sahip olurlarsa olsunlar; kendini bu derecede bir silah, bir tarz, bir eylem ve bir yaşama, yaşam yaratma biçimi haline getirmiş bir halk karşısında hiç kimsenin dayanması mümkün değildir. Zilan, sadece ve sadece ezilen halklara özgü, ezilen halkların kullanabilecekleri bir silah ve savaş tarzıdır; bu tarzı halkın düşmanlarının kullanması mümkün değildir. Çünkü Zilan, ezilen bir halkın en soylu, en derinlikli duygularının bütünlüklü bir anlatımı, mükemmel bir ifadesidir.

Onun eylemi, daha gerçekleştiği ilk günlerde Başkan Apo'nun hemen vurguladığı gibi, bir intihar eylemi değil, bir yaşam ve diriliş eylemidir. Onu uygulamak, intihar eylemleri gerçekleştirmekle veya sadece intihar eylemi gerçekleştirmekle başarılamaz. Sorun, bunun bir ordulaşma, halklaşma, sahip olduğu çelişkileriyle kendi bedenini ve bilincini düşman ordusunu darmadağın edecek bir silah haline getirme sorunudur. Bu da, PKK tarihinde yeni bir aşamaya işaret etmektedir. Savaşın görülmemiş bir biçimde uygulanacağı yepyeni bir tarihsel dönemi açmaktadır.

Ateşten bir kartaldır, bir gökyüzü kurucusudur.

Fırtınanın habercisi değil, kendisidir.

Neden insan bir silah haline gelir, onca silah varken yeryüzünde... Çünkü insan isterse eğer, bütün silahlardan daha etkilidir.

İnsan, düşmanıyla birlikte kendisini öldürebiliyorsa, öldürdükleri de sonsuza kadar ona saygı duyacaklardır.

Zilan; toprağa, rüzgara karışmaktır.

Zilan, zamanla özdeş olmak, zamana karışmaktır. Yaşama tutkusunun tarihe dönüşmesidir. Tarihsizlik üzerine tarihin, bir çöl bilinci üzerine cennet bilincinin yerleşmesidir. O, her şeyini yitirmiş bir neslin, ona kaybettirenlerle birlikte öldürülmesidir.

Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür.

Yükselen bir alev, ateşten bir koşucu; bir PKK'li yani.

Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi. Bir sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistani bir savaştır. Kürdistan'da aşkın ve savaşın hangi ölçülerde gerçekleşebileceğini gösteren 30 Haziran eylemi, bütün Kürt halkını olduğu gibi, PKK savaşçılarını da, savaş ve yaşam ölçülerini netleştirme çağrısıdır. Fırtınayı haber vermek değil, başka bir fırtınayı gerçekleştirmek değil, onun bizzat kendisi olmak, fırtınaya dönüşmek gereğinin adıdır. Yaşamda yanılmış olmak, sömürgeci bir eğitim mekanizmasından geçmiş olmak, köleci etkilere maruz kalmış bir kişiliğin sahibi olmak, Zilan'ın eyleminden sonra, herhangi bir başarısızlığın veya eylemsizliğin gerekçeleri olamazlar.

Önümüzdeki günler, yıllar, PKK gerçekliğinin bu eylemin açtığı yeni dönemde, hangi koşullar altında olursa olsun sömürgecilik karşısında mutlaka muzaffer olduğu bir süreçtir. Zilan'ın emrettiği yaşam ve eylem tarzı, şimdiden kişilikleri ve yaşamları netleştirmeye başlamıştır. Etkileri, şu veya bu ölçüde, Kürt insanının bulunduğu ya da ilişkilendiği bütün alanlarda şekil almaya, görünür olmaya başlamıştır. Güney Kürdistan'da Türk ordusunun hainlerle birlikte geliştirdiği saldırılara karşı girişilen Zilan tarzı eylemler, daha şimdiden bu halkın hiçbir koşul altında artık teslim alınamayacağını göstermiştir. Kürt halkının gücü, kendisini gerçekleştirme, ifade etme, kendisi ve bütün insanlık için bir anlama kavuşma ve bunu herkese reddedilemez ve inkar edilemez biçimde kabul ettirme aşamasına ulaşmıştır.

Zilan, kesin özgürlük istemi, yaşam arayışıdır

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor:

"Sevgiyi yüceltmenin, en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık ve ortaya koyduk. Fakat, hâlâ bu anlamda birer hastasınız. 'Sevgi hastası' veya 'sevgiden yoksun olmanın' hastası."

dar bütün alanlarımız etkili bir karşı koyuşu yıl için planlayıp, hayata geçiremediler. Güney'de bile, esasta buradaki savaş duruşumuz olmasaydı belki de ardına kadar bir yenilginin kapısına açık bir yönetim yoğunca yaşanıyordu.

Ama bizim çok katı kararlılık ve hazırlık düzeyimizle, bütün alanlarda bir gerileme olsa da, sonuçta bizde duracaktır. Nitekim operasyon durdurulmuştur. Durdurulmasından da öteye çok ağır ve son bir sefer olma konumuna indirgenmiştir. Ve aynı zamanda işbirlikçiler için de bir son ihanet seferine dönüştürülmüştür. Bu da bizim savaş tarzımızın bir ifadesidir. İster yaşayın, ister ölün, ister kaybedin, ister kazandırın. Ne olursanız olun, önderlik gerçeğinde verilen söz önemlidir ve söze kati bağlılık vardır. Bu da sizin söylediğiniz gibi değil, günlük, anlık pratik hazırlıklara, kendini kanıtlamakla olur. Ve çok açık ortaya çıkmıştır ki, bu operasyonlar bir anlamda "*yenilgimizdir.*" Zihniyet olarak, ideolojik, siyasal, örgütsel düzeydeki güçlenme olarak bir başkaldırı ve başarma yakalanmamıştır.

Biraz daha değerlendirmeleri yoğunlaştırın ve göreceksiniz ki, sizlere kalsa, ne kadar savaşsanız da yenilgi bir yerde kaçınılmaz oluyor. Şimdi, bunun Zilan kişiliğiyle bağlantısı nedir? Bu eyleme kalkan bir kişilikten anlam çıkarılsa, bir yıl ona göre şiddetle değerlendirilse, yenilgi olmayacak. Neydi o? Şiddetle kendini bomba olarak patlatırken, sen onu düşüncede şiddetlendireceksin. Politikada, örgütlemede, bizzat askeri yoğunlaşmada şiddeti göstereceksin ki, yenilmeyesin.

Zilan; bunun işareti, sembolü, çağrısı ve gerçeğiydi!

Ya böyle savaşçı bir kişiliğe ulaşırsınız, ya da yenileceksiniz!

Gerçekleştirilen eylem Dersim için olduğu kadar, bütün ülke için, halk içindir. "*Ya böyle kendinizi her anlamda bombalar haline patlatırsınız, ya da yenilgi kaçınılmazdır.*" Bu çok önemli ve değeri büyüktür. Aslında kendi payıma bazı sonuçlar çıkardım ve çok zor da olsa gereken cevabı vermeye çalışırız, dedim. Öyle ağlayarak, sızlayarak, imkanlarla oynayarak değil, kendi tarzımızdaki derinliği, çok yönlülüğü, yaratıcılığı eksik etmeden; verili kazanımlar kadar, yeni kazanımları da buna ilave ederek cevap vereceğiz. Bizim için bu artık önüne geçilemez bir emirdir. Ve başarı yürüyüşü zafere kadar sürdürülecektir.

Bir yılı değerlendirdiğimizde, ciddi bir yetmezliği kendi payımıza göstermedik ve tehlikeli bir başarısızlığa neden olmadık. Başarı için hemen her şey vardır. İşte bu, doğru karşılık vermek oluyor. Siz acaba böyle bir karşılık verme gücüne ulaşabilir misiniz? Bu, artık kendinizi sorgulama, buna göre yaratma ve o gücü gösterme yiğitliğidir. Kim olup olmadığınızı, ne kadar yapıp yapmayacağınızı ortaya koyacaktır. Ve önderlik kendi payına düşeni yaptı diye düşünüyorum. Elbette bütün partililer yapmalıydı. Çünkü çağrı onlaraydı, halka da, hatta insanlığa da çağrı vardı. Kısmen cevap olunabilirdi, bundan sonra da cevap olunabilir. Birinci yılında yapamadıysanız, ikinci yılında yapabilirsiniz. Eğer bağlılık gücünüz varsa, bütün bir ömür bunun tedbirlerini alabilirsiniz. Dediğim gibi, bütün şehadetlerden sonuç çıkarabiliyorsanız, bunun yolu ardına kadar hepiniz için açıktır. Umarım, ihmal etmezsiniz, gafilce, unutkanca, öyle alışageldiğiniz sığlıkla bu şehadetleri geçiştiremezsiniz. Mutlaka kendinizi katlayarak bir cevabı vereceksiniz. Vermedikçe fazla yüzünüzün ağaramayacağı, yine yaşamı kazanamayacağınız da o denli açıktır.

Şehitlerini unutan, onlara gereken anlamı veremeyenler, lafta geçiştirenler fazla iflah olmazlar. Büyüklük, şehitlere verilen anlamla orantılıdır.

Anlam vermek, bir ölüye gösterilen ilgi değildir; anlam vermek, onları yaşamsallaştırmakla mümkündür.

Benim biraz daha özgün olarak bu şehadette düşündürmek, duyumsatmak istediğim yanlar var. Mektubun son cümlelerinde büyük yaşam istemi, büyük yaşamın büyük eylemle bağlantısı çok çarpıcıdır. Yine özgür kadın şekillenmesine yaklaşım oldukça çarpıcı.

Kesin bir yeni yaşam arayışıdır.

Müthiş bir "*özgürlük*" istemidir.

Varolan düzen dahilindeki yaşamlara tepkidir. Zaten o yaşama iğne ucu kadar değer verse, bu eyleme cesaret edemezdi. Bu eylemi aynı zamanda geçerli yaşama müthiş bir darbedir. Klasik kadın-erkek arasındaki yaşama darbedir. Düzen dahilindeki kadın-erkek, evlilik, cinsellik, sevgi, duygu bütün bunlara büyük bir darbedir. O küçük yaşam -kendisi evlilik denemesi de geçirmiştir- herhalde ona bir hiç gibi geliyor. Hatta itici geliyor. Dolayısıyla eylem üzerinde etkili oluyor. Bunun yanında büyük yaşam arayışı çok net. Bunun için, güzel yaşam, savaşla bağlantılı yaşam, eylemle bağlantılı yaşam çok çarpıcı. Bunun üzerine salt siyasi değerlendirmeler yapmakla açıklığa kavuşturma işini sağlayamayız. Bu biraz da edebiyatın konusu oluyor. Romanlaştırılarak daha iyi dile getirileceği kanısındayım.

Bunun bir sembol olması, bütün şehadetlerin anlamını içermesi şartıyladır. Özellikle son bir yılın kadın şehadetlerinde bu çok nettir. Gerek zayıflık nedenleriyle gerçekleşen şehadetler, gerek eski yaşama şiddetle tepkinin verdiği cesaretle teslim olmamanın, kendini sürekli bombalama biçimindeki şehadetler aslında bir yaşam arayışıdır. Bir şeylere hiç değer verilmiyor veya basit, küçük amaçlı yaşamlara, bu şehadetlerde hiç yer yok! Ama diğer yandan aynı zamanda aşk derecesinde bir yaşam anlayışı vardır. Buna, büyük yaşam, yüce yaşam diyoruz. Küçük yaşam yerle bir edilirken, büyük yaşam müthiş yüceltiliyor.

Bu şehadetlerin en çarpıcı özelliği burada, yani büyük yaşayacaksın!

Büyük yaşam ne demek? Büyük duygular, büyük düşünceler, büyük eylemler. Kadın özgülünde, özellikle derinleştirmek istediğim de, tam da bu noktada çok önemli.

Zilan kişiliğine vereceğim en iyi karşılık; bir defa küçük içerikli yaşamları yerle bir etmektir.

Ben bunu yaptım mı? Yaptığıma inanıyorum. Son yılda dikkatinizi çektiğim gibi küçük amaçlı yaşamların adeta yerle bir edilmesi gerektiğini işledim ve önemli oranda da bunu aştım. Demek ki, anıya karşılık verme bu biçimde olmuştur.

Bütün küçük duyguları öldürdük.

Kişiye ucuz bağlılıkları, eyleme dayanmayan bütün sevgileri, bağlılıkları yerle bir ettik. Bunu bilinçli yaptık. Aşağıladım, lanet getirdim ve çılgınca yaptım adeta.

Diğer bir şey daha yaptık, büyüme işini geliştirdik.

Eylemi büyütmek, yaşamı büyütmek!

Bu çağrıya kendi kişiliğimizde kısmen cevabı şöyle verdim: Kadın yaklaşımında büyüklükler, duyguları büyütme, sevgileri büyütmekte oldukça ilerleme kaydettim. Daha cesaretli olma, -elbette bunu sağlarken hep bir çelişkiye göre; yani içeriksiz, çirkinliğe ve kayba götüren; büyük eyleme değil, eylemsizliğe götüren; çirkinleştiren ne varsa onu bir yana iterek, gerisini de veya ona karşıt olanı da yücelterek, böyle bir çelişkiyi ona diyalektik bir mantığı dayatarak işlettik.

Sonuç ise, bazı önemli gelişmelerin sağlanması oldu. Bu, aslında en zor olandı ve gerekeni yapmaydı. Zilan kişiliğinde özellikle, dikkatle değerlendirilirse böyle bir istem var, -ama kendisi bunu başaramıyor. Çünkü gücü yok. Gücü ancak bir sembol olmaya var. Bunu küçümsemiyorum. Bana göre bu tanrılara mahsus bir şey, ama yine de bir zayıflığı içeriyor. Yaşamsallaştırabilse, eylemini ve onun örgütlülüğünü süreklileştirecek bir bomba haline gelecek. Bunu anlıyor, bunu istiyor da, son değerlendirmesi, son talebi bu. Böyle olmak istiyor ve bu şansı yakaladığı için adeta bu eyleme koşarcasına gidiyor.

Ölüme değil, büyük yaşama koşuyor.

Burada bilinçsizlik yok, bir güven var. Önderlik gerçeği başta olmak üzere, PKK'ye hem eleştirisi var, hem güveni var. Gerisini yapmaları gerekir diye bu cesareti gösteriyor. Elbette her gün kendini büyük bir güçle yaşama katmak, öyle kolay bir iş değil.

Düşünün, ben bile bu kadar zorlanıyorum, peki sizler nasıl yapacaksınız? Böyle eylemsel, böyle örgütsel, böyle düşünülmesi bile insanın nefesini kesen bir sembol olmayı ve onu her an yaşamsallaştırmayı kim, nasıl sağlayacak? Sorunun ağırlığı burada. Kendisi zaten bunu belirtiyor. Bu şansı yakaladım diyor, onun için büyük cesaretle eyleme yürüyor. Zor olanın gerisini getirmek olduğunun da tamamen farkında. Şimdi biz o sonrasını yapmaya, süreklileştirmeye çalıştık. En zor olanı yine kendimize görev belledik.

Şüphesiz bu ilk değildi. Onun daha öncesi de vardı. Çok büyük kadın kahramanlıkları vardı, ama bu zirveyi teşkil ediyor. Ve daha çarpıcı bir ifade haline gelmiş. Bizim de bu yılı böyle yoğunluklu ele almamız şehitlerimize, özellikle kadın şehadetlerine karşı en anlamlı cevaptı. Kadın özgürlüğünde kesin bir gelişme ortaya çıktı.

Kürdistan gerçeğine baktığımızda, kadının yaşamıyla eylemliliği arasındaki ilişki sağlam kurulamamıştır. Hatta toplumsal bir gerçekliktir; kadın fazla yaşamsallaştırılamamıştır.

İşte, Kürdistan'da bunun en cesaretli adımı bu eylemle atılıyor. Bizim bu işe böyle girişmemizin özgünlüğü burada. Kürdistan için olmakla birlikte, aslında bir evrensel anlamı da vardır. Zaten eylem dünyanın dikkatini çekti. Dikkatini çektiği kadar, son bir yıldaki kadın ordulaşması da ilgisini çekti. Bu nasıl bir iştir diye soru sormayan kalmadı. Kendi ülke somutumuzda zaten başlı başına yeni bir olay. Hemen hepinizin hafızalarının, ruhunuzun pek algılayamadığı bir durum.

Kadın-erkek ilişkilerinde düşüş müthiş boyutlarda. Düzen dahilindeki bütün yaşam özelliklerinde bir bitiş var. Kadın-erkek ilişkilenmesinin feci bir boğuntu hali çarpıcıdır. İster aile, erkek-kadın veya karı-koca veya baba-ana veya sözlü-nişanlı bilme sevgi, aşk; -bütün bu kavramlar müthiş düşüş kavramları ve tabii ki kurumları halinde geliştirilmiştir. Yani eylemliliği tamamen bu düşüşü yerle bir etme eylemliliği ile oluyor. Peki bunun yerine yüceltilmesi gerekenler, kavram ve kurumlar nasıl konulacak? İşte, bu her babayiğidin işi değil.

Israrla vurgulamaya çalıştım:

Büyük sevgi veya yerinde bir sevgi, büyük bir savaşa benzer.

Veya büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin de gelişmesi mümkün değildir. Nitekim, savaşı ne kadar geliştirdiysek, sevgi boyutunu da eklemek istediğimizde, bu çok çarpıcı ortaya çıktı.

Savaşın gelişmeyişinin en önemli bir nedeni de; sevgi kişiliğinin olmamasıdır.

Yetmez ve çözümsüz kişilikler, savaşa müthiş yansıyor. Kabadırlar ve ne kadar savaşsalar da yenilgiye götürüyorlar. Kürt kavgacılığının, Kürt sevgisizliği ile bağlantısını kurduk. Ve baktık ki, duygular yok! Yüce duygular hiç yok! Her şey yetersiz, her şey ilkel, her şey düşmana götürüyor.

"*Seni seviyorum*" denildiği noktada düşmana dörtnala koşuluyor. Düşülerek, örgütten kaçarak, eylemden kaçarak, düşmana zemin olunuyor. Her ilişkilenme neredeyse bir kayıp nedeni olarak düşünülüyor. Bunu alaşağı etmek -aşağı olmuş zaten- ve bundan bir yüceliğe merdiven dayamak en zor sorundur. Savaşı çözmek de buna bağlıydı. Bu yıl bunlar çok tartışıldı. Kişilikleriniz savaşı geliştiremiyor. Hazır savaş olanaklarını bile ordulaştırmıyor. Hatta en "*benim*" diyenler, niyetleri ne olursa olsun, savaşı, partiyi yerle bir ediyorlar. Bakıyoruz aynı kişiliğe, aynı kimliğe; sözde çok savaşanı, yaşamı, tarzı, kadınla ilişkilenmesinde ifadesini buluyor. Bencil, dar amaçlı, fazla duyguları yok. Kaba bir cinselliği fazla aşamamış, sevgiyi boyutlandıramamış ve bunu kadında çok somut ortaya koyuyor. Bir baktık ki, bunun da savaşa fazla vereceği bir katkısı yok.

Sevgiyi yüceltmenin, en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık ve ortaya koyduk. Fakat, hâlâ bu anlamda birer hastasınız.

"*Sevgi hastası*" veya "*sevgiden yoksun olmanın*" hastası.

Sevgi, duygu adı altında bir şeyler karıştırıyorsunuz, onların da büyük bir kısmı aşağılanmadan öteye bir anlama sahip değil. Çoktan içi boşaltılmış, karı-koca duyguları, erkek-kadın ilişkileri. Saygısı yok, canlılığı yok, kurutucu, bitirici ve bir nevi zehirlenme düzeyine varmış bir yaşam felsefesi veya bir yaşam tarzı. İşte, biz bütün bunlara karşı direndik. Nitekim bu yıl kendimden başlamak üzere yaptığım en önemli işlerden biri de; bunun izah edilmesi, açıklığa kavuşturulması ve bunun bir kader olmadığının kabul ettirilmesiydi. En az savaş kadar bu konuyla ilgilenmemizin nedeni bundan başka bir şey değildir.

Kendi soyumuza, kendi cinsimize neden böyle çirkin, kurutucu yaklaşıyoruz? Kadın duygulanmasına bakıyorsun, nefes alamayacak duruma gelmiş. Eğer bu böyleyse hiç yaşanılmaz. Erkeğe bakıyoruz, ufak bir hakimiyet ilişkisiyle her şeyi yerle bir ediyor. Hiçbir yiğitlik yok! Basit bir kıskançlık, çekememezlik yüzünden kişiliğinizi yiyip bitiriyorsunuz.

Bu aşk olamaz, duygu olamaz, bu ilişki arayışında da anlamlı olamaz! Böyle olacağına yaşamı durdurmak daha iyidir. Bomba gibi kendinizi patlamanız daha değerlidir. Zaten çağrının anlamı da budur. Yapamıyorsanız kendinizi bombalayacaksınız. Ben Zilan kişiliği tamamen budur demek istemiyorum, ama çağrısının bir özelliği de burada, sizleredir. Neden böyle yaşıyorsunuz, neden böyle ruhsuzsunuz, neden böyle örgütsüzsünüz, neden böyle düşürücüsünüz? Öyle olacağınıza kendinizi bomba haline getirin.

Elbette doğrusu, daha tercih edilmesi gerekeni, büyük aşk yaşamı gerçekleştirmektir. Bu bir sanat işidir. Ben kendimi ortaya koydum; sevgi düzeyinde, savaş kişiliğimle bağlantılı olarak ancak bu kadar olabildim diyorum. Ulusal, hatta evrensel çapta kendimi çözümleyerek...

Bir kadın karşısında nasıl olunmalı ilkesiyle, yaklaşım tarzıyla ve her boyutta, -yaratıcılık nasıl olacak? Adamakıllı sorguladık ve biraz kabul edilebilir

"Zilan kişiliğine vereceğim en iyi karşılık; bir defa küçük içerikli yaşamları yerle bir etmektir. Ben bunu yaptım mı? Yaptığıma inanıyorum. Son yılda dikkatinizi çektiğim gibi küçük amaçlı yaşamların adeta yerle bir edilmesi gerektiğini işledim ve önemli oranda da bunu aştım. Demek ki, anıya karşılık verme bu biçimde olmuştur. Bütün küçük duyguları öldürdük. Kişiye ucuz bağlılıkları, eyleme dayanmayan bütün sevgileri, bağlılıkları yerle bir ettik."

bir kişiliği yakaladık. Son yılda kadın yaklaşımları kişilikler etrafında daha güçlü bir oluşuma yol açtı. Bu, kesinlikle yapılan işlerle bağlantılı. Yani daha fazla kadını anlamak, daha fazla yolu aralamak, kaderci bir kişilik olamayacağı, yaşamsal olabileceği, aslında güzel kılınabileceği değerlendirildi.

Geleneksel birçok yaklaşım yerle bir edildi. Ayıplı, çirkinleştiren yaklaşımlar, düşünceden ve temel değerlerden, yurtseverlikten, siyasallık-örgütsellikten uzaklaşmalar tümüyle yerle bir edildi. Tam tersine bütün bu konularda güç veren bir ilişkiye dönüştürülebileceği ortaya çıkarıldı. Yine bir mülk konusu olmak değil, müthiş değerleri paylaşmakla yürüyen bir yaşamın geliştirilebileceği ortaya çıkarıldı. Benim açımdan herhangi bir kadınla bu anlamda yürümek hiç sorun değil. Şimdi, bu değişik ve aslında çoğunuzun henüz anlamaya güç yetiremediği bir durum.

Sözleşme, aşk, evlilik hepsi bu kavramın içinde gizlidir.

Benim için herhangi bir kadınla, herhangi bir yerde ve zamanda bu biçimde anlaşılabilir, yürünebilir, savaşılabilir. Bir çözüm var, ulusal bir çözüm, hatta bir evrensel bir çözüm. Aslında bu ileri düzeyde yakalanmış bir durum. Belki kişiselleştiriyorum, benim için fazla kişiselleştirme zaten tehlikeli, fazla uygun olmaz, genelleştirme, derinleştirme daha önemlidir. Ve bunu da başarıyla yürüttüğüme inanıyorum. Öyle tüketme değil de, üretmeyi bilmek çok daha önemlidir.

Dikkat edilirse, bu son yılda müthiş bir üreticilik var. İlişkide derinliğine, genişliğine büyütme üretimdir. Tarzımda bir derinleşme oldu. Mesela, benimle her ilişkilenen veya benim sahama giren, benim şartımla, benimle yürüyen, benimle ilgilenen sıradan bir dost bile kesin üretiyor. Ama dikkat edilirse, çoğunuzun ilişki tarzında bir tüketme vardır. Zaten en ufak bir ilişki "*bitirdim*" diye bir deyimle son buluyor. Bu, bana anlamlı gelmediği kadar, çirkin ve tehlikelidir.

Neden ilişkiler bu kadar tüketici? Tüketicilik yalnız cinsi boyutta değil, kavramda tüketici, duyguda tüketici, eylemde, örgütlenmede tüketici. Ufak bir ilişki örgütün içini boşaltıyor. Örgüt gitti, siyaset bitti. Ne uğruna; küçük bir aşkı varmış. İşte, bu büyük saygısızlıktır, tam tersi olacaktı. İster bireysel, ister genel anlamda bir yücelişi yaşadığın an, üretime koşacaksın. Kadın-erkek ilişki boyutlanmasında gelişmeler var. Siyasete etkisi çarpıcı, ordulaşmada etkisi çarpıcı ve örgütlenmeyi müthiş etkiliyor.

Şimdi bazı bölgeleri ele alıyorum: Dersim'den tutalım Moskova'ya kadar, zindandan tutalım dağların doruklarına kadar, ilişkilerde tüketicilik düzeyi aşılmamış. Bu temelde izin istiyorlar, acaba parti ne der? Şimdi, bunun izni de o kadar önemli değil, ilişkide sen tükenişteysen istersen on imam gelsin nikahını kıysın veya meşrulaştırsın, bu hiçbir şeyi ifade etmez. Çünkü senin ilişkin tüketici ve bir değeri yok. Burada yüceliğin, aşkın inkarı var, bunun nesini biz kabul edeceğiz? Aşk aslında anlamını bulursa çoğunuzun kişiliğinde ve eyleminde; öyle kanun izini istemez, öyle ayıplı, köhne yaklaşımlara da fazla izin vermez.

Gerçek anlamda aşk cesurdur, aşk bilinçlidir, aşk çarpıcıdır, aşk vurucudur, aşk sonuç alıcıdır!

Nitekim bizim kadın kimliğinde, kişiliğinde bu ortaya çıktı. Vurucu olduğu, keskin olduğu, güzel olduğu, çarpıcı olduğu, ayıplı olmadığı önemli yönleriyle netleşti. Önderlikte bu biraz gerçekleşti.

Bir yücelmeyi sağlamak gerek. Kürt kişiliğinin dönüşümünün sırrı, onun kendi cinselliğini dönüşüme uğratmasındadır. Kadın zaten boğuntuya getirilmiş, onun cinsellikte fazla bir iddiası yoktur, ancak kendini pazarlar, ama erkeğin kendini öyle tüketmesi affedilir gibi değil.

Önderlik gerçeğinde gerçekleştirilen en önemli bir gelişmenin bu olduğunu vurguladım. Klasik yaklaşımın cins, cinsiyet güdüsüne bir gem vurması kadar, bir yüceltmeye, siyasete kadar taşırmaya güç yetirmiştir. Bu önemli bir gelişmedir. Hani derler ya, "*makus talihi yenmek*", bizde biraz da böyledir. Talihsizliği aşmak böyle bir kişiliği dönüştürmekle mümkündür. Ama dediğim gibi, bu çok zor bir iş. Nasıl ki, önce ilişki sizi her sahada tüketiyorsa, bizim tarzımız da müthiş üreticiliğe götürüyor. Mesela, müthiş örgütçü, müthiş siyasal yoğunluklu, müthiş çekici, müthiş büyütücü ve müthiş eyleme çağırıcı anlama sahip. Mümkün müdür, benimle en ufak bir yaklaşımı olan bir kadın beni tüketmeye götürsün? En sıradan olanı bir Zilan eylemliliği, gerisi hemen hepsi böyle fedai kişiliğiydi. O ortaya çıktı ve bu bir gerçek oldu. Düşünün, hepiniz dürüstçe yaklaşabilirsiniz. Böyle kişilerle dünyalar fethedilir. Ama insan endişeleniyor, yani istediğiniz anlamda serbest bırakılırsanız -zaten kavrayış düzeyiniz zayıf, kendinize hakimiyetiniz zayıf, kişiliğiniz yenilgi kişiliği, dolayısıyla birbirinizi ne hale getireceğiniz belli değil. Erkek tümüyle geleneklerin ağır etkisi altında, "*mutlaka karım olmalı, mutlaka mülküm olmalı.*" İşte, namustan anladığı bu. Kültürü, kimliği, kişiliği bundan fazlasına elvermiyor. Mesela, bende bu yok. Annemden tutalım bütün kadınlara kadar, böyle bir yaklaşım oldu mu, yerle bir ederim. Mal olma! Kendisini de mal gibi sunmaya çalıştı mı, bitti. Orada red, orada yerle bir etme vardır. Dikkat edilirse, bu her kadında siyasal olmaya, kendini güzel kılmaya, eylemli, örgütlü kılmaya yöneltiyor. Önderlik kişiliğiyle az çok ilişkilenmek; düşüncesinde, ruhunda böyle bir kimliği yakalamakla mümkün, başka türlü bu önderlik hiçbir şeye izin vermez. Kurulmuş, kurumsallaşmış bir kişilik budur ve bunu da sırf kendini tatmin etmek için yapmıyor. Bir derviş gibi, nefs savaşını da veriyor. Ve bunu büyük bir eylem olarak yürütüyor. Dinamiktir! Salt kendini terbiye etmekle değil. Savaştır, güzel bir savaş, sonuçları olan bir savaş. Düşünün, kendinizi böyle boyutlandıramadınız, doğru temelde birisinin sevgisini veya sevmesini örgütleyemediniz. Ben hepinizden boşuna korkuyorum demiyorum. Ne kadar örnek varsa hepsi örgütü tehdit ediyor, savaşı terk ediyor. Ayrıca kendinizi kolay bitiriyorsunuz. Bu aşk değil, bir felakettir, hastalıktır. Güçsüzlükten dolayı böyledir. Öyle kasıtlı, art niyetli yapıyorsunuz demiyorum, kişiliğiniz böyle kurulmuş, yaratıcılığı gösteremiyor. Bunu bir kader gibi alamayız, bir çaresini bulacağız.

İşte, çaresi Zilan dedik.

Büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi!

Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek, toplumsal gerçekliğimizde bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkün olabilir. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır. İşte, bunu biraz kendi gücümüzle orantılı olarak yapmaya çalıştık. Bu bir çabadır, tam bir zafer, toplumsal kurumlaşmaya götürme değildir. Benim bütün yapabildiğim bir şeyler yıkmak kadar, bazı olumlu, yaşanmaya değer gelişmelerin de önünü açmaktır. Sanırım bu konuda fazla hata yapmadık ve en önemlisi de bazı gelişmelerin yollarını herkes için alabildiğine açtık. Ama anlayamamanız bizi öfkelendiriyor. Bazıları bunun üzerine yalnız binalar kuruyorlar. Bencilliklerini daha da inceltiyorlar, tabi yanlış hesap yapıyorlar. Kesinlikle bunlardan uzak durmayı bilmeniz lazım, aksi halde kötü durumlara düşmeniz kaçınılmazdır. Tam bu noktada savaş kadar yiğitlik istiyor kişilikte; bunun önü açılmıştır, kapatmayalım; öyle aceleyle, egemenlikle sağlanacak bir gelişme değildir. Bazıları bu yıllarda yetkiye dayanarak, 'güçlü olan kimse kadın orada veya onun arzuları yerine gelir' dediler; kesinlikle bu da yanlıştır ve bunu aşmak çok önemlidir.

Hatta benim söylediğim diğer bir husus şuydu: "*Güçlü olmadığım dönemlerde, ben aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım.*" Güçlü olduğum dönemlerde benim için aşk veya kadın fazla geliştirici olmadı.

Neden?

Çünkü herkes güce koşuyor. Güç olmaya geliyor, güç vermeye değil. Zayıf geliyor, kendi çirkinliğini aşmak için benden bir şeyler almak istiyor. Erkek-kadın hemen hepsi böyle. Bu da benim için müthiş bir zorluk demektir. Kendimi neredeyse mahvettim. Evet, herkes vermeye değil, almaya geliyor. "*Bana da biraz sevgi, bana da biraz güç, bana da biraz güzellik, bana da biraz başarı*" diyor. Dikkat edilirse, son yılların önemli bir gelişmesi de budur. Çok azınız "*ben de bir şeyler vermeye geldim, benim de gücüm var, ben de gençliğimi, çabalarımı bu temelde başarıyla sunabilirim*" diyebiliyor. Çok azı ortaya çıktı, lafta söylese de, pratiği bunu getirmiyor. Artık ben de kendimi mecburen veriyorum. Önderlik kendini halkına tümden verir, -eriterek verir. Düşüncesini verir, duygularını verir, kendisini bitirerek verir ve sonuçta halk önderi, kadınların önderi de olur.

Gücümü nereden alıyorum derseniz, gücümü kendimi böyle verme tarzında alıyorum. Bu konularda çok ustayım. Hemen herkese imkan verebilirim. Eğer siz de genelleşmek istiyorsanız, herkesin vazgeçmeyeceği bir kişilik olmak istiyorsanız, kendinizi vereceksiniz. Bireysel arzu, bireysel hakimiyet, sizin anladığınız anlamda yaşam ve benzeri şeylerden eser kalmıyor, sadece yücelmiş duygular kalıyor. Hemen her ilişki yaklaşımında bir büyüme olayı kalıyor, bu da çok daha değerlidir. Toplumdaki düşkün kişilik yerle bir oluyor. Tersinden genellemeci kişilik, bu tip düşkünlükleri yerle bir eden kişilik de, olağanüstü bir büyüme kişiliği oluyor. Gelen kadınlar melek gibi olacak, erkeklerin hepsi kahraman gibi olacak ve bu PKK'nin büyüklüğünü ifade edecek. Dikkat edilirse kısmen bu noktaya doğru geliniyor. Her gelen kadın bu düzeyde Zilan kişiliğini gözönüne getirirse; bir tanrıça gibi, bir melek gibi, bir savaş kahramanı gibidir. Ve erkeğin de, öyle klasik ölçülerle benim karşımda durması mümkün değil. Böyle erkekler, utançlarından yerin dibine girerler. Ne erkekliği, -erkeklik yapacak hiçbir şeyleri olmadığını derhal fark ederler. Bu da yeni erkeğin ortaya çıkması anlamına gelir.

İşte, bu yıl önderlik bunu biraz sağladı ve biraz daha derinleştirdi. Bu da güzel bir şey. Bir yerde Kürdistan toplumundaki bütün düşkünlüklerin yıkılmasıdır. Müthiş bir yıkma işidir, yıkılabilirse yüceliklere ön açmadır, -dikkat edilirse önü de açıktır. Müthiş yiğitlikler gelişiyor. Önderlik kişiliği bence güzel de gelişiyor. Kendimizi kimseye zorla kabul ettirme derdinde değiliz, devleti olanlar bile bize muhtaçtırlar. Bizde bir güzellik bulurlar. En büyük imparatorluk sahibi olan Amerikalılar bile bizim karşımızda komplekslidirler, -en azından böyle kaba güçlerinden başka bir şeyleri yoktur. Hiçbir moral değerleri, hiçbir siyasi değerleri yoktur. Onlar kala kala kaba güçleriyle bırakılmışlardır ki, yeniktirler bu anlamda. İster imha etsinler, ister atomu patlatsınlar, -bu onların insandışılıklarını gösterir.

Demek ki, insanlar kendilerini yaratabiliyor. Belki hâlâ anlayamadınız, size hayal gibi geliyor, ama karşınızda kadın mı istiyorsunuz, -böyle bir kişilik oluşturun, bütün kadınlar en yüce sevgi değerinde size gelebilir, koşabilirler. Bir kadın, kendini böyle şekillendirse, bütün erkekleri peşinden koşturabilir, onları savaştırabilir de. Yalnız cinsi anlamda koşturur demek istemiyorum, o işin basit bir kısmı, onları adam edebilir, onlara komuta edebilir. Önderlik olayını biraz inceleyin, bunların hepsi az çok ortaya çıkmıştır. Onun için, 'ya bunda yaşam bulamıyorum...' Tamam, sen anladığın anlamda yaşamı bulamayabilirsin. Diğer tarzda yaşam var, işte biraz benim boyutumu yakalayalım. Kadın mı istiyorsunuz veya erkek mi -kendinize layık- istiyorsunuz? İşte ölçüler var.

Hiç ayıp değil, benim için her kadın değerlidir ve istediğim gibi yaşarım. Öyle istedim, göz koydum, seni kandırdım, sana kendimi dayattım, sana hükmettim, seni aldım kanunlara göre, şehadetnameye göre seni şöyle yaptım... Bu kelimelere hiç yer yok, aşk biraz da budur zaten. Düzen ise hep bu kayıtlamaları getirir. Egemen düzen, baskıcı, sömürücü, düzen, kayıt yapar. 'Sen şuna şu kadar bağlan, görevin şöyle olmak, şöyle boyun eğeceksin' -ahlakına kadar ölçü koyar. Bu doğru mu? Hayır! Bu bizde her şeyin kaybettirilmesine kadar götürür. Bütün kızların yapabildiği, hiçbir şeyi olmayan, ona kesinlikle bir parça ekmek bile getiremeyecek olan zavallı bir erkeğe çok zavallıca bağlanmak. Ben bunu çocukluğumda gördüm ve ayıp dedim böyle bağlanmaya. Ve asla dedim, ne ben böyle bir erkek olurum, ne bir kadını böyle kendime bağlarım, isterim! Sonuç işte bugüne kadarki geliş hikayesi. Ve siz tenezzül ettiniz. Tenezzül ettiğiniz için buna kişiliğiniz bugün büyük kahramanlığı geliştiremiyor, büyük bir savaş komutanı olamıyorsunuz. Kişiliğiniz fazla sevilmiyor, açık söyleyeyim. Yani ben mi söylüyorum sevilmeyesiniz, hayır sevilebilmeniz için ben her şeyi yapıyorum. Ama bunu kendinizde somutlaştıramadığınız için bir çırpıda düşüyorsunuz, insan size güvenmiyor. Hangi kutsal emaneti sırtınıza bindirsek ihanet ediyorsunuz. Söz veriyorsunuz, gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Yetki veriyoruz yerle bir ediyorsunuz. Kadın veriyoruz, bitiriyorsunuz. En değme kahraman erkek gençlerimizi veriyoruz, onları da bitiriyorsunuz.

Tabii ki senin sevilmeye değil, yerle bir edilmeye layık olma durumun var. Demek ki aşk kişiliği öyle sıradan bir kişilik değil. Ülkesine, insanlığa, zaferine anlam verecek, güzel, çekici ve sonuç alıcı olacaktır. İki kelimeyi bir araya getiremez, neyin başına hangi felaketi getireceği belli değil. Ölçüsüz, dengesiz, serbest kaldığında kime ne yapacağı belli değil, şimdi böyle erkeğe, böyle kadına biz güvenemeyiz en azından. Onların üzerinde sıkıca duracağız, -adam oluncaya kadar. PKK olayında kişiliğin gerçekleşmesi böyledir. Bu bana göre hem çok önemli, hem tek çare. Ben size kadın ve erkek olmayın demiyorum. Böyle, kadın ve erkek olun, ilişki olmasın demiyorum, böyle ilişki olsun diyorum. Bana bunu kanıtlayacaksınız, ama bunu yaşamınızla, savaşımınızla göstereceksiniz, -ki ben kendi verdiğim sözün, bana emenet edilen bu değer-

lerin sözcüsü olayım, onlara ihanet etmeyeyim. Buna ulaşmazsanız haklı olarak ben erkekliğinize de, kadınlığınıza da metelik kadar değer vermem, ayağımın altında çiğnerim. Ve doğrudur bu yaklaşım. Eminim ki, bu yaklaşımda dürüst olsanız, ısrarlı olsanız, eylem gücünüz müthiş arttığı kadar, yaşam gücünüz de artar. Her biriniz en arzulanır yoldaş olacaksınız. Şimdi ben hâlâ bu işin üzerinde duruyorum, -durmam gerekiyor. Durmasam böyle bu işin üzerinde birçok şey elden gidebilir. Bir ulusal çabadır bu, evrensel boyutu da var, yadırganmamalıdır da.

Neden? Biz yıkacağız, öldüreceğiz. Kabul edilmesi gereken yaşam kişiliğini de tabii ki yaratacağız. Zaten bu yıkma işi, öldürme işi, kabul edilebileni, yaşamsal olanı yaratmak içindir.

"Bana göre bu tanrılara mahsus bir şey, ama yine de bir zayıflığı içeriyor.
Yaşamsallaştırabilse, eylemini ve onun örgütlülüğünü süreklileştirecek bir bomba haline gelecek. Bunu anlıyor, bunu istiyor da, son değerlendirmesi, son talebi bu. Böyle olmak istiyor ve bu şansı yakaladığı için adeta
bu eyleme koşarcasına gidiyor. Ölüme değil, büyük yaşama koşuyor. Burada bilinçsizlik yok, bir güven var. Önderlik gerçeği başta olmak üzere, PKK'ye hem eleştirisi var, hem güveni var."

Zilan hiçbir zaman demedi 'ben ölüme koşuyorum'.

"*En güzel büyüleyici yaşama gidiyorum*" demiştir. O zaman bu büyüleyici yaşam nedir? Nasıldır? Ve en önemlisi de savaşla bağlantısı nedir? Hangi zaferi bizden istiyor? Bu sorulara cevaplar veremezseniz, ben sizi normal erkek-kadın olarak parti içinde kabul edemem. Çünkü ben anıya bağlıyım. Bana vasiyet yapılmıştır. Kesinlikle bunu kimse yanlış anlamasın, bu boyuta ulaşanlar için yaşamın en büyüğü var. İlişkilerde yasaklama, bilmem neden beni sevmiyor, ben neden sevmek istiyorum da örgüt önüme engel. Kesinlikle bunlar ikiyüzlü laflardır. Sen kendi kendini engel durumuna getirmişsin. Her tür savaşta yenil, ideolojide, politikada, örgütlenmede yenil, hiç görevlerinin farkında olma, ondan sonra 'canım sevgi istiyor'! Hem ahlaksızcadır, hem görevlere ters düşer. Ve oldukça çirkincedir. Bunu ben sırf PKK'yi idare etmek için, PKK'yi yüceltmek için söylemiyorum. Bir ulusu yeniden şekillendirme yaklaşımıyla bağlantıdır. Çok açık, kendi sülalem için kadın yetiştirmiyorum, hanedan yetiştirmiyorum. Hemen her hakimin, her söz sahibinin yaptığı gibi, ne şu anlamda-ne bu anlamda, kadın üzerinde bir baskı düzeyi geliştirmemişim. Ben kendi özgünlüğümü burada yakalıyorum. Hâlâ kendimi baskıyla bazılarının emekleri üzerine kurarak dayatmıyorum. Ne kadını, ne erkeği, tam tersine kendi emeklerimden hepinizi yararlandırıyorum. Büyüklük burada ve bunu da yaparken kendimi çirkince hiçbir şeye dayatmadığım gibi, herkes, nereye gidersem ayağa kalktı. Yedisinden yetmişine kadar heyecanı bende buluyor, büyüklüğü bende buluyor, coşkuyu bende buluyor, güzelliği bende buluyor.

Düşmanımız bile benden sıkılmaz.

Bana dayanarak düşmanlığını yaşıyor. Stratejileri buna göre oluşturuyor. Milyonlarca düşman ekmeğini bana karşı düşmanlıkta buluyor. Kendinizi bu kadar gerekli noktaya getirin! Şimdi ben bunu yanlız kendi bencilliğim için mi yapıyorum, hayır! Çok bencil olmak isteyenin buna böyle ihtiyacı yok. O da alır birileriyle, bazılarıyla kendi basit yaşamı götürebilir. Ben buna zeten tepki duyuyorum. Böyle bireyselleşmiş yaşamdan nefret ediyorum. Bütün kadınların bağlılığı, kadınların daha fazla güzelliği, çekiciliği, daha fazla savaşçılığı benim için heyecan verici. Bu anlamda artık kadın klasik anlamda karı da olamaz. Zilan kişiliğinde bunun ifadesi çok çarpıcıdır.

Erkek de bu anlamda artık bitmiştir. Aklınız olsaydı erkeğin de artık eskisi gibi erkek olarak yaşayamayacağı o eylemle noktalanmıştır. Bana göre bir dönüşümü yaşamayan erkeğe, ben erkek diyebilir miyim artık? Hiçbir kadın PKK saflarında hiçbir erkeği kabul edebilir mi? Zilan kimliği netleştikten sonra bütün eski erkeklik ölmüştür. Yeni erkeklik nasıl olur, o da sizin işinizdir. Dikkat ederseniz bazı erkekler de böyle eylem yapmaya kalkıştı, cesaret edemediler. Demek ki, erkek daha zayıftır bu konuda. Eylemdeki cesaretinin, fedakarlığının, kadına göre zayıf olduğu ortaya çıktı.

Demek ki, kendinizi gözden geçirmenin gereği var. Bunun gibi birçok şey aslında ortaya çıkmıştır. Bir kadınla ne kadar doğru yaşayabileceğiniz belli değildir daha. PKK'yi hiç tanımıyorsunuz. Bakmasını bile bilmiyorsunuz. Kadın da aslında tanınmaz haldedir. Bunun için durum ortaya çıkarılma işi, netleşme işi çok önemli. Bir bakışta sevda mı olur? Hatta bir bilmem kendi deyişinizle, öyle ucuz yaklaşımlarla sevda, aşk mı olur, bağlılık mı olur, -olmaz. Kaldı ki, bizim bu anlamda kavramları artık bir tarafa bırakmamız gerekir. Savaş ordusunda, YAJK ordusunda bunların anlamı artık geçmiştir. Dikkat edilirse zafer yaşantısı bu. Ben dahil, hepimize uygulanması gereken zafere yürüyen, savaşçılıktır. Kadının da, zafere yürüyen savaşçılığıdır. Bunun dışında başka kavramları, yaklaşımları dayatmak doğru değildir.

Her şey bu zaferle gerçekleştirilecek.

Büyük eylem, büyük yaşamı doğuracaktır.

Güç yetirebileceği kadarıyla sanıyorum bu anlamda dönemsel ve özgün bir şehit olarak Zeynep Kınacılar tarihte rolünü oynamıştır diye düşünüyorum. Yaptıklarımızın da oldukça yerinde ve cevap niteliğinde olduğunu düşünüyorum. Şüphesiz yapılanlar bir başlangıç düzeyindedir. Kesinlikle kimse yanlış anlamamalı ve bencilliğiyle boğuntuya getirmemelidir. Kolay değil, binlerce yıllık düşüşten sonra bir yaşamın yolunu aralamaktır ve bana göre kadınla yaşam değerlidir. Aslında zafere bağlanmış her insanla yaşam değerlidir. O az bir imkan değildir, ki bu hepinizin bayram derecesinde coşkuyla kaşılayabileceğiniz bir gelişmedir. Bunun dışında fazla heyecan verecek değerler yoktur bizde. Zaten ortada değer diye bir şey yok. Bunun sizi heyecanlandırmaması, bizim için öfke nedenidir. Yaşamı bu temelde yakalayamamanız ve kahramanlığa doğru tırmanışa geçememeniz bizi öfkelendirmiştir.

Neden sorunlarını sürekli gündemleştiriyorsunuz? Ne güne duruyorsunuz? Düşüşünüz önünde duruldu. Yükselişin zemini ortaya konuldu. İstediğiniz kadar vatanı sevebilirsiniz, istediğiniz kadar maddi zenginliği kazanabilirsiniz. Bunun için yolu, yöntemi, aracı önünüze koymuştur.

İşte parti, işte onun her türlü savaşım araçları ve örgütü başta olmak üzere, emrinize verilmiştir. Savaşla kazanamayacağınız hiçbir şey yoktur. Her zaman vurgularım, benim gibi bir zavallı bile bu işle kendini bu kadar kazandırabildiyse, neden siz kazandırmayasınız? Başka türlü işiniz var mı? Yok! Başka türlü karın doyuracak bir işi bile kimse size vermiyor. Düşmanın kapılarında karın tokluğuna kapıcılık isteseniz bile, binde bir kişiye o iş verilir. Ama bu iş de bir iştir, savaş işi, eylem işi, örgüt işi; sadece karın doyurmuyor, en değerli bir dünyayı da kazandırabiliyor. Zaten devrimin üretici değeri de burada. Yani bir ülkede herkes işsizliğe yatırıldığında, açlığa mahkum edildiğinde; devrim en kazandıran, üreterek kazandıran, maddi ve manevi olarak kazandıran iş oluyor. Diğer bir tanımı da budur. Diğer yaşam adeta kurutulmuştur. Aile işi cehenneme çevrilmiştir, aşk ölmüştür, ama devrim sürecinde bu da can bulmuştur. Kurutucu değil, son derece diriltici, adeta ete kemiğe büründüren bir yaşamın, ardına kadar yolu açılmıştır. Yine bir ilişkinin bitirici değil, müthiş ayağa kaldırıcı imkanı ortaya çıkarılmıştır.

Aşkın zemini yaratılmıştır.

Ama şimdi her şeyi çocuk gibi istemeyin, bu bir emek işidir. Büyük emekle, devrimci emekle, kazanılacak bir iştir. Siz istiyorsunuz ki hamal pratiğiyle sonuç alasınız. Sosyalist, özgür emekle olmadan mümkün mü? Emeğiniz köle emeği. Bu nasıl yansıyor? İşte siyaset yapamıyor, örgütü kuramıyor. Neden kuramıyor? Çünkü siz kölesiniz, emeğiniz sosyalist emek değil. O anlamda henüz ulaşmamış, -hamalvari çalışma tarzınızın anlamı budur. Ama benimki öyle değil. Ben de eskiden yolma yolardım, her türlü toprak işini, bilmem kaba emekle işleri de yapardım, ama sosyalist devrimci emekle işleri ele aldıktan sonra, bunun veriminin bin kat olduğunu gördüm. Sınırsız bir verimliliğe götürebileceğini gördüm ve her şeyi sosyalist emek devrimine verdik. Ve kaybettiklerimizin hemen hepsini burada yakalayacağımızı gördük. Eskiden bir ömür boyu çalış, belki bir başlık parası bulunamazdı veya bulunsa ne olacak, daha da kendini ölüme mahkum eden bir yaşam ardından gelirdi. Kader gibi size dayatılırdı.

Sosyalist emek çabasıyla bütün kızlarımız bizim oluyor.

Ve aynı zamanda bir yaşam mahkumu değilim, müthiş özgürlüğe bir çıkış yaptım. Bu sosyalist emekle sağlanıyor. Çok çarpıcı bir kazanım da budur. Bunun için düzen diyelim, işbirlikçiliğinin veya onun altında işte başa bela gelenekselliğin bitirdiği kişilik, yaşam umudunu yeniden yakalıyor. Önderlik biraz bunun ifadesidir. Gerçekleştiren gücü, bütün gücünün kaynağı budur.

Demek ki, sosyalist emek tarzı boşuna çaba değil, yaratan bir çabadır. Hemen her şeye anlam verip üretmesini bilen bir emektir. Ben şuna anlam veremiyorum; daraldım, tıkandım, yaşam bana anlamlı gelmiyor, heyecanlı olamıyorum, yaratamıyorum, bütün bunlar doğru yaklaşımlar değildir. Bu yaklaşımlar, PKK'de olup bitenleri anlamamak, şehadetleri anlayamamak, eylemi anlayamamak, yani ruhsuz olmaktır, emeğinin, köle emeği olmasıdır. Ve bu da zayıf kişilik demektir.

Şüphesiz çelişkiler var. Hemen her düzeyde çelişkiler nefes aldırmıyor, ama şiddetli mücadeleyle onu çözme durumu da var. Buna yüksek bir ilgiyle yaklaşım gösterin. Ben büyük bir sabırla buraya getirdim, buna bin defa şükretmelisiniz. Ne demek yaşamın özgürce yolunu açmak, ne demek bunun savaşla sonuna kadar önünü açmak? Kolay mı size göre, en önemlisi de bütün bunlar herhalde yakıp-yıkmak için değildir. Yaşamı tümüyle yitirmek için değil, tekrar Zilan kişiliğinde diyorum ki büyük yaşama ulaşmak içindir; bu çok net, anlamın büyüklüğü burada. Hiç kimse ucuz ölüme koşmadı. Kimse böyle, yaşayacağımı yaşayayım da ölüme ondan sonra koşayım demesin.

Ben kendi eylemimde hiçbir zaman ölümü düşünmedim. Müthiş yaşamın etrafında demiyorum, yani onun artık neresinde olmak da mühim değil, her tarafındaydım.

Varolan, değilse yaratılması gereken yaşamın müthiş militanıydım.

Ve oluyor işte, gerçekleşiyor. Bunu hâlâ anlayamıyorsunuz, o zaman sizin affedilmememe gibi bir durumunuz vardır. Kişiliğiniz hâlâ gelişemiyor. Senin adın düşmanın şu veya bu düzeyinde işbirlikçiliğidir. İşte bugün nasıl bize karşı da savaşıyorsun? Oysa bizdeki kişilik zafer kişiliğidir. Tarzıyla, temposuyla çok net.

Başarıyor.

Herkes diyor ki, artık kabul edilmesi gereken tek kişiliktir. Eğer bütün bunlar az çok anlamlıysa ve size de doğru gibi geliyorsa, gerisi kendinize nasıl mal edeceğinizi bilmektir. Varsa bir sözünüz, varsa bir bağlılığınız, varsa bir yaşam saygınlığınız, duygularınız, aşkınız; bütün bunları nasıl acaba büyük eyleme doğru, onunla birlikte yaşamsallaştırmaya güç yetireceksiniz, -meseleniz budur. Kendinizi örtbas etmeyin. Kimse size ucuz ölün demiyor. Adeta kolay ölmeyen bir kişiliği müthiş kılarak yürüyün, -önderlik biraz da budur. Yaşama verdiği müthiş anlam onu başarının an be an gücü haline getirmiştir. Çok net. Umarım siz de biraz böyle olursunuz. Benim için herhangi bir yere ulaşmak başarı için yeterlidir. Kimseden metelik kadar bir şey istemem.

Yaratın!

Elinizde imkanlar var, kullanamıyorsunuz. Daha partiyi tanımıyorsunuz, yetkiyi tanıyamıyorsunuz. Benim için iğne ucu kadar imkanı tesbit emek sorun değildir. Bu konuda demek ki gerilikleriniz var. Yaşamı, kadını, aşkı tanıyamıyorsunuz. Benim için yaratmak sözkonusu, hiç sorun değil. Üzülerek söylüyorum, neden kendinizi böyle kuruttunuz? Neden fazla yaratamıyorsunuz? Çok bencilce kendinizi bitiriyorsunuz, -ayıp olan budur.

Gördüğünüz gibi, biz bir şehidimize karşı da nasıl büyük, anlamlı yaklaşıyoruz; pek hafızalarınız anlayamadığı kadar büyük yaklaşıyoruz ve neler yapıyoruz... Hepiniz az çok bir şeyler yapabilseydiniz ve en önemlisi de bu ucuz ölümü yerle bir etseydiniz, ölümün kader olmadığını, yaşamın bir kader olduğunu kanıtlayabilseydiniz... Ben bu yaşamda büyük bir heyecanla, kesin daha büyük yapabileceğime eminim! En büyük güç olarak kendimi her an yenileyebileceğime eminim! Gerçekten siz yaşamı biraz kurutmuşsunuz. Yüzünüz de, yüreğiniz de bunu ifade ediyor. Bana göre bu bir kader değil artık. Mesela ben hürmetimle müthiş yaratabilirim. Düşüncemle yaratırım. Örgütsel bağlarla hemen mekanizmamı kurarım. Çocuğu eyleme kaldırmaktan tutalım, yetmiş yaşındakide, ki kendileri hep söylüyor; "*biz onbeş yaşındaki delikanlı gibi olduk*" diye! Demek ki bu önemlidir ve gerçekleşiyor. Neden siz yapmayacaksınız? Derdiniz ne? Yaşadığınız durumdur. Ben böyle yapmakla öldüm mü? Ayıp mı oldu? Hayır. Bugün giderek hem halkımızın, hem anlayışla, haklı insanlığın gururla yaklaştığı bir konumdayım. Ben sizin gibi hiçbir zaman ağlamadım, kimseye yakarmadım.

Çünkü kahramanlar ağlamaz!

Bu kadar şehidin anısına bağlı olanlar ağlamaz ve içinizde en zorda olan benim. Benim tek üzüntüm bütün bu şehitler için daha büyük yapmam gerekirken (yani, yine ortamdan şikayet etmiyorum, yaşamdan da şikayet etmiyorum), sabırsızım, daha fazla acaba nasıl yapabilirim diye. Endişem, telaşım bu yüzden. Sizden daha fazla kısıtlı ortamdayım. Ve en önemlisi de yine fazla anlayışlı olmayışınızdır. Yoksa benim kendimi tutmam imkansız, benim kendimi sınırlamam imkansız. Benim yaşama karşı böyle çelişkili, böyle yaramaz, yetmez konumda olmam imkansız, "*kolay ölmem*" imkansız. Adınıza üzülüyorum.

Fakat vereceğiniz bir karşılık elbette ki olmalı. Kesinlikle basit ve şehitlerini bir tarafa iten bir yaklaşımı kabul edemeyiz. Anlamını kat be kat kendimizde somutlaştırarak, bütün yönleriyle hakkını vereceğiz. Yüzlerce genç kadınımızın, kızımızın kendini teslim olmamak uğruna "*kül*" etmesini sıradan bir olay olarak geçiştiremeyiz. Bu kadar genç delikanlımızın bir özgür yaşam uğruna kendini feda etmesini basite alamayız. Kaldı ki, halkımızın da kesinlikle çok zorda olan bir durumu var ve başarı istemi vardır. Onu bir tarafa itemeyiz. Öyle biz ortaya çıkmışız. Komutayı bizim temsil edeceğimize inanıyorum. O zaman bütün yönleriyle bunun hakkını vermek bir görevdir. Burada yaş, cins, ulus kimliği de pek o kadar önemli değil.

İnsanlık adına, ulusallık adına, sınıfsallık adına, hak adına bir görevdir.

Güzellik adına da bir görevdir.

Bir aşk görevidir aynı zamanda.

Çok net. Ve bana göre biraz bu yükün altından çıktık. Bu görevlere biraz karşılık verebildik. Sözümüz her zaman söz.

Daha fazla yaşamak bizim için daha fazla başarı demek!

Şimdiye kadar bunun gereklerine nasıl ulaşmışsak, bundan sonrası için de tek bir şartı "*ben yaşıyorsam bu sözün değeri kesin zafer*" demektir. Ve sizin için de eğer sözün gerçek bir anlamı olacaksa, bundan sonrası için en azından, isterse tek bir kişi kalsın, onun eyleminde "*zaferi yakalamak*" demektir. Bize karşı kimse başka söz veremez! Nasıl bu şehitler kendilerini bize vasiyet ettilerse, ki biz yaşarken onların hakkını verdik; içinizden de artık bazılarına veya sağ kalanın, o sözün zafer anlamına geldiğini bilmesi gerekir. Bunun eskisiyle artık kıyaslanmayacak kadar imkanları da doğmuştur. Gerektiği kadar yürek, gerektiği kadar beyninizi konuşturabilirsiniz!

Partinin silahını, ARGK'nin silahını, halkın cephe silahını zafer için kullanabilirsiniz.

Kullanamazsanız, sizi kimse adam yerine koymaz, -ne düşman, ne halk! Biz de asla böyleleriyle rahat olamayız. Orada her şey, bir şehidimizin anısına bağlılıkta bile, zafere koşullandırıyor. Hiç kimse demesin, güç kuvvet kaynağı nerede? İşte bir tek şehadet bile güç kaynağıdır. Haki'den başlattık, Zilan'da bir yılını doldurduk. Görüyorsunuz ki bu hemen arzulanan, başarılmak istenilene yetiyor. Yeter ki siz de kısmen bu temelde kendinizi gözden geçirme, sözün, kararın sahibi yapma çabası içinde olun. Zaten başka işiniz yok. Çabanızın pratik ustalık değeri, gerektiği kadar kendinizi eğitim, tecrübe ve pratikle yoğunlaştırmaktır. Yaşamın kendisi zaten an be an her şeye nasıl başarıyla koşulacağını gösteriyor. PKK çizgisinde çabanın nasıl kullanılması gerektiğine dair bir sorun yoktur. Amacına bu kadar bağlanmış, kilitlenmiş bir kişiliğin; eyleminde, yürüyüşünde hatası fazla olamaz. Olsa da anında düzeltir. Ve bütün bunların toplam ifadesi odur ki; şehitlerin anısı en yüce değerdir, bağlılığı ona gereken çabanın da gösterilmesi kesin zaferdir!

"İşte, çaresi Zilan dedik.
Büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi!
Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek, toplumsal gerçekliğimizde bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkün olabilir. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır.

6 Haziran 1997

Yüksek dağ zirvelerinin soylu sahibleri

(Avanos Şehitleri)

Adı, soyadı: **Eyüp BAYAR**
Kod adı: **Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkent köyü Pervari, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos**

Adı, soyadı: **İsmail BERKELE**
Kod adı: **Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Güney-Batı Kürdistan**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü**

Adı, soyadı: **Şakir YAVİ**
Kod adı: **Behrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh-Şukal, 1977**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995 Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Murat ŞİMŞEK**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt-Muş, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Hayriye SÜRER**
Kod adı: **Selcan**
Doğum yeri ve tarihi: **Avina-Savur, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Celal Muhammed HACİ**
Kod adı: **Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanîkirkê Derik, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Hasan Ahmet REMO**
Kod adı: **Sabri**
Mücadeleye katılış tarihi: **1922**
Doğum tarihi ve yeri: **Halep-Tılhasıl**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995'te Şavira çatışması**

Adı, soyadı: **Şükrü YAVUZ**
Kod adı: **Firaz**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari-Erkent, 1977**
Şahadet tarihi ve yeri: **2 Haziran 1995, Çaçê'de**

Çaçê daha bir sevdalıdır gerillaya. Zira Agit'le tanımıştır gerillayı, Agit'le tanımıştır özgürlüğü, onunla duymuştur özgürlük kurşunlarının sesini. O almıştır düşmandan intikamını. Sonra dizi dizi dolmuştur Çaçê'ye Agitler ve o gün bugündür Çaçê'nin tutkusu olmuştur gerilla. Gerilla ile tanık olmuştur destanı direnişlere. Gerilla ile sevdalanmıştır özgürlük türkülerine.

Mayıs'ın Haziran'da el verdiği günlerdi. Çaçê yeşil giysilerini giymiş, baştan eteğe rengarenk çiçeklerle donatmıştı kendini. Zozanlarda karlar yerini apak iri mantarlara bırakmıştı. Kayalıklarında keklik, bülbül ötüşleri gün boyu yankılanıyor ve yan yana dizili kaynaklarından çok berrak, çok serin sular aşağılara ve coşkuyla akageliyordu. Ağaçlar, henüz çiçeklenmiş arılar, özlerini toplayarak hızla ağaç kovuklarındaki yuvalarına uçuşuveriyorlardı.

Çaçê mutluydu, sevinçliydi, gururluydu; gerillalar erken uğramıştı doruklarına ve kol kol dizilmişlerdi kayalıklarında.

Çaçê'ye üslenen gerilla birliği sabah içtimasından sonra dinlenmiş ve öğle sonrasında yeniden lojistik temini için hazırlıklara koyulmuştu. Katırlar hazırlanacak, dost köylere gidilerek erzak getirilecek ve bu arada keşif çalışmalarıyla düşmana karşı tedbir geliştirilecekti.

Birlik içtimaya dizildi. Komutan: "*Rawestin*", "*amade bin*" dedikten sonra elindeki düzenleme listesini çıkartıp okudu. Düzenlemeye göre keşif birimi, pusu birimi ve erzak birimi ile noktada kalacaklar ayrıştı. Komutan "*Xebat xweş be, heval no*" dedikten sonra herkes silahını alarak görevinin başına koştu.

Noktadan ilkin keşifçiler ayrıldı. Hafif silahlarını ve dürbünlerini alarak yola koyuldular. Daha gün kararmadan keşif yerine ulaşmaları ve erzaka gidecek birimin yürüyeceği yolu keşfetmeleri gerekirdi. Yol güzergahında düşman hareketliliğinin olup olmadığını izleyecek ve buna göre telsizle haber vererek diğer birimlerin harekete geçip geçmemesini belirleyeceklerdi.

İlerleyen saatlerde keşif çalışmalarının olumlu sonuçlanması üzerine, pusu birimleri hazırlanarak noktadan ayrıldılar. Bunlar düşmanın yol güzergahına, inebileceği noktalara ve köy yakınına mevzilenecek, düşman gücünün müdahalesi durumunda erzak biriminin sağlam kurtulmasını sağlayacaklardı. Bunun için yanlarına bol miktarda mermi, el bombası, mayın ve ayrıca roketatar, BKC gibi orta otomatik silahlar da almışlardı.

Pusu birimlerinin de ayrılmasıyla lojistik birimi hazırlıklarına koyuldu. Birkaç savaşçı hemen yaylalara koşarak, diz boyu körpe otların arasında sabahtandır otlanan katırları yakalayarak getirmeye çalıştılar. Katırlar savaşçıları görmeyle yürüyecekleri uzun yolu anımsayıp yayladan ayrılmak istemezcesine sağa-sola koşuşuyor ve savaşçılarla adeta köşe-kapmaca oynuyorlardı. Katırların bu inatçı huyundan tecrübe edinmiş savaşçılar, sanki ilgilenmiyormuş gibi yaparak katırlara yanaşıyor ve epey yaklaştığında birden boyunlarındaki ipin ucuna atlayarak sımsıkı kavrayıp çekiştiriyorlardı. Katırlarsa gafil avlanmış olmanın sıkıntısıyla kaçmaya çabalıyor ve bir direnç kavgasıdır başlıyordu. Ancak katırlar da savaşçıların görev konusunda onlardan az inatçı olmadıklarını artık tecrübe edinmişlerdi ve ipleri gerillaların eline geçtikten sonra direnmenin faydasız olduğunu da biliyorlardı. Fazla nazlanmadan boyunlarını büküp gerillaların peşine diziliveriyorlardı.

Gerillalar katırları soğuk akan kaynaklardan birine götürüp doyasıya su içmelerini sağladıktan sonra noktaya götürüp bırakıyordu. Noktaya giden her katır artık inat etmeden duruyor ve kuşandırılıp hazır edilmesini bekliyordu.

Sırtlarının üzerine önce bir battaniye parçası seriliyor, ardından semeri konularak önden ve arkadan bağlanıyor, semerin üzerine *teng* bağlandıktan sonra, iki gözlü ter konuluyor ve *weris* ile bağlanarak hazır halde bırakılıyor. Tüm katırlar öyle hazırlandıktan sonra aralarına savaşçılar yerleşerek yola koyuluyorlardı.

O gün de böyle oldu. Pusu birimlerinin ayrılmasından sonra harekete geçen savaşçılar, kısa sürede katırları yayladan getirerek hazırladıktan sonra, gün daha tam batmadan Ş... ziyaretinin sık ağaçlıkları arasına ulaşıverdiler. Oradan ötesi, artık düşman gözetlemelerinden gözüktüğü için havanın daha da kararmasını beklediler ve görüş menzilinin daralmasıyla ziyaretten ayrılarak Çaçê dağını gerilerinde bıraktılar.

Epey bir yol alıktan sonra, keşiften dönen

Şehit Numan

arkadaşlarıyla karşılaştılar. Birbirlerine seslenerek tanıdıktan sonra yoldan ayrılıp bir kuytulukta oturdular. Tütün tabakalarını çıkarıp birer sigara sararken düşmanın durumu ve keşfin sonuçları üzerine konuştular.

"*Dijmin îroj bê deng bû*" diye belirtti, keşif komutanı. Düşmanın sessiz oluşu içine bir tedirginlik düşürmüştü. Hiçbir hareketliliğini görmemişlerdi. Düşmanın operasyon hazırlığı içinde olduğunu daha önce bilgi edinmişlerdi. Bugünkü durgunluk bunun için tedirgin etmişti onu.

"Li derdorê tiştek nîne, lê dîsa jî hişyar bin" diye arkadaşlarını dikkatli olmaları yönünde uyardı. Bu arada sigara içimlerini tamamlayan gerillalar, izmaritleri toprağın altına bastırdıktan sonra vedalaşarak birbirlerinden ayrıldılar. Keşif birimi noktaya yönelirken, erzak birimi de katırlarını yeniden yola dizip yönlerini gidecekleri köye çevirdiler…

Epeydir operasyon hazırlıklarını yürüten düşman, ayın doğarak gecelerin aydınlanmasını beklemiş ve Mayıs sonunda harekete geçmek için daha gündüzden bir sessizliğe ve hareketsizliğe gömülmüştü. Akşam olduğundan garnizonlarından çıkacak ve yolları, geçitleri, tepeleri tutarak Çaçê dağına yönelecekti…

Köye yürüyen gerilla birimi yolda telsizle pusu birimleriyle bağlantı kurarak son durum hakkında bilgilendi. Bu sırada *Girê Nîskê*'nin doruğuna tırmanan ayın şavkı doğaya hafif bir aydınlık katmış ve görüş menzilini daha da uzatmıştı.

Gerillalar çok geçmeden köy yakınındaki randevu noktasına ulaştılar. Daha noktaya girmeden durup mevzilenmiş ve içlerinden ikisini önden göndermişlerdi. Randevu noktasına giden öncüler, milislerin hazır beklediklerini görünce geri dönüp arkadaşlarını çağırmış ve yeniden milislerin yanına dönerek oturursken, görevli savaşçılar da milislerin getirdiği erzakı katırlara yüklemeye ve yüklerini bağlamaya koyuldular…

Milisler birlikte bir öğünlük yiyecek de getirmişlerdi; taze peynir, soğan ve tandır ekmeğiydi. Oturup birlikte yerlerken köylülerin durumu ve düşmanın hazırlıkları üzerine sohbete koyuldular.

"Heval wê dijmin van rojan derkeve, haziriyan ji mêj ve dike" diyen milisler düşmanın son durumunu dile getirdiler.

Yemek yenildikten, sigaralar içildikten sonra getirilen erzakın hesabı yapıldı, yeni erzak için liste verildi ve köylüler vedalaşarak evlerinin yoluna koyulurken, gerillalar da yüklü katırları önlerine katarak Çaçê dağına doğru dönmeye koyuldular. Erzak birimi komutanı, arkadaşlarına; "*Hevalno lezkin û hişyar bin*" diye uyarıda bulundu. Aldığı bilgilerden sonra belli bir tedirginliği yaşamasına rağmen, yolda arkadaşlarının pusuda beklemelerinin verdiği iç rahatlığı bu tedirginliğini dindiriyordu…

Ayın şavkı *Girê Nîskê*'nin arkasından gözden yiterken, Eruh topraklarına yeniden bir karanlık çöküverdi. Düşman, garnizonlarından ayrılmış, köy korucularını önlerine katarak beş koldan gerilla mevzilerine doğru harekete koyulmuşlardı. Düşmanın harkete geçen kollarından birisi Eruh'tan, biri Eski Eruh'tan, biri *Tîrya*'dan, biri *Memira*'dan ve biri de *Milê Kêrê*'den yola koyulmuş ve destek amaçlı olarak da Herkol taburuna güç yığdırılmıştı.

Milê Kêrê'den gelen düşman gücü Girê Nîskê'ye, Memira'dan gelen güç Girê Mêşê'ye, Tîrya'dan gelen güç Girê Dermana'ya ve Eruh ile eski Eruh'tan gelen güçler ise Çaçê'ye yönelecek, böylece Çaçê'yi bir çembere alarak iki güçle üzerine gidip ezecek ve geri çekilme durumundaysa Xerkol'a yığılan güçle gerillanın önü kesilerek tümden imha edilecekti!

Bu planla binlerce askerini ve yüzlerce köy korucusunu harekete geçiren düşman, alanda sadece bir bölüklük gerilla biriminin olduğunu bildiğinden kendinden oldukça emin ilerlemekteydi…

Kuzeydoğu'dan Güneydoğu'ya tek bir sırt halinde uzanan Çaçê, volkanik bir dağdır. Xerekol'un batı etekleri boyunca ona paralel uzanır. Dorukları sık ağaçlıklar ve sarp kayalıklarla kaplıyken, batı etekleri yaylalıktır. Birer piramidi andıran Girê Mêşê ve ardından Girê Nîskê kuzeybatı yönünde uzanırlar. Güneydoğusu geniş bir vadiyle Piro dağına uzanır. Doğusunda bağdaş kurmuş bir insanı andıran Girê Dermana'ya oturur. Kuzeydoğu yamaçları dar bir vadiyle Eski Eruh tepesine bağlanırken, kuzeybatısında Eruh arazisi açılır. Çaçê'nin doğusunda yükselen Herekol dağının Çaçê'ye bakan eteklerinde düşmanın Xerxol ve Tîrya taburları bulunur.

Çaçê gerillanın barınağıdır. Gerilla burada üslenir, hazırlanır, düşman üzerine yürür. Buraya ilk Agit heval ayak basmıştır. Bunun için gerilla Çaçê'yi daha bir sever. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlıkları Çaçê çevresinde yürütülmüş ve Agit heval komutasında Eruh baskınıyla gerilla savaşının ilanı bu topraklarda gelişmiştir. Onun için bu topraklar sevinçlidir ve gerilla bu topraklarla gururludur. Ve düşman bu topraklara kinlidir. Burada mezarının kazıldığını iyi bilir. Bunun için buralara tırmanırken dizleri titrer, ancak tüm gücünü

Şehit Selcan

toplayarak yönelir. Agitlerin direniş, savaş ruhunun doruklarda yaşadığını bilir, çekinir, ürker…

,

...

Yüklü katırlarıyla Çaçê dağındaki üslenme noktasına ilerleyen gerilla biriminin önünde yürüyen **Numan** heval, kısa boylu, esmer tenliydi. 1989 yılında askeri kanunla saflara katılmış, Herekol doruğundan Çaçê eteklerine kadar açılan Erkent vadisinin ağzındaki aynı isimli köyden yoksul bir ailenin çocuğuydu. Gerillaların köylerine gelişlerini, toplantı yaptıkları ve sonra askeri kanunla onu saflara aldıklarını, katıldığı eğitim devrelerinden sonra kendisinin de gerillacılığa başladığını dün gibi anımsıyor ve hep, "*İyi ki beni askeri kanunla aldılar*" diye sevincini belirtiyordu. "*Neden?*" diye soran aradaşlarına, "*Gönüllü gelmemi bekleselerdi geç gelirdim*" diye cevap vererek, bir gün mutlaka gerilla saflarına katılacağını vurgulamak istiyordu. Bununla saflara gönüllü katılan arkadaşlarına "*Ben de katılımda gönüllüydüm*" imajını vererek askeri kanunla saflara gelmiş olmanın burukluğunu atmak isterdi.

Önde yürüyen Numan heval, silahını omuzundan indirip sol eline alarak adımlarını hızlandırdı. Köylülerden ve daha önce de keşifçilerden aldığı bilgileri bütünleştirerek, düşmanın operasyona başlama hazırlıklarının sona erdirdiği kanaatine varmıştı. Yüklü katırlarla küçük bir birim olarak düşmanla karşılaşmasının uygun olmayacağının bilincindeydi. Bir an önce üslenme noktasına ulaşmak, hem arkadaşlarını haberdar etmek, hem de tedbir alarak savaşa hazırlanmak düşüncesiyle adımlarını daha da açtı.

"Heval li paş min" diye ardındaki arkadaşa seslenince durdu. Arkadaşlarının ulaşmasını bekledi. Ulaştıklarında acele etmelerini söyleyerek yeniden yola koyuldu. Gerillalar katırları hızlandırarak adımlarını daha da açtılar. Çok geçmeden Pira Avanus denen yol üzerindeki köprüye ulaştıklarında:

"Kiye?" diye bağıran sese, "*emin, hevalin*" diye karşılık vererek güvenliklerini sağlayan pusu birimleriyle buluştular. Pusudaki gerillalar bir kısmı öne, bir kısmı arkaya dizilip arkadaşlarına katılarak birlikte Çaçê'nin yoluna koyulurken, Numan heval: "*Hevalno, mesafê vekin û lezkin*" diye arkadaşlarını uyardı.

...

Pusu biriminin başında bulunan takım komutanı **Rıza** heval, arkadaşlarından köylülerin durumu, getirdikleri erzak ve düşmanın durumu hakkında bilgi edindi. Grubun komutası kendisindeydi, bunun için güvenliğine büyük önem veriyordu. Bilgileri Numan hevalden aldıktan sonra uzun uzun düşündü, ve düşmanın araziye çıkması durumunda karşı koyma taktiklerini nasıl geliştirecekleri üzerinde zihninde kendi kendisiyle tartışmaya koyuldu. Derin düşüncelere daldığından adımları bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Bazen grubun önüne geçiyor, bazen arkadaşları gelip onu geçiyor ve gerilerde kalıyordu. Sonra yeniden ulaşıp arkadaşlarını geçiyor, etrafı dinleyerek yürümeye devam ediyordu.

Arkadaşları bu durumunu bildikleri için fazla şaşırmadılar ve için için sevindiler. Çünkü düşüncelere daldığında mutlaka hep eylem planları geliştirdiğini bilirlerdi. Gerillalar eylem sevinciyle katırları daha da hızlandırarak, adımlarını açıverdiler.

Rıza heval uzun boylu, gür bıyıklı ve keskin bakışlıydı. Güney-Batı Kürdistan parçasında doğup büyümüş ve saflara katıldıktan sonra Mahsum Korkmaz Akademesi'nde eğitim görmüş, ardından sıcak savaşım sahası olan Kuzey Kürdistan'a geçmiş, yapılan düzenlemeyle 1994 yılına kadar Zagros eyaletinde yer almış, birçok savaşıma katılmış. 1994 yılı sonlarında gönderildiği kadro eğitim devresi ardından Botan eyaletinde savaşıma devam etmek üzere Garısan alanına verilmişti. Burada önce siyasi komiserlik görevini yürüttü, sonra takım komutanlığına atandı.

Önlerinde bir pusu grubu daha bulunduğu için güvenlik içinde yürüyordu. Tüm isteği gün ışımadan üst noktasına ulaşmak, erzakı depolamak ve düşmanı karşılama düzenine göre arkadaşlarını hazırlayacak fırsatı bulabilmekti. Bu düşünceyle gözüküveren Çaçê dağına baktı ve gülümseyerek yoluna devam etti. Artık düşüncelerden sıyrılmış ve düzenli adımlarla önde ileriyordu. Az ötede Ş... köyünün harabe evleri belirince adımlarını yavaşlattı ve köyün bitimindeki gür ağaçlıklı ziyarete yürüyerek, daha yukarıdaki pusu birimiyle bağlantı kurdu ve yanlarına çağırdıktan sonra bir ağacın dibine sırt vererek oturdu. Çok geçmeden pusu grubu ve diğer birimler ziyarette bir araya gelmişlerdi. Rıza heval birkaç savaşçıyı görevlendirerek getirilen erzakın depolanmasını belirttikten sonra, manga komutanlarını topladı ve düşmanın durumu hakkında daha da bilgilenmek için son

gelen pusu birimi komutanı **Küçük Sabri**'ye görüşünü ve izlenimlerini sordu. Bu arada iki savaşçı, geldikleri yol üzerinde nöbete durmuşlardı.

...

Güney-Batı Kürdistan'ın Afrin-Tılhasıl köyünden olan Küçük Sabri, 1992'de Botan'a geçerek sıcak savaşım içinde yer almış, burada eyaletin hareketli birliğinde yer aldığı için hem araziyi tanıma, hem savaşçılık yeteneklerini geliştirme fırsatı bulmuş, birçok eyleme katılarak tecrübe edinmişti. 1995 yılı düzenlemesiyle Garısan alanında lojistik birliğine verilerek önemli ve oldukça zorlu bir görevle onurlandırılmıştı. Komutanının sorusuna biraz düşündükten sonra ağır ağır konuşarak cevap verdi: "*Dibe ku dijmin bi quwetek mezin bê. Em destpêkê xwe veşêrin û li zeyifiyên wî bigerin, dawiyê baş lêxin.*"

...

Sonra diğer manga komutanları da görüşlerini belirttiler. Rıza heval hepsini dinledikten sonra içlerinde araziyi en iyi tanıyan **Behrem** hevale döndü. Behrem heva, Çaçê dağı eteğindeki *Şukal* köyünde doğmuş ve burada büyümüş olduğundan araziyi oldukça iyi tanıyordu. Küçüklüğü Çaçê dağının eteklerindeki üzüm bağları ve fıstık ağaçlarının arasında geçmiş, daha sonra Çaçê yaylalarına, oradan ta doruğuna dek sürülerini otlatmaya götürmüş, adım adım Çaçê'yi gezmişti. Mevzilenme, gizlenme ve savaş için nerelerin uygun olabileceğini gerillacılıkta edindiği askeri tecrübelerin ışığında komutanına belirtti. Birlikte tartışıp değerlendirdiler. Ve şafağın sökmesine az kala Çaçê doruklarına tırmanmak üzere bir araya toplanıp manga düzeninde sıralandılar. Artık kaybedecek zamanları yoktu.

Birlik, yönünü Çaçê dağının doruklarına vererek harekete geçerken, Rıza heval keşif için birimi önden göndermişti. Giden keşif grubu, havanın hafiften aydınlanmasıyla birlikte yöreyi, uzakları dürbünle taradı. Çaçê'yi çevreleyen tepelere henüz çıkmış düşman askerlerini gördüler. Dürbünle bir süre hareketlerini izledikten sonra, keşif yerinden ayrılıp birliğe döndüler.

...

- "*Operasyon li ser me ye heval*" diye komutanına tekmilini verdi Firaz heval. Yöreyi iyi tandığı için keşif biriminin başında kendisi gitmişti. İki yıl öncesinde saflara daha onaltı yaşındayken katılmıştı. 1993 yılında düşman askerleri gelip hepsini zorla evden çıkartmış ve evlerini ateşe vererek onları yurtlarından sürmüştü. Düşmanın bu vahşetini gözleriyle gören Firaz heval, hemen ailesiyle vedalaşmış ve gerilla saflarına koşmuştu, yüreği intikam ateşiyle alev alevdi. Ailesi ona hiç engel olmamış, annesi uğurlarken:

"*Kurê min ku tu tola me ji dijmin nestîne, şîrê min li te heram be!*" demişti. Firaz heval alandaki birlikler içinde eğitimini görmüş, 1994 yılında düşmanın alana gerçekleştirdiği kapsamlı operasyonlara karşı sıcak savaşım içinde yer alarak birçok çatışma ve eyleme katılmış, bir yandan intikam özlemini giderirken, bir yandan savaşım içinde çelikleşmişti. Bunun üzerine 1995 yılında düşmanın halka ve gerillaya koyduğu erzak ambargosunu etkisizleştirmek için oluşturulan lojistik birimine verilmişti. Araziyi iyi tanıdığı için tüm keşiflere kendisi gider ve yaşadığı savaş deneyiminden sonra da düşmanı görünce ne yönde hareket edeceğini anlardı.

"*Tu bawer be ku li ser me ye?*" diye komutanı kesinleştirmek istedi.

"*Raste!*" diye yanıtladı Firaz heval ve açıkladı: "*Dijmin Girê Dermana girtiye, li serê Girê Nîskê û Girê Mêşê jî xuya dike û li milê Tirya jî hereketa wî heye!*"

Rıza heval kısa bir süre düşündü. Gelen bilgileri değerlendirdi. Operasyonun Çaçê dağına yönelik olduğu görüşüne varmakta gecikmedi. Hemen ayaküstü yardımcılarını çağırdı, düşüncesini onlara aktardı. Herkes aynı düşüncedeydi. Hemen birliğin önüne geçti. Silahını omuzundan indirip usulca yanına bıraktı, bakışlarını Çaçê doruklarına dikti ve konuşmaya başladı:

"Heval dizanin, dijmin derketiye araziyê û ber bî me ve tê. Ji çar-pênc milan ve tê. Ji ber vê divê em cîhê xwe bigrin. Ku bi ser meda neyê, em lê nadin. Dema bi ser me de hat jî, emê ji nêzîkve lêdin û fermana wî rakin. Îroj roja Egîdan e, bila herkes xwe ji şer re hazir ke. Kes tiştekî dibêje?"

Gerillalar hafif bir tebessümle yanıtlamayı yeterli buldular. Rıza heval savaşçılarının bu tutumuna sevindi. Sesini daha da yükselterek konuştu:

"Baş e. Ji hevalan tevan re serkeftin be!"

Gerillalar hep bir ağızdan: "*Sağ be!*" diye gürleyerek yanıtladılar. Sesleri henüz sökmekte olan şafağın ıssızlığında dalga dalga yayılarak Çaçê kayalıklarında uzun uzun yankılandı…

...

Yeniden harekete geçmeyle birlikte manga komutanı **Büyük Sabri**, yanında ağır silah bulunan **Selcan** hevali de alarak mangasındaki savaşçılarla birlikte önden yürüdü. Büyük Sabri Güney-Batı Kürdistan'ın Derik Kanîkirkê köyünde dünyaya gelmiş. 1990 yılında ERNK çalışanlarıyla ilişkiye geçerek cephe faaliyetlerinde bulunmuş. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek burada askeri ve siyasi eğitim görmüş ve ardından Kuzey Kürdistan'a geçerek sıcak savaşım cephesinde yerini almış, 1995 yılında yapılan ilk düzenlemeyle Garısan alanındaki lojistik birliğinde görevlendirilmişti.

Selcan heval ise Savur'un Avina köyünde dünyaya gelmişti. 1990'lı yıllarda halk serhildanlarının boy vermesiyle ulusal kurtuluş bilincine ulaşmış ve gerillalarla ilişki arama çabalarına girmişti. Bu durumunu gören ailesi kendisini nişanlayarak bundan alıkoymak istemiş, ancak Selcan heval aileye ve eski toplumsal geleneklere başkaldırarak soluğu gerillada almış. Dağların özgür havasını soluyarak kendini yeniden yaratırcasına partiye ve savaşıma vermişti. Botan alanında birlikler içinde eğitim gördükten sonra savaşım içinde gelişmişti. Taşıdığı biksi silahını sürekli temiz tutması ve isabetli kullanmasıyla arkadaşları arasında tanınır, sevilirdi.

...

Aynı mangada yer alan **Dıjwar** heval ise henüz bir yıldır saflardaydı. Malazgirt'te gelişen serhildanlarla birlikte çalışmaların içinde yer almış ve çok geçmeden gerillacılığa adım atmıştı. Derin yurtseverlik duyguları ve düşmana karşı sonsuz savaşım isteği onu doğduğu yer olan Malazgirt'ten koparak sıcak savaşım sahası olan Botan'a getirmişti. Burada gördüğü eğitim devresinin ardından savaşım içinde yer alarak kısa sürede önemli tecrübeler edinmiş ve Garısan alanında lojistik birliğine verilerek gelişmesinin önü açılmıştır.

Hemen öne atlayan her üç yoldaş, sık ağaçlıklı kayalıkların arasından tırmanarak arkalarından gelen yoldaşlarının güvenliğini sağlamak için daha önce hazırlamış oldukları mevzilere yürüdüler.

ARTÊŞA RIZGARIYA GELÊ KURDISTAN
A.R.G.K
NASNAMEYA FERMANDARAN Û ŞERVANAN
NO:
NAV Û PAŞNAV
MÊJÜYA TEVLIARTÊŞÊBÜn
NEŞA LEŞKERÎ
MÊJÜYA DAYÎNA NASNAMÊ
MÊJÜYA KUTABÛNA NASNAMÊ
NAYA XWEDÎYÊ NASNAMÊ
MUHRA XWEDÎYÊ NASNAMÊ
DAYÎNDEYÊ NASNAMÊ
MUHRA FERMANDAR

Şehit Sabri

Artık bir savaş coşkusu tüm gerillaları sarmıştı. Silahları elde hızlı adımlarla tırmanıyorlardı. Getirdikleri erzakı gömmeye giden savaşçılar da işlerini tamamlamış, katırları bir kuytulukta salıvermiş ve soluk soluğa yoldaşlarına ulaşmışlardı. Birlik komutanı Rıza heval bu arkadaşlarının da gelmesiyle rahatlamışcasına coşkuyla en önde tırmanıyordu. İncecik çakıl taşları ayaklarının altından ezilerek kayıveriyor ve sıcak ter damlacıkları giderek bedenlerinden süzülegeliyordu. Çok geçmeden Çaçê'nin doruğuna ulaştıklarında derin bir iç rahatlığıyla oturup soluklanıverdiler.

Rıza heval hemen görev bölümü yaptı. Birliğin yarısını yanına alırken, yarısını da Numan hevalin komutasına verdi. Mevzilenecek yerleri belirttikten sonra, düşmanı nasıl karşılayacakları, geri çekilme durumunda gidecekleri yönü ve daha birçok hususta soluk soluğa konuştu. Ardından yeniden yoldaşlarına başarılar diledi ve her iki birim vedalaşarak birbirlerine "*Serkeftin*" dileyip mevzilerine doğru yürüdüler. Ayrılırken Rıza heval bir daha hatırlatmayı unutmadı:

"Ji bîr nekin, dijmin bi haziriyek mezin tê ser me, û em bi hejmarî zaf hindikin. Lê baweriya me pir xurt e ku emê darbeke mezin li dijmin xin. Ji ber vê, heta ku dijmin nekeve devê tivinga we bila kes xwe nîşanî dijmin nede û neteqîne. Dîsa serkeftin be."

"Serkeftin be!" diye coşkuyla cevaplayarak yürüyüşlerine hızlı adımlarla devam eden gerillalar, mevzilerine kısa sürede varıp yerleştiklerinde, Herekol dağının doruğu koyu bir kızıllıkta güneşi kucaklamayı bekliyordu.

Herekol'un Bestler'e uzanan doruğunda güneş altınımsı ışınlarını kol kol uzattı. Pîro'nun doruğundaki sarp kayalıklar, kızıl kızıl aydınlandı. Tam o anda Girê Nîskê'nin oldukça pürüzsüz sivriltisi ışıldayarak belirginleşti. Ardından Girê Mêşê'nin doruğu gözüküverdi. Bir kol ışıltı Çiyayê Filleha'yı Bestlere bakan yamaçlarından yalayarak Çêlê Mêjê'nin namaza durmuş kayalıklarında durup yansıdı. Kela Memê Bestleri gölgelendirirken, Serxwebûn dağının doruğu hafiften ışıldamaya başladı. Ardından Gabar, Çırav dağları beliriverdi ve güneş giderek ışınlarını doruklardan yamaçlara kaydırmaya başladı.

Erken uyanmış bir bülbül kısacık öttü, ardından bir kez daha öttü. Karşılık bulamayınca kısa bir uçuşla yerini değiştirdi, etrafına bakındı, sonra çalıların arasında gözden yitiverdi.

Çaçê'nin Şukal köyüne bakan kayalıklarının dibinde birden bir küme keklik bağırtıyla havalanıverdi. Biraz yükseldikten sonra yana, *Hud* köyü yönünde uçup gözden kayboluverdiler. Ortalığı koyu bir sessizlik kapladı…

Gerilla komutanı hemen silahına davrandı, her iki eliyle sımsıkı kavrayarak, namlusunu mevzi taşlarının üzerine oturttu. Ardından yavaşça emniyetini açtı. Bakışlarıyla arkadaşlarına işaret etti. Mevzilenmiş gerillalar sessizce silahlarının emniyetlerini aşağıya indirdiler. Rıza heval silahının kabzasını tuttuğu elinin şahadet parmağını tetiğe paralel uzattı ve öylece bekleyekaldı.

Rıza heval Çaçê alanına henüz yeni gelmişti. PKK 5. Zafer Kongresi sürecinde açılan kadro eğitimi devresine katılmış, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde gelinen aşamada partileşme ve ordulaşma sorunları, önündeki engeller hususunda oldukça aydınlanmış ve çözümlenmiş olarak pratik sahaya dönmüştü. Kongre çizgisini uygulamada oldukça kendini iddialı ve ısrarlı görüyor ve attığı her pratik adımda, savaşçılarıyla yaptığı her konuşmada kongre ruhunu taşırmaya büyük özen gösteriyordu. Daha önceki pratik süreçte edindiği askeri deneyimlere bu siyasi yenilenme süreci de eklenince, oldukça güçlenmiş, kişiliği daha da pekişmişti. Kısa sürede alanı tanıma ve alanın özelliklerini, düşmanın durumunu bilince çıkarma çabasına girmiş ve zorlu bir görevi üslenmişti. Şimdiyse komutası altındaki bir takımlık güçle binlerce düşman askerini karşılamaya hazırlanıyordu. Keklik kümesinin aniden uçuşundan, düşmanın kendilerine doğru geldiğini sezmiştiler. Aynı mevzide bulunan arkadaşı Küçük Sabri'ye eğilerek fısıldadı.

Şehit Behrem

Küçük Sabri komutanının emrini baş işaretiyle onayladı. Elindeki silahı mevzi taşlarının üzerinden sunu kayalıkların arasından yükselegelen keçi yolunda sabitleştirdi. Nişangahını sıfırladı. Şahadet parmağını tetiğin üzerine götürüp bekleyekaldı.

Küçük Sabri, daha önce katıldığı birçok eylemde edindiği askeri deneyimleri hemen pratiğe geçirebilen özelliklere sahipti. Düşmanın çatışmalarda birçok gerillayı suikastle vurması karşısında, karnas silahını taşımayı önermiş ve epey süredir bu silahı kullanmaktaydı. Karnasın suikast niteliğini çabucak kavramıştı. Hedefine giren düşman askerini tek kurşun atımıyla yere deviriyor ve bununla yoldaşlarının intikamını almış olmanın mutluluğunu hissediyordu.

Sağ şakağını silahın dipçiğine henüz dayanmıştı ki, birden az ilerisindeki kayalıkların arasından bir baş beliriverdi. Giderek gövde ve bacaklar kayalıkların üzerine tırmandı. Elinde M-16 silahı taşıyordu. Kayalığın üzerine çıkınca durdu, yere diz çöktü. Yöresini dinledi. Tedirgin bakışlarla etrafını gözetledi. Bu esnada bir gövde daha, ardından biri daha kayalıkların üzerine tırmandı. İlk gelen gibi yere diz çökerek etrafı gözetlemeye koyulurken, ilk gelen ayağa kalktı, silahını elinde çapraz tuttu ve Çaçê'nin doruğuna doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım ilerledikten sonra diğerleri onu izledi ve bu esnada yeni yeni gövdeler kayalıkları tırmanmaya başladılar.

Küçük Sabri göz ucuyla komutanına baktı. Komutanı başını hafiften öne eğerek komut verdi. Küçük Sabri gözünü nişangaha oturttu. Ön grupta ilerleyen düşman subayının alnına arpacığı oturttu. Soluğunu derin alıp tuttu. Şahadet parmağını yavaştan gerek tetik boşluğunu aldı ve birden dokunuverdi. Düşman subayında bir böğürtü yükselirken, diğer gerillalar tetiklere çoktan dokunuvermişlerdi bile.

Her şey kaşla göz arasında olup bitivermişti. Kayalığın üzerine çıkan askerlerden kimse ayakta kalmamıştı. M-16 taşıyan düşman subayı böğürdükten sonra sessiz yere yıkılmış, hareketsiz kalmıştı. Ardından gelen askerler, kendilerini biksi ve kleş kurşunlarının seli içinde bulmuş, çığlıklar atarak yana yıkılmışlardı. Kimisi sessiz kayalığa kapaklanıp kalırken, yaralı kalanlardan derin intiltiler, kaba böğürtüler yükseliyordu. Sadece kayalıkları henüz tırmanan birkaç asker, kurşunların patlamasıyla kendilerini geri atabilmiş ve arkalarından gelenlerin üzerine yıkılarak yamaçta kalmışlardı…

Böylece Mayıs ayının bu son gününde Çaçê, yeniden gerilla namlularından yükselen özgürlük türküleriyle şenleniyor, yeni bir direnişin sergilenmesiyle ışıl ışıl aydınlanıyor, renkleniyordu…

Birbirinden fazla uzakta olmayan bir mesafede dağ sırtına nispeten yüksek iki ayrı kayalıkta birer mangalık güçle mevzilenmiş olan gerillaların, düşman askerlerini darbelenmesiyle, aynı zamanda mevzilenmiş oldukları alan da düşman tarafından öğrenilmiş olunuyordu.

Kayalıkların altına, yamaca devrilen askerler, hemen buldukları ilk taş, kaya parçasının ardına çekilerek mevzilendiler. Bu esnada başka bir düşman subayı telsiz cihazının mandalına basarak üstünü bilgilendiriyordu:

"Dağın tepesini tutmuşlar komutanım. Sayıları muhtemelen yüz civarında, belki de daha fazla olabilir. Takviye güç istiyoruz…"

Karşıdaki düşman sesi oldukça net işitiliyordu:

"Durum nedir? Şaban, yahyalarınız var mı?"

Düşman subayı hem uzun, hem kısa mandal yaparak üstünün sorusunu yanıtladı. Üstü yeniden konuştu:

"Tamam güç gönderiyoruz. Siz, yerlerini belirlemeye çalışın. Mümkünse oraya sızın. Oradan bir yere kurtulamazlar. Her tarafları sarılı. Korkmayın, siz yerlerini tesbit edin, gerisini biz hallederiz…"

Düşman subayı: "Başüstüne komutanım" dedikten sonra gerisinde mevzilenmiş askerleri, sağına-soluna mevzilenmiş çeteleri hemen toparlayarak harekete geçirdi. Çete başını yanına çağırdı. Bir müddet konuştu. Araziye baktı. Ardından askerleriyle konuştu ve çok geçmeden köy korucusu çeteler ön sıraya dizildi. Askerler peşleri sıra dizildiler. Bu kez ilk çıktıkları yerin daha sağından yeniden kayalıkları tırmanmaya başladılar…

İlk kurşun seslerinin ardından ortalık yeniden sessizliğe gömülmüştü; sadece arada bir yaralı düşen askerlerden yükselen inilti sessizliği bozuyordu. Her iki gerilla komutanı Rıza ve Numan hevaller telsizle konuşmuş ve her biri yanından ikişer savaşçıyı harekete geçirerek, yerleştikleri mevzilerin ortasından epey ileriye, kayalıkların ucuna gönderip mevzilendirmişlerdi. Bu ileri pusuya büyük Sabri, Dıjwar, Küçük Sabri ve bir savaşçı daha gönderilmişti.

Büyük Sabri, soğukkanlılığı ve görevlere sıkı sıkıya bağlılığıyla tanınırdı. Girdiği birçok pusu, baskın benzeri eylemlerde gizlilik kurallarını harfiyen uygulaması ve arkadaşlarına da uygulatması özelliğinden dolayı katıldığı eylemlerde mutlaka sonuç alırdı. Bu özelliğini bilen komutanları, eylemlerde hassasiyet isteyen noktalara onu yerleştirir, kesin sonuç alınması gereken durumlara onu gönderir ve ardından tedirginlik duymazlardı.

Dıjwar heval ise göreve bağlılığının yanısıra, düşmanın üzerine gözüpek gidişiyle tanınırdı. Düşman karşısında asla ikircikliğe kapılmaz ve hep avına inen bir şahin hışmıyla öne atılırdı.

Her dört gerilla gelip kayalıkların ucuna mevzilendikten az sonra, önde çeteler, arkada askerler gelip hemen aşağılarında tırmanmaya başladılar. Bu kez gerillalar düşmanın kayalıkları tırmanmasına fırsat tanımadan, el bombalarını çıkararak pimlerini çektiler ve her dört arkadaş birden el bombalarını bulundukları kayalığın aşağısındaki çete ve askerlerin arasına atıverdiler.

Böylesi bir karşılanmayı beklemeyen düşman gücü, sağa-sola devrilerek bayırdan aşağı kaçmaya başladılar. Ancak fünye seslerinin ardından bombaların patlaması uzun sürmedi ve onlarca metal parça saçılarak mevzilenmeye koşan asker ve çetelerin bedenlerine saplandı. Yeniden böğürtüler ve inilltiler kayalıklarda yankılanırken, her dört gerilla tetiklere dokunuverdiler…

Oldukça geride kalmış olan düşman subayı ne bomba parçalarının, ne de kurşunların hedefi olmamıştı. Bir yandan askerlerine derhal mevzilenmeleri için bağırırken, diğer yandan telsizin mandalına dokunarak üstüyle bağlantı kurmaya çalışıyordu. Çok geçmeden

yeni durumu da üstüne aktardı ve düşüncesini eklemeyi ihmal etmedi:

"Komutanım, sırtın her tarafını tutmuşlar. Böyle gidersek gücümüz kırılır."

"Tamam", diye yanıtladı üstü. Sonra komutunu verdi: "Yoğun atış altında sızacaksınız. Hazır bekleyin."

Düşman subayı bulunduğu yerden bağırarak askerlerini mevzilendirmeye koyuldu. Bu arada araziyi oldukça iyi tanıyan köy korucuları, çoktan kendilerini kayalıkların ardına ulaştırmış ve güvenliğe almışlardı. Bunu gören düşman subayı korucuların telsiz kanalına geçti ve sert komutlar vererek konuştu. Ardından belli belirsiz birkaç küfür savurdu ve yeniden komut verdikten sonradır ki, iki çete bulundukları yerden sinerek kayalıkları siper edinip askerlerin bulunduğu yere ulaştırdılar. Toprağa yapışmış mevzi arayan askerlerin önüne düşerek onları kurşun atımlarının dışına çektiler, ölü ve yaralı askerler ise düştükleri yerde kaldılar…

Rıza heval, mevzisinden ayrılarak savaşçılarının mevzilerini dolaşmaya başladı. Oldukça coşkulu konuşuyor, gülümsüyordu:

"Me pişta dijmin şikand, êdî nikarin bi ser me de wusa rehet werin. Hûn niha giraniyê bidin ser hawinan û bixwazin me wusa bixînin. Ji bo vê, bila her heval cîhê xwe saxlem bike."

Tek tek mevzileri dolaştı. Tüm arkadaşlarını havan atışları konusunda uyardı. Uygun olmayan bir mevzinin yerini kendi eliyle değiştirdi. En son Numan hevalin mevzisine geldi. Çatışmanın seyri hakkında görüşünü aldıktan sonra, onu savaşçılardan ayırarak bir kenara çekti, kulağına yavaşça fısıldadı:

"Me darbeyeke xweş li dijmin da, em hêdî hêdî ji bo paşde kişandinê dikarin xwe hazir kin."

Numan heval komutanına aynı görüşte olduğunu belirtti ve ekledi:

"Dijmin niha her der girtiye, divê em li gorvê paşde vekşin."

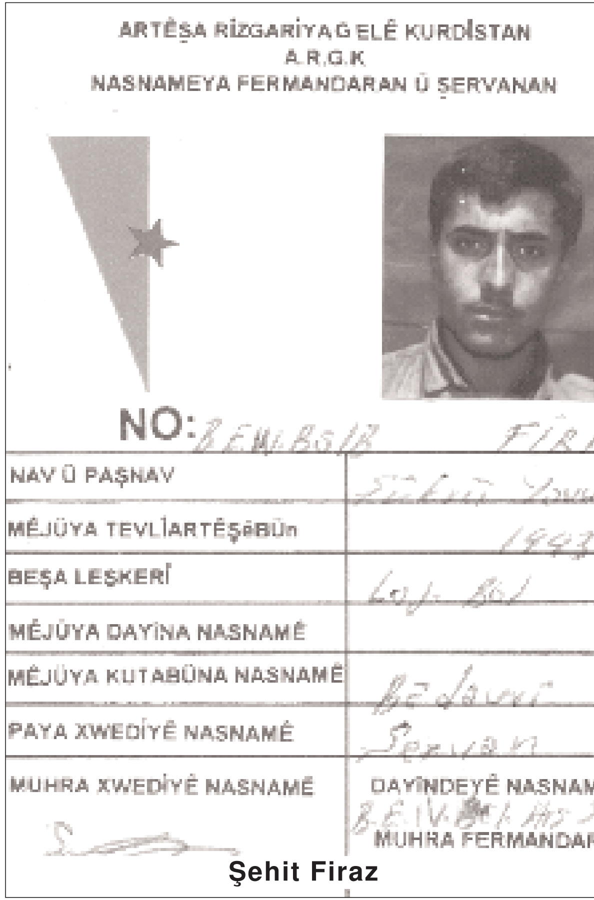
"Rast e." diyerek onayladı Rıza heval ve arkadaşına "*serkeftin*" dileyerek hızla mevzisine yürüdü. Bu esnada Xerxol taburu tarafından bir havan güllesi kabzununun tok ateşlenme sesi işitildi. Rıza heval hemen kendini kayalıkların arasına, yere uzattı. Kısa bir müddet sonra yukarıda bir fışıltı sesi işitildi. Havan güllesi pervanesinin fışıltısı Çaçê'yi enlemesine aştı ve uzakta vadide bir gümlemeyle son buldu. Rıza heval hemen yerinden doğruldu ve mevzisine doğru koşmaya başladı. Tam bu esnada yeni bir kabzun ateşlemesi sesi aşağılardan geliyordu.

Sabah güneşi oldukça yükselmiş. Herekol'u aşarok Pîro'ya doğru ilerlemekteydi, Bestler'in gür ormanları gün ışığında rengarenk kesilmişti. İnce bir buğu ormanların yukarısına yükseliveriyordu. Tedirgin edilmiş kuşlar ormandan havalanmış, oldukça yukarılarda halkalar çizerek uçuşuyorlardı. Bir şahin bu esnada Pîro'nun doruğundan süzüldü. Bestleri baştan aşağı geçti. Sonra hafif bir yay çizdi. Önce Mêrgûmar'ı sonra Gırê Xanê'yi geçti. Yeniden küçük bir yay çizdi. Dola Sa'nın doruğuna dek süzüldü. Oradan keskin bir yay çizdi, yönünü güneye çevirdi. Besta Hincê'yi enlemesine geçti. Tam Gırê Berazan'ın doruğunda yeniden keskin bir kavis çizdi ve Pîro ile Çêlê Mêjê arasından Deryê Sêvo'ya yükselerek aştı ve yönünü Serxwebûn dağına verip yükseldi, yükseldi… gözden yitiverdi.

Çaçê'yi kaplayan kan ve barut kokusu günün daha da ısınmasıyla birlikte bunaltıcı bir hal almıştı. Işınları dik yansıyan güneş, daha da bunaltıyor ve gittikçe susatıyordu. Şafakta alelacele doruğa tırmanan gerillalar, fazladan su götürmeye zaman bulmamış, beraberlerindeki suyla yetinmişlerdi. Çatışmanın başlamasıyla doğan ilk heyecanın verdiği susuzlukla damakları kurumuş ve suyun çoğunu içmişlerdi. Kalan iki küçük matara dolusu suyu, ancak yudumlayarak içebiliyorlardı. Ancak bu kavurtan güneşin verdiği susuzluğu gidermeye yetmiyor ve suyun boğazdan aşağı kaymasının hemen ardından yeniden damaklar kurumaya başlıyordu…

Bulundukları kayalıklara peşpeşe inen havan roketleri, bu susuzluğu daha da arttırıyordu. Her kabzun sesiyle gerillalar kayalıklara daha da siniyor, havanın fışıltısı işitilinceye dek soluklarını keserek dinliyor, havanın patlamasıyla rahatlayarak yönlerini gözetliyor ve yeni kabzun sesiyle yeniden heyecanlı bekleyişe koyuluyorlardı.

Gırê Ga ve yanındaki tepelere konumlanmış düşman askerleri, uzun menzilli dürbünleriyle Çaçê'nin doruklarını tarıyor ve telsizle Xerxol, Tirya, Eski Eruh ve Eruh taburlarına koordinatlar vererek havanların gerilla mevzilerinin üzerine yağdırılmasını sağlıyorlardı.

ARTÊŞA RİZGARİYA GELÊ KURDİSTAN
A.R.G.K
NASNAMEYA FERMANDARAN Û ŞERVANAN

NO: B.E.IV.B51/R FİRAZ
NAV Û PAŞNAV: Sıddık Yavuz
MÊJÛYA TEVLÎARTÊŞêBÛn: 1993
BEŞA LEŞKERÎ: Loj. B51
MÊJÛYA DAYÎNA NASNAMÊ
MÊJÛYA KUTABÛNA NASNAMÊ: Bedawet
PAYA XWEDÎYÊ NASNAMÊ: Şervan
MUHRA XWEDÎYÊ NASNAMÊ
DAYÎNDEYÊ NASNAMÊ
MUHRA FERMANDAR

Şehit Firaz

Havan atış koordinatlarının belirlemesiyle asker ve çeteler Şukal yönünden ve takviye amaçlı Tirya yönünden Çaçê'ye yeniden tırmanmaya başladılar.

Bir süre sonra havan atışları durdu. Ortalığı yeniden bir koyu sessizlik kapladı. Rıza heval sindiği kayalıktan çıkıp telsizin mandalına dokundu. Az sonra Numan heval karşılık verdi. Rıza heval şifre ile konuştu:

"Tiştê ku min ji te re dawiyê got, ji bo em pêk bînin xwe hazir kin!"

"Em hazir in", diye yanıtladı Numan heval ve tam o sırada Pîro dağının yukarısında helikopter pervanelerinin patırtısı geldi. Rıza heval hemen bağırarak savaşçılarını uyardı:

"Herkes ji bo qobrayan bila tedbirên xwe bistîne." Ve aynı komutu telsizle diğer manga komutanına iletti. Kendisi bir yandan, Numan heval bir yandan savaşçılarını yeniden mevzilendirmeye koyulurken, düşmanın kobra helikopterleri Girê Mêşê'nin doruğunu aşarak Eruh'a doğru yöneldiler. Daha oraya varmadan bir kavis çizip yükselerek Çaçê dağını dolanmaya başladılar. Bu arada düşmanın telsiz cihazlarında hareketlenme arttı. Bir yandan helikopterler yönlendirilirken, diğer yandan Çaçê'yi tırmanmakta olan askerlere kobra atışı desteğinde ilerleme emri veriliyordu…

Düşmanın kobra helikopterleri, Çaçê dağını dolandıktan sonra, geniş bir manevra çizip Eruh yönüne geçtiler. Burada arkalarını Eruh taburuna vererek, biri daha yüksekte savunmada dururken, diğeri peşpeşe roketlerini ateşledi. Havada kavisli bir duman bırakan roketler, Çaçê kayalıklarına çarparak patlarken, gerillalar mevzilendikleri kayalıkların gerisinden kobraları görmeye ve atış yönüne göre yer değiştirmeye çalışıyorlardı.

Kobra, roketlerini ateşledikten sonra yeniden hareketlenerek Çaçê'ye yöneldi. Çaçê'nin doruğunu yüksekten geçerken koordinatları verilen kayalıkları birkaç kez üst üste taradı. Ve yeniden geniş bir manevrayla Eruh yönüne geçti. Bu arada yüksekten onu izleyen diğer helikopter, gelip daha aşağısında konumlanırken, ilki yüksekte savunmaya geçti. İkinci helikopter de aynı şekilde roketlerini ateşledikten sonra Çaçê'ye doğru hareketlenip gerilla mevzilerini üstten taradı ve Xerxol taburu tarafına geçerek Eski Eruh'un üzerinden geniş bir manevra çizdi. Diğer helikopter yüksekten onu izledi.

Helikopterlerin bu şekilde birbirlerini savunarak roket ve kurşunlarını boşaltmaları yarım saat kadar sürdü. Daha sonra yönlerini Şırnak'a vererek Pîro ve Çêlê Mêjê'nin yukarısından ilerleyip çatışma alanından çekildiler…

Gerillalar, kobra helikopterlerin çatışma alanı dışına çekilmesiyle kayalıkların arasından ayrılarak yeniden mevzilenmeye koyuldular. Ki tam o esnada kendilerini düşman askerleri ve köy korucularıyla içiçe buluverdiler. Hemen tetiklere bastılar ve karşılıklı silahlar patlamaya başladı. Silahlarla birlikte el bombaları karşılıklı patlatıldı ve bu arada karşılıklı mevzilenildi ve çatışma bir müddet daha sürdü.

Selcan heval daha ilk kurşunların patlamasıyla biksisinin namlusunu düşman kümesinin ortasına çevirmiş ve tetiğe uzun uzun dokunmuştu…

Biksiye hakim olduğundan, nişan alma gereği duymamıştı, zaten buna zamanı da yoktu. Düşman gücü kobraların ateş desteğinde ilerlemiş ve oldukça yakınlarına dek sızmışlardı. Yörelerinde o kadar çok düşman askeri vardı ki, neredeyse sıktığı her kurşun boşa gitmiyordu. Ayakta kalan askerler geri çekilerek siper almaya çalışırken, biksisini mevziye yerleştirdi. Çatışmanın uzayacağını anlamıştı. Artık tetiğe kısık kısık basarak kurşunlarını idareli harcamaya başladı. Onun bu tutumluluğu sadece silah kullanmakta değil, yaşamda da vardı ve bu yönüyle arkadaşları arasında oldukça sevilir-sayılırdı. Parti Önderliği'ne duyduğu derin bağlılık, onda yaşama bağlılığı geliştirmiş ve bu da arkadaşları arasında saygın bir yer edinmesini sağlamıştı.

Düşman geri çekilerek kendini sağlam mevzilere yerleştirip uzaktan çatışmayı sürdürürken, oldukça deşifre olmuş gerilla mevzilerine dört bir yandan kurşun yağdırmaya koyuldular. Bu esnada karşı tepelerde konumlanan askerler de uzun namlulu silahlarını gerilla mevzilerine yönelterek destek atışında bulunurken, aynı amaçla Xerxol taburu yeniden top atışına başladı.

Kısa bir müddet sonra top atışları kesildi ve yeniden kobra helikopterlerinin pervane patırtıları işitilmeye başladı. Bu kez geniş manevra çizmeden Çaçê'yi boydan boya geçerek taramaya ve roket atışına tutmaya başladılar.

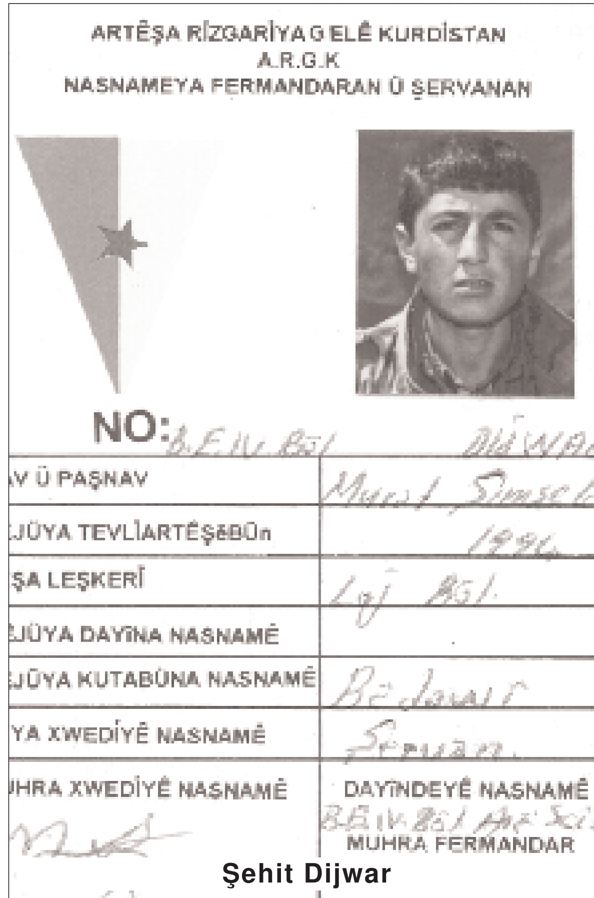
Gerillalar hem yörelerinde mevzilenmiş asker ve çetelerin ateşinden, hem karşı tepelerdeki düşman askerlerinin atışlarından, hem de kobraların roket ve kurşun atışlarından kendilerini korumakla karşı karşıyaydılar. Artık mevzilerini terkedemezlerdi. Kobra atışları desteğinde ilerlemeye çalışan düşman güçlerine bir yandan karşılık verirken, diğer yandan mevzinin duvarlarını siper edinerek roket atışlarına hedef olmamaya çalıştılar. Ancak dört bir yandan ve yukarıdan yağan kurşun selinin kayalıklardaki yankısı kulakları sağır edici yoğunluktaydı. Kayalıklara çarpan her roket, binlerce taşı, parçacığını birer kurşun kılıp gerillaların üzerine yağdırıyor ve çatışma koşullarını daha da zorlaştırıyordu. Bu esnada Şukal köyünün gerisinde Çaçê dağına paralel uzanan sırta yerleşmiş düşmanın nişancı timleri, uzun menzilli, dürbünlü silahlarıyla gerilla mevzilerini tarıyor ve görüntü yakalamaya çalışıyorlardı…

Güneş Pîro dağının yamacını yalayarak geçip Katnos vadisinin doruğuna gelerek durdu. Vadi daha bir aydınlandı. Çaçê'nin yamaçlarından vadiye akan sular altınımsı ışıltılarla kıvılcımlandı. İyice gerilmiş mantarlar, hafiften büzülerek kendilerini yumuşak yapraklı helizlerin gölgesine çekmeye çabaladılar. Daha ileride yamaca sırt vermiş üzüm omcaları, daha çok gün ışığını emmenin arzusuyla yapraklarını iri iri açmaya koyuldular. Daha aşağıda yan yana dizili fıstık ağaçları tanelerini olgunlaştırmanın çabasıyla gün ışınlarını kucaklarken, ağaçların dibine birikmiş düşman güçleri hareketlenerek takviye amaçlı Çaçê dağına tırmanmaya başladılar.

Dorukta kobraların atışı altında ilerlemeye çalışan askerleri gören Firaz ve Behrem hevaller bu arada işaretleşerek anlaşmış ve mevzilerinden sıçrayarak kayalıkların arasına atlamış, arkadaşlarının mevzilerinin ilerisine geçmişlerdi. Bunu o kadar seri yapmışlardı ki ne arkadaşları, ne düşman farketmemişti. Her iki savaşçı, yaklaşan düşman gücünün arasına birden el bombalarını atıverdiler ve daha yere atlamalarına fırsat vermeden silahlarının tetiklerine dokunuverdiler. Düşman askerlerinin bulunduğu kayalıklar birden kızıla kesiliverdi. Sağlam kalan askerler ölü ve yaralılarını yerde bırakarak kendilerini daha gerilere zor attılar.

Bunu gören gerilla komutanı, her iki savaşçısının iki ateş arasında kaldığını görünce savaşçılarına ateşi durdurma talimatı verdi ve hemen seslenerek her iki yoldaşını geriye çağırdı. Her biri Çaçê dağının bir yamacındaki köylerden olan Firaz ve Behrem hevaller çocukluklarından beri karış karış gezdikleri, en körpe otları sürülerine yedirebilmek için en ücra köşlerini dolaştıkları Çaçê dağını oldukça tanımanın avantajıyla birer yılan çevikliğiyle kayalıkların arasından süzülerek mevzilerine geri dönerken kobraları yeniden çatışma menzilinin dışına çıkarak gözlerden yitiverdiler.

Gerilla komutanı Rıza heval, savaşçılarına kendi başlarına hareket etmemeleri talimatını verdikten sonra, namlusunu asker mevzilerine doğrultup tek tek tetiğe dokunmaya başladı. Bir yandan çatışıyor, bir yandan düşünüyordu. Bu kadar dengesiz koşullarda daha ne kadar çatışabileceklerini düşündü. Savaşçılarının gece boyunca gözlerine tek damla uyku girmediğini, saatlerce yol yürüyerek argın-yorgun düştüklerini ve şafakta ayaküstü atıştırdıkları birer parça ekmek ve peynir dışında bir şey yememiş olduklarını anımsadı. Yoğun çatışma bir sigara içmelerine dahi fırsat tanımamıştı. Bir türlü geri çekilme fırsatı da bulamamışlardı, ama artık geri çekilmenin zorunlu olduğunu düşündü. Numan hevalin kulağına fısıldarken bu görüşünü belirtmiş ve o da aynı görüşte olduğunu söylemişti. Artık bunu gerçekleştirmenin zamanı mıydı? Acaba hangi yönde düşman çemberini kırıp aşabileceklerdi?

ARTÊŞA RİZGARİYA GELÊ KURDİSTAN
A.R.G.K
NASNAMEYA FERMANDARAN Û ŞERVANAN

NO: B.E.IV.B51 DÎWAR
NAV Û PAŞNAV: Murat Şimşek
MÊJÛYA TEVLÎARTÊŞêBÛn: 1996
BEŞA LEŞKERÎ: Loj. B51
MÊJÛYA DAYÎNA NASNAMÊ
MÊJÛYA KUTABÛNA NASNAMÊ: Bedawet
PAYA XWEDÎYÊ NASNAMÊ: Şervan
MUHRA XWEDÎYÊ NASNAMÊ
DAYÎNDEYÊ NASNAMÊ
MUHRA FERMANDAR

Şehit Dijwar

Derin düşüncelere dalıp giderken, birden irkilerek sıyrıldı. Selcan ona sesleniyordu. Başını çevirip baktı. Bayan gerillanın mevzisine peşpeşe kurşunlar yağıyor ve bulunduğu yere habire havan gülleleri düşüyordu. Gerilla komutanı sesini yükselterek bayan yoldaşına seslendi:

"Mewziye te hatiye naskirin, zû cîhê xwe biguhere!"

Selcan heval mevzisinin deşifre olduğunu çoktan anlamış, komutanının kimse kendi başına hareket etmesin talimatını anımsadığı için ona seslenmiş ve mevzi değiştirme izni istiyordu. Komutanının bu yönlü talimatını alınca hemen biksi silahını eline aldı, mevzinin dışına koydu, hafiften doğrularak mevzinin dışına sıçramaya kalktı. Silahının yanına düşerken bedeninde hafif bir sıcaklık hissetti. Elini karnına götürdü. Sıcak ıslaklık kızıl kızıl eline yapıştı. Eliyle karnını bastırdı, diğer eliyle silahına tutundu ve doğrulmaya çalıştı, yeniden yere yığıldı, öylece kalıverdi…

Kaşla göz arasında bu olup bitenleri izleyen gerilla komutanı, bayan arkadaşının mevzisinin hemen dışında yığılı kaldığını görünce, bir solukta kendini mevzinin dışına attı. Silahını kaparak yoldaşına doğru koşmaya başladı. Tam ulaşacaktı ki birden yere yıkıldı. Ayakları bedenini taşımaz olmuştu. Elini bacağına uzattı. Sıcacık ıslaklık parmaklarını kızıla kesti.

Ayağını peşinden sürükleyerek yoldaşına yanaştı. Derin derin soluklanıp dirseğine yüklenerek bedenini uzattı. Hareketsiz düşmüş yoldaşının göğsüne kulağını dayadı, dinledi. Bir tebessümle yüzü aydınlandı. Bedeninde yeniden kan devindi. Kendini zorlayarak yarım doğruldu. Yoldaşını kollarından çekiştirip iki kayalığın arasına sürükledi. Silahını alarak sırtını kaya parçasına verdi. Telsiz cihazını eline aldı ve mandalına dokundu. Yanıt veren yoldaşı Numan'a son komutunu verdi:

"Tiştê min gotibû pêk bînin. Hevalan komke û xelaske" ve ardından gülümser bir ses tonuyla ekledi: "Li hêviya min nesekinin!"

Numan heval komutanın talimatını alınca hemen harekete geçti. Önce yanındaki yoldaşlarıyla konuştu. Geri çekileceklerini, düşmanın havan atışlarına ve suikastçılarına karşı oldukça temkinli ve çevik hareket etmeleri gerektiğini belirttikten sonra, kayalıkları siper edinerek çevik hareketlerle Rıza hevalin komutasında mevzilenen savaşçıların yanına kendini ulaştırdı. Aynı açıklamaları ve tembihleri bu yoldaşlarına da iletti. Yoldaşlarına serkeftin dilerken ekledi:

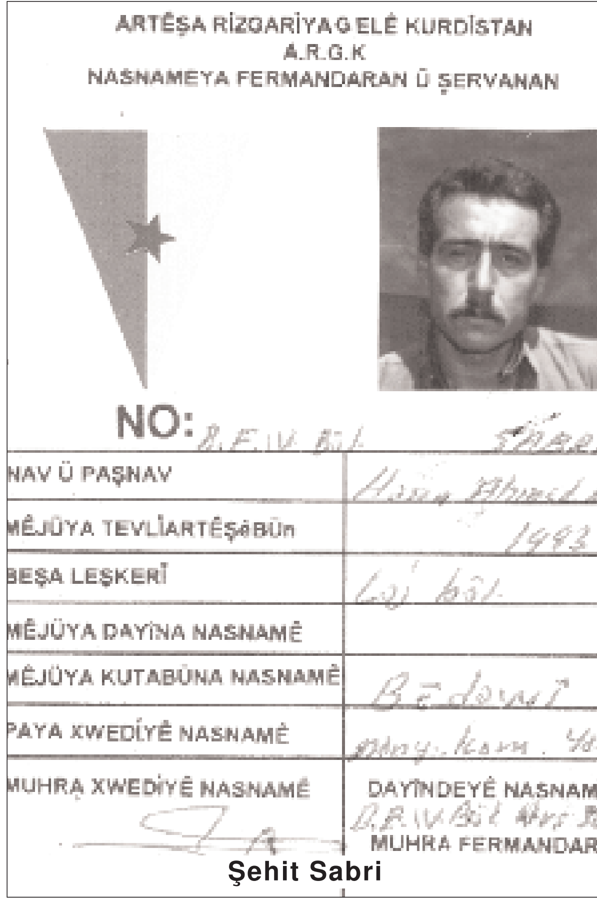
"Hevalno ku em şehîd ketin li hêviya me nesekinin, çeperên dijmin biqetînin. Hevalê Dawut wana wê li Kaniya Maran li hêviya me bin. Hevalên filitîn dikarin li wir hevdû bibînin…"

Konuşmasını tamamlayarak bir kez daha yoldaşlarına başarılar diledi ve çevik hareketlerle kayalıkların arasından süzülerek yerine dönmeye koyuldu. Tam arkadaşlarına ulaşmışken birden silahı elinden düşüverdi. Elini silahı almaya uzattı, ancak parmakları silahı kavrayamadı. Koluna baktı. Kızılca bir sıvı hafiften aşağı akıveriyordu. Silahını diğer eliyle kavrayıp alarak bir çırpıda yoldaşlarının yanına ulaştı. Hemen boynundan kefyesini çıkardı. Bir yoldaşı elinden kefyeyi kapıp yanına diz çöktü ve sıkıca yarasını bağladı. Tam bu sırada yeniden helikopter patırtıları Şırnak yönünden gelmeye başladı…

"Bijî Serok Apo!" diye bir haykırış yükseldi. Ve bayan gerillanın başı yoldaşının kucağına düşüverdi. Gerilla komutanı yoldaşı Selcan'ın başını avuçladı, kucağına alıp yavaşça yere, Agitlerin kutsadığı topraklara teslim etti. Toprak yarıldı, bağrını açtı ve özgürlük çiçeğini yüreğine gömdü.

Rıza heval, ter içinde kalmış alnını elinin tersiyle sildi. Topraklanmış kasaturasını şalvarıyla sildikten sonra kınına yerleştirdi. Yeniden sırtını kaya parçasına dayadı. Kanayan bacağına uzun uzun baktı. Hafif bir tebessüm dudaklarında beliriverdi. Elini cebine attı, tütün tabakasını çıkardı. Usulca açtı. Baş ve şahadet parmağını hafiften ıslatarak bir kağıt aldı. Tabakayı diğer elinin her iki orta armağının arasına yerleştirirken dilinin ucuyla ka-

ğıdın üst kenarını haffiften ıslattı. Sonra kağıdı parmaklarının ucuyla testere ağzı biçiminde kesti. Diğer elinin baş ve şahadet parmağıyla tutup uçlarını birleştirdi ve bir tutam tütün alarak ortasına boşalttı. Parmak uçlarıyla tütünü yaydı, sonra kağıdı parmakları arasında çevik bir hareketle yuvarladı. Testere ağzı biçiminde kestiği kenarı yeniden dilinin ucuyla ıslattı ve parmak uçlarıyla bastırarak yapıştırdı. İnce ucunu parmakları arasında yuvarlayarak sıkıştırırken, kalın ucunu içe katlayarak tütünün akmasını engelledi. Sonra sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Elini yeniden cebine uzattı. Çakmağını çıkardı, çarkına dokunarak yaktı, sigarasına götürdü.

ARTÊŞA RIZGARÎYA GELÊ KURDÎSTAN
A.R.G.K
NASNAMEYA FERMANDARAN Û ŞERVANAN

NO:

NAV Û PAŞNAV	[illegible]
MÊJÛYA TEVLÎARTÊŞêBÛn	1993
BEŞA LEŞKERÎ	[illegible]
MÊJÛYA DAYÎNA NASNAMÊ	
MÊJÛYA KUTABÛNA NASNAMÊ	Bedawî
PAYA XWEDÎYÊ NASNAMÊ	[illegible]
MUHRA XWEDÎYÊ NASNAMÊ	DAYÎNDEYÊ NASNAMÊ
	MUHRA FERMANDAR

Şehit Sabri

Üst üste birkaç soluk alarak sigarayı tutuşturdu. Dumanı karşı kaya parçasına üfledi. Ardından derin bir soluk aldı ve yeniden üfledi…

Yoldaşı Selcan gözlerinin önünden ayrılmıyordu. Onun çevikliğini, canlılığını, yaşamdaki coşkusunu gözleri önüne getirdi. Mangadan mangaya koşuşturmasını, yoldaşlarıyla ilgilenmesini, her koşuldaki gülümserliğini anımsadı. Hafiften kabarmış kızıl toprağa uzun uzun baktı. Gözlerinin kıyıcıkları yavaştan sulandı…

Sigarasından derin bir soluk daha çekti, uzun uzun bıraktı. Apak duman kaya parçasına çarparak dağıldı, yükselerek yayıldı…

Elini yeleğinin iç cephelerine uzattı. Çıkardığı kağıtları önüne bıraktı. Çakmağını çakarak tutuşturdu. Diğer cebinden radyosunu çıkarıp önündeki kaya parçasının üzerine, telsiz cihazını sol üst cebinden alıp yanına bıraktı. Uzanarak iri bir taş parçasını eline aldı ve her iki cihazı döverek ezdi. Sonra yoldaşının silahına uzandı. Haznesinden şeridi çıkardı, yana bıraktı. Üst kapağını açıp mekanizmasını çıkardı. İğnesini alıp vargücüyle yana fırlattı. İğne kayalıklarda çınlayıp gözlerden yitti. Sonra diğer parçaları bir bir fırlattı. Kalan demir kütleyi taşla iyice dövdü, dövdü…

Bedeni ter içinde kalarak silahına uzandı. Dudaklarının çatlarcasına kuruduğunu hissetti. Matarasına uzanıp aldı. Hafiften salladı, sonra kapağını açıp başaşağı çevirdi. İçinde akacak tek damla su kalmamıştı… Matarayı yere bıraktı. Kasaturasını çıkarıp birkaç kez deldi, sonra yeniden kasaturayı kınına yerleştirdi. Silahını alıp bedenini sürükleyerek kayalığın arasından çıktı ve dirseklerine yüklenerek yönünü düşman mevzilerine çevirdi, ilerlemeye başladı…

Düşmanın kobra helikopterleri bir kez daha Çaçê dağını roket ve kurşun yağmuruna tutarak çekilirken, yeniden havan topları gerilla mevzilerini dövmeye başladı. Numan heval iki savaşçısını kobraların ayrılmasıyla mevziden çıkarıp yoldaşları Rıza ve Selcan'ı bulmaya gönderdi. Her iki savaşçı yoldaşlarının mevzilerinin yöresini arayarak seslendiler. Her seslenişle durup dinlediler. Ancak bir türlü yanıt alamadılar. Yeniden, yeniden seslendiler…

Rıza heval, savaşçıların seslendiği kayalığın hemen dibindeydi. Düşmanla arasında fazla bir menzil kalmamıştı. Saf tutmuş yüzlerce asker önünü tarayarak onlara doğru ilerliyordu. Kayalığa sinip yoldaşlarının ayrılmasını bekledi.

Her iki savaşçı birkaç kez seslendikten sonra yanıt alamayarak geri döndüler. Numan heval tekmillerini verirken gözleri hafiften buğulanıverdi. Savaşta oldukça deneyim kazanmış olan Numan heval arkadaşlarını topladı, derin bir soluk aldıktan sonra şöyle konuştu:

- "Hevalno, hevala Selcan şehîd ketiye. Lê hevalê Rıza sax e. Ez dizanim, birîndar bû. Bi minre dema axift, min fêhm kir. Ez bawerim ji bo em pê mijûl nebin, bikaribin bi saxlemî ji çeperên dijmin derkevin xwe ji me veşart û ji bo hevaltiyê feda kir. Gerek ti caran em hevaltiye wî ji bîr nekin û bîranîna wî jiyan kin!"

Güneş Katnos vadisinden ayrılarak Çırav dağlarına doğru yol alırken, Rıza heval siper edindiği kayalığın üzerine silahının namlusunu dayadı. Emniyetini taramaya indirdi ve namluyu ilerleyen askerlerin arasına çevirdi, askerlerin daha da yakınlaşmasını bekledi. Neredeyse bir kulaç kadar yakınlaştıklarında aniden parmağını tetiğe götürdü. Peşpeşe çıkan kurşunlar askerleri biçerken, boşalan şarjörünü bir çırpıda değiştirdi. Namluyu sağa sola çevirerek yeniden tetiğe dokundu. Düşman askerlerinin bağırtıları kayalıklarda yankılanıyor ve kan, barut kokusuna karışarak ortalığa yayılıyordu. Boşalan şarjörünü çıkardı. Elini raxtına attı. Bir şarjörü daha çekti. Şarjörün boş olduğunu görünce yana fırlattı. Silahını alıp namlusundan kavradı. Avuçlarında koyu bir sıcaklık hissetti. Var gücünü topladı, silahını kayalıklardan aşağı fırlattı. Yeniden raxtına uzandı. Kılıfında kalmış tek bombasını eline aldı. Pimini çekti, elinde tuttu. Gözleri yalım yalım kıvılcımlandı. Bakışları keskinleşti. Kanı sıcacık devindi. Ayakları üzerine doğruldu. Dudakları hızla aralandı:

"Bijî Serok Apo, Bijî Kurdistan!" diye haykırarak mevziden atıldı…

Birden yüzlerce namlu ateşlendi ve patlayan bombanın tok sesi kayalıklarda yankılandı uzun uzun…

Numan heval patlayan bombanın sesiyle irkilip durdu. Yüreğinde aniden bir burkuluş hissetti. Başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Yoldaşı Rıza, komutanı Rıza gözleri önünde canlanıverdi. Kayalıklardan bir şahin gibi süzülüşünü gözleri önüne getiriverdi. Gözleri yeniden buğulandı. İçtimaya dizilirken içten verdiği coşkulu komutlar kulaklarında çınlandı. Eğitim kürsüsünde iknacı zengin anlatımlarını, akıcı üslubunu anımsadı. Yanı başında duran yoldaş Dıjwar'a baktı. Dıjwar heval komutanının bakışından olagelenleri anlamıştı.

"Şehit ket!" diye komutanının bakışlarını yanıtladı. Numan heval, olduğu yerde doğruldu, sanki birden on yaş daha olgunlaşmış gibiydi:

"Na!" diye konuştu. Sesi tok ve coşkuluydu. Konuşmasını daha akıcı sürdürdü: "Ew nû jiyan bû! Ew gihîştî mîlîtaniya partiyê!"

"Rast e." diye onayladı Dıjwar heval, ayağa doğrularak ekledi, "Rêka wî, rêka me ye!"

Her iki yoldaş silahlarına davrandılar ve tam yürüyecekken birden bir havan kabzununun tok sesi işitildi. Her iki yoldaş bu kez çökmedi, dudaklarında ince bir türkü yürüyüşlerini sürdürdüler. Yanlarından, yönlerinden geçen kurşun selleri onları durduramadı. Türkü dudakları arasından artan bir ses tonuyla yükselegeliyor ve Çaçê'nin kayalıklarında yankılanarak dört bir yana yayılıyordu:

"PKK partiya me, Apo'ye Serokê me…"

Ateşlenen havan roketinin pervanesinin fışırtısı işitilmeye başlandı. Ardından sert kayalıklarda bir gümleyişle son buldu… Ve her iki yoldaş bedenleri kızıla kesilerek kucaklaşıverdiler… Artık adımları daha güçlü ve sesleri daha gürdü. Önlerinde uzanan yeni yaşam yolunda yürüdüler, yürüdüler. Ve yürüyecekler sonsuza dek…

Bu esnada Çaçê dağının yamaçlarında çatışma devam ediyordu. Küçük ve Büyük Sabri hevallerin içinde bulunduğu gerilla birimi havan atışları altında Çaçê'den çekilmeye çalışıyorlardı. Her havan fışıltısı işitildiğinde kendilerini yere uzatıyor ve roket patladıktan sonra doğrularak yollarına devam ediyorlardı. Gittikleri yönde hâlâ düşman çemberine rastlamadıklarından kontrollü ilerliyor, kayalıkları siper edinip önlerini gözetledikten sonra yürümeye devam ediyor, birkaç adım yürüdükten sonra yeniden durup önlerini kontrol ediyorlardı.

Ve öyle yol almaya çalışıyorlardı.

Bir havan fışıltısı daha işitildi, ardından biri daha işitildi. Ve her iki havandan çıkan roketler gelip gerillaların yukarısında daha yere düşmeden patladı. Onlarca demir parçası havada vınlayarak yana saçıldı. Gerillalar kendilerini yere atmış, kaya parçalarını siper edinmişlerdi. Parçalar dağılıp yere düştükten sonra, yeniden doğrularak devam ettiler. Çok geçmeden kayalıkların yamaçla birleştiği yere düştükten sonra yeniden doğrularak devam ettiler.

"Dengê dijmin tê!" diye arkadaşlarına fısıldadı, Küçük Sabri. Sonra yoldaşlarına döndü: "Hûn biçin, xwe sernişûvî berdin, dûr xin. Ezê we biparêzim."

Yoldaşları bu öneriyi kabullenmedi. İçlerinden biri çabucak konuştu:

"An emê bi hevre bimînin, an emê bi hevre biçin!"

Bir başka gerilla onayladı:

"Em bimînin bi hevre, şehîd bin bi hevre!" Büyük Sabri heval, yoldaşlarını dinledikten sonra, Küçük Sabri ile göz göze geldi. Her iki yoldaş bakışlarıyla konuşmalarına katıldı:

"Rast e, em bi hevre ne, lê divê em hevdû biparêzin. Ez û hevalê Sebrî, emê di parastina we de bin. Ku we xwe gîhande jêrê, me biparêzin, êdî emê dakevin. Wekî din wê dijmin me tevan teng bike!"

Bu fikir diğer savaşçıların aklına yattı. Birbirlerine serkeftin dileyen gerillalar, yamaçtan aşağı kendilerini bırakırlarken, her iki Sabri ise düşman askerlerinin seslerinin geldiği yöne birkaç adım ilerleyip mevziye oturdular.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde Parti Önderliği'nin katıldığı eğitim devrelerinde yetişen bu her iki yoldaş, derin bir ulusal kurtuluş bilinci ve yüksek parti bilinci edinmiş, Kürdistan'ın kalbi Botan'da kendilerini yeniden yaratarak, şehitlerin takipçisi kılmışlardı. Yoldaşlarına eğitici ve moral yüklü yaklaşımlarıyla hemen ön plana çıkmış ve bulundukları her birlik içinde saygın bir yer edinmişlerdi. Her göreve önde koşar ve büyük özveri, kararlılık ve üstün çabayla mutlaka yerine getirir, sonuç almadan peşini bırakmazlardı. İkisinin bu özelliğini bilen arkadaşları savunmada kalmalarına fazla itiraz edememişlerdi.

Düşman askerleri bağırıp çağırarak ve önlerini tarayarak kayalıkların bitimine doğru yaklaşıyorlardı. Küçük Sabri gülümseyerek yoldaşına fısıldadı:

"Ji tirsare qîr didin û pêşya xwe direşînin. Xwe amade ke, em bi hevre lêdin, bila bizanibin ku roj, roja me ye."

"Rast e," diye gülümseyişle yoldaşını yanıtladı büyük Sabri ve ekledi. "Ez hevalê te me, herdem amade me. Ji serokatiyêre soza me heye; heta ku yek dijmin li ser vê xakê hebe, tifinga me nasekine!"

Birden düşman askerleri kayalıklarda gözüküverdi. Her iki yoldaş bir kez daha bakışlarıyla konuşarak tetiklere dokundular, sonra bir daha, bir daha dokundular…

Kayalıklar yeniden kızıla kesildi ve tam o anda yan taraftan yanaşan bir başka düşman kolunun açtığı ateş selinde buluverdi kendini her iki yoldaş…

"Silavê min li Serokatiyê ke, ez layiqê keda wî nebûm…" diyerek yoldaşının kucağına düşüverdi Küçük Sabri. Yoldaşı onu başından kucakladı, yavaştan yana bırakıverdi. Silahına sarıldı ve namluyu, kurşunların geldiği yöne doğrulttu, tettiğe dokundu, dokundu, dokundu… Silahını yana bıraktı, yoldaşının silahını aldı, yeniden düşmana doğrulttu, bir kez daha tettiğe dokundu…

Büyük Sabri silahları susuncaya dek elini tetikten çekmedi. Sonra her iki silahı namlularından kavrayıp gerisindeki kayalıklardan aşağı fırlattı. Ayakları üzerine doğruldu. Yönünü düşmana çevirdi. Göz bebekleri iri iriydi, ışıl ışıl kıvılcımlanıyordu.

"Bijî Kurdistan!" diye haykırdı. Adımlarını açtı ve düşmanın üzerine hızla yürüdü. Adımları daha da hızlandı, artık koşuyordu, sonsuz bir özgürlük maratonunda…

Yüzlerce namlu birden ateşlendi ve büyük Sabri, göğüsledi finiş ipini, "Bijî Serok Apo!" diye sonsuz bir tebessümle haykırarak…

Behrem ve Firaz hevaller, bir savaşçı yoldaşı daha yanlarına alarak düşman çemberini çatışarak aşmış, yönlerini Herekol dağına vererek Çaçê'nin doruğundan aşağıya henüz inmişlerdi ki, düşmanın kobra helikopterleri yeniden gözükmeye başladılar. Her üç heval kayalıkların arasına çekilip beklediler. Çaçê'nin Herekol'a bakan yamacı çoktan gölgelenmiş ve Çaçê'nin gölgesi ta Erkent köyünün yıkıntılarına kadar uzanmıştı. Behrem heval mevzilendiği yerden köyün yıkıntılarına baktı ve çocukluk arkadaşına, mücadele yoldaşına baktı. Her iki yoldaş göz göze geldi. Birlikte köyün yıkıntılarına baktılar. Firaz heval düşmanın köye gelişini, köylüleri zorla evlerinden çıkartılışını ve eşyalarını bile toplamaya fırsat vermeden köyden sürülüşünü, sonra annesiyle vedalaşmasını, ailesinden ayrılışını, gerillalarla buluşmasını, kendisine ilk silah verilişini, gerilla giysilerini giyişini, ilk eyleme katılışını, ilk kurşun sıkışını, düşman mevzisine ilk saldırıya geçişini, düşman kanını ilk dökülüşünü bir bir anımsadı… Yeniden yoldaşına baktı, dudakları hafiften aralandı:

"Dijmin gundê me jî, yê we jî şewitand, ku namûs di difna me de hebe, em vêna jê re nahêlin" dedi.

Behrem heval, arkadaşlarının söylediklerini gülümseyerek yanıtladı:

"Tu çi dibêje hevalê min; dijmin welat tev şewitandiye, ma du gund çine" derin bir soluk alarak, bakışlarını Herekol'un buğulanan doruğuna dikti, gözleri yavaştan buğulandı ve ekledi:

"Heta ku Kurdistan rizgar ne be soz ez vê çekê danaynim û sekinandin nadim." Elini silahına götürdü, henüz tam soğumamış demirini okşadı. Her üç yoldaş gülümseyerek yerlerinden doğruldular. Düşman helikopterlerinin atışlarının yerini artık yeniden havan atışları almıştı. Behrem heval silahını omuzlarken yeniden konuştu:

"Tu dizane, di vê dunyê de xwestekek min tenê heye."

"Ez dizanim," diye yanıtladı yoldaşı Firaz.

Behrem heyecanla sordu:

"Çî ye? Ka bêje!"

"Xwesteka te, xwesteka min e jî"

Behrem daha bir heyecanladı. Gülümseyerek üsteledi:

"Tu bi navê xwedê bi ke tê bêje."

"Tu dixwaze serokatiyê bibîne!"

"Rast e", diye atıldı Behrem, "Di dunyê de yek xwesteka min heye, ew jî dîtina serokatiyê ye, bila ez serokatiyê bibînim û di cîh de şehîd bikevim…"

Parti Önderliği gözlerinin önünde canlanıverdi. Birden yanıbaşında hissetti. Elini uzattı. Evet evet, onunla konuşuyordu…

Yeniden tok bir kabzun sesi işitildi, ardından roket pervanesinin fışırtısı yayılageldi. Behrem heval önderliğe yürüyordu, uzanan eli sıkmaya koşuyordu, yüreği coşuyor, kabarıyor, bedenine sığmaz oluyordu…

Roket fışırtısı az ötede kesiliverdi, tok bir gümleyişle son buldu. Her iki yoldaş yan yana uzanıverdiler, çocukluk günlerindeki gibi, manga yaşamlarındaki gibi…

Firaz kalkmaya yeltendi. Başını yavaşça kaldırdı, yana baktı. Yoldaşı yüzükoyun Çaçê topraklarını kucaklamıştı. Elini uzattı. Yoldaşının başını çevirdi. Kızıla kesilmiş alnını kucakladı, bağrına bastı, bastı, bastı…

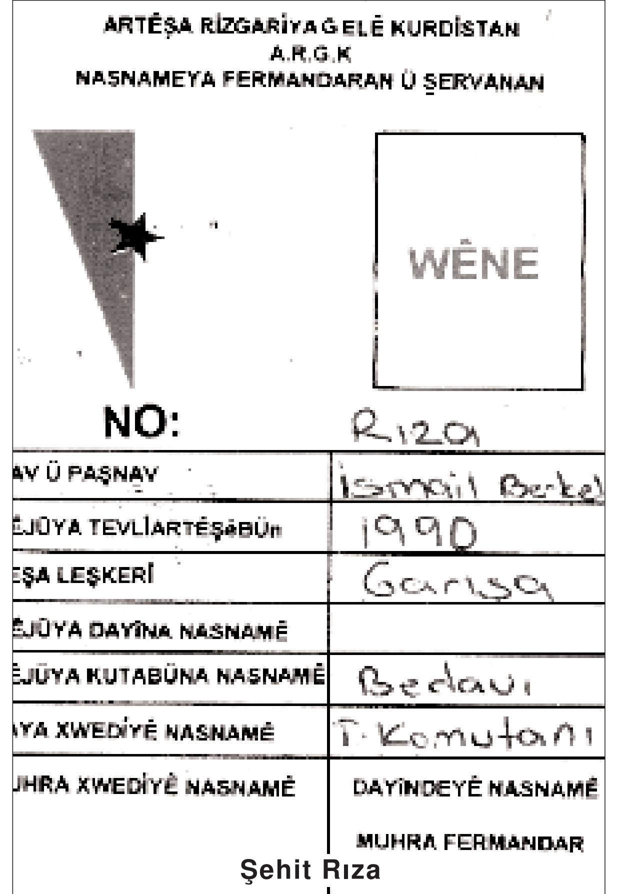
Beraberlerindeki savaşçı hemen yerden doğrularak yoldaşlarının yanına koştu. Gelip yanlarına diz çöktü. Gözleri ıslanmış yoldaşının kucağından Behrem hevali çekti. Kucaklayarak taşların arasına sürükledi, sık bir çalılığın dibine yatırdı. Dönüp silahını aldı, omuzuna attı, elini yoldaşına uzattı.

"Rabe em biçin, derenge. Mirov pey şehîdan ve nade girî, divê em xurt bin ku em tola wan ji dijmin bistînin!"

Firaz heval elinin tersiyle gözlerini ovaladı. Yoldaşının uzattığı eli tuttu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak olduğu yere yığılıkaldı ve ancak o zaman bedenine baktı. Kucağındaki kan yoldaşının değil, kendi bedeninden akmıştı…

Savaşçı, yoldaşının yaralı olduğunu farkedince yumuşadı. Eğilip Firaz hevalin silahını da omuzladı ve boşta kalan eliyle koltuğunun altına girerek ayağa kaldırdı. Her iki yoldaş az ötede Firaz hevalin tarif ettiği mağaraya ulaştıklarında Çaçê'nin gölgesi Herekol'un doruğuna tırmanıvermişti.

Firaz bulundukları mağarada savaşçı yoldaşıyla birlikte iki gece ve iki gündüz kaldı. Mağaranın ağzından her şafağın söküşüyle köyünü seyretti. Çocukluk günlerini anımsadı. Gerillaların köye ilk gelişleri gözlerinin önünde canladı. Behrem hevalle Çaçê'nin doruklarında tanışmalarını, sonra biricik sırlarını binbir yeminle birbirlerine açışlarını, duydukları gerilla isimleriyle birbirlerini çağırışlarını, bir gün büyüdüklerinde saflara katılma sözü verdiklerini tekrar tekrar anımsadı…

ARTÊŞA RIZGARÎYA GELÊ KURDÎSTAN
A.R.G.K
NASNAMEYA FERMANDARAN Û ŞERVANAN

WÊNE

NO: Rıza

NAV Û PAŞNAV	İsmail Berkel
MÊJÛYA TEVLÎARTÊŞêBÛn	1990
BEŞA LEŞKERÎ	Garısa
MÊJÛYA DAYÎNA NASNAMÊ	
MÊJÛYA KUTABÛNA NASNAMÊ	Bedavı
PAYA XWEDÎYÊ NASNAMÊ	T. Komutanı
MUHRA XWEDÎYÊ NASNAMÊ	DAYÎNDEYÊ NASNAMÊ
	MUHRA FERMANDAR

Şehit Rıza

İkinci gündüzün akşama el vermesiyle, yoldaşının omuzundan başını alıp doğruldu. Gözlerini doğmakta olan ayın şavkına dikti:

"Kurdistan xweş e" diye yoldaşıyla konuştu. Ardından uzun uzun gülümseyerek ekledi: "Mirov di oxira wê de dikare şehîd bikeve!"

Başını yeniden yoldaşının omuzuna dayadı, gözlerini hafiften kapadı, dudakları yeniden aralandı:

"Xwezî min serok bidîta!"

Gözlerini kapadı. Birden ellerini yana açtı, öne uzattı. Yüzü sıcacık bir tebessümle aydınlandı. Başı hafiften yoldaşının omuzundan aşağı kayıverdi…

Anıları mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Yaşam sorunu, savaş sorunumuzdur

"Gerilla, yaşam sorunu adına verilen savaşın da en güçlü silahıdır."

Yaşam sorunu, en büyük savaş sorunumuzdur. Bu her şeyden önce, yaşam en büyük savaş gerekçemiz olduğu için böyledir. Yani savaşmaktan başka hiçbir kurtuluş yolumuz yoktur. Bu çok anlaşılır bir şey. Bizim daha çok üzerinde durmaya çalışacağımız konu, bu savaşı verirken sahip olmamız gereken yaşam gerçekliğimizin nasıl olması gerektiğidir.

Yaşam sorunu, en büyük savaş sorunumuzdur derken, döneme denk düşen savaş tarzı ve taktiklerini uygulamada ciddi sorunlarımızın olmadığı anlaşılmamalıdır. Tersine, çok ciddi sorunlarımızın olduğu bir gerçektir. Ama dönemin tarzı ve taktiğine ilişkin uygulama sorunlarımızın aşılabilmesi açısından da önümüzü açacak olan önemli bir sorun olarak yaşam sorununu ele almak durumundayız. Bu anlamda partimizin yürüttüğü devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın sahibi olmak ve bunu bütün ilişkilerimize egemen kılmak, savaşı daha güçlü bir biçimde sürdürebilmemizin olmazsa olmaz bir koşulu olarak algılanmalıdır. Yazının ilerleyen bölümlerinde tartışacağımız bu hususu şu şekilde özetlemek mümkündür: *"Bizim halk savaşı taktiklerine çok az bir ilgiyle, yine az bir sorumlulukla yaklaşmamız, çare üretmeyen, sıcak savaşımın gerektirdiği hız ve yoğunlukta olmayan tutumumuz, aslında yaşamın reddidir. Devrimci yaşamın özgürlük doğrultusundaki çabalarının reddidir."*

Yaşam sorununa böylesi önem biçmemizin bir diğer nedeni de, yürütmekte olduğumuz savaşın daha güçlü ve kalıcı siyasal sonuçlara, mevzilenmelere yol açabilmesindeki rolüdür. Savaşın gereği olan bir yaşamı geliştirmedikçe harcanan emeğin ve dökülen kanın yerini bulması veya istenilen sonuçları sağlaması mümkün değildir. Hatta ters bir biçimde yansıması sözkonusudur. Oldukça başarılı bir biçimde gelişen bir eylem sürecinde veya hemen sonrasında, gerekli tedbirleri alma veya eyleme öz disiplini egemen kılmada bir duyarlılığa ve alışkanlığa sahip olmadığımız için yaşadığımız kayıplar ve istediğimiz sonuçlara ulaşamama bizim pratiğimizde çok sıkça yaşanan durumlardır.

Bir tedbirin veya öz disiplinin gereğini bilincine ve sorumluluğuna sahip olma yaşanan tecrübeler ve eğitim sonucunda gelişir. Ama bilince çıkarılan bu gerçekliğin bir alışkanlık ve duyarlılık haline getirilmesi tamamen bir yaşam sorunudur. Yaşamımız, savaşın gereği olan tedbirlere yönelik olmadığı ve öz disiplinden uzak olduğu sürece sözkonusu alışkanlıkları ve duyarlılığı sağlayabilmemiz de mümkün değildir. Çünkü bunlar kitapların içinde çözümünü arayıp bulabileceğimiz sorunlar olmaktan çok veya kitaplarla geliştirebileceğimiz özellikler olmaktan çok, bizzat yaşamın içinde çözebileceğimiz sorunlar ve yine bizzat yaşamın içinde kazanabileceğimiz özelliklerdir. Bu özellikleri kazanamadığımız için, yani tedbiri kendimizde bir alışkanlık, öz disiplini bir duyarlılık haline getiremediğimiz için, bir eylem süreci içinde yakalamış olduğumuz çizgisini, kendimizi kaybetmemiz nedeniyle nasıl başarı başarısızlığa döndürdüğümüzün örnekleri pratiğimizde sıkça yaşanmıştır.

Askeri eylemlilik süreçlerimizin veya atılımların güçlü siyasal kazanımlara kavuşturulması, bu doğrultuda örgüt gücüne dönüştürülerek kalıcılığının sağlanabilmesi açısından da yaşam sorunumuz önümüzdeki en büyük engellerden biridir. Çünkü örgüt gücünde ifade bulma sorunu, yaşama ve onun ilişkilerine siyasal muhtevayı egemen kılma sorunuyla içiçedir. Bunu sağlayabildiğin düzeyde eylemin açığa çıkaracağı toplumsal ilişki ve imkanların değerlendirilmesinden tutalım, moral gücünün azami düzeydeki etkilerinin alınabilmesinden söz etmek mümkündür.

Bu doğrultuda da biz oldukça olumsuz ve ters bir duruşun sahibiyiz. Ve bizim bu duruşumuz yaşam sorununu ne denli ağır yaşadığımızı göstermektedir. Parti Önderliği'nin ve partinin açığa çıkarmış olduğu siyasal sonuçlar, yakalanan düzey, yani kazanılmış olanın bile bizde ters bir biçimde yansımasına neden olmaktayız. Sözkonusu siyasal kazanımlara denk düşmeyen, onun çok gerisinde kalan yaşam gerçeğimizle bizim farklı bir rolü oynayabilmemiz mümkün değildir. Çünkü yaşam gerçeğimizin örgütsüzlüğü ve kolektiviteden uzaklığı, dolayısıyla bireyselliğin ve bireysel kaygıların kendini yaşatmaya zemin bulması; bunun gibi daha birçok zaafa açık olması, Parti Önderliği'nin ortaya çıkarmış olduğu siyasal kazanımların kişilerin bireysel tasarruflarının veya her türlü zaaflarının insafına terkedilmesi anlamına gelmektedir. Erken iktidarlaşma diye tanımlanan süreç buna verilebilecek en anlamlı örnektir. Dev gibi siyasal kazanımlar, *"ben iktidar olamam, ben yönetemem"* anlayışına terkedilmiştir. Kürdün tarihsel ve en büyük zaafıdır bu. Siyasal muhteva ve ilişkilerden yoksun yaşamımız Kürdün bu zaafını içimizde yaşatmıştır. İktidar olamayan Kürt, iktidar olmak için kullanamadığı tüm kazanımları kendi bireysel çıkarı ve yaşamı için kullanmıştır. Bu kazanımlar üzerinde ağalığını yaşatmaya çalışmıştır. Keza, 1996 yılı boyunca merkez karargahta yaşanan *"iktidar"* kavgasında da, siyasal kazanımların bireysel tasarruflarla nasıl değersizleştirildiği açıkça görülmektedir.

Zaaflarla dolu bireysellikte bir yansıtma sözkonusudur. Bu ise, özgürlük hareketi olmayı varlığının biricik koşulu sayan, bunu kendine temel amaç edinmiş bir siyasal örgütlenme ve yaratmaya çalıştığı sosyal gerçekliğe tamamen zıt bir durumdur. Onu geriye çeken ve kötürümleştiren bir zıtlıktır bu. Çünkü özgürlük hareketi olarak PKK, özgürleşmenin temel dayanaklarını yaşamın kolektifleştirilmesinde ve örgütlülüğünde görmektedir. Bu temel dayanaklardan uzaklaşan bir ortam, yani bireysel tasarruflara ve düzenin kişilerde yaratmış olduğu zaaflara açık bir yaşam PKK'ye ait değildir. Sıkça ifade edildiği gibi, ona ters bir duruştur. Böylesi bir ortama, özgürlüğe veya özgürleşmeye ait siyasal sonuç, kazanım ve her türden değerin ürünü düz bir biçimde yansımasını beklemek hayal olur.

Şimdi, bu söylediğimiz doğruysa eğer, şu soruyu kendimize yeniden ve samimiyetle sormamız gerekiyor: *"Biz özgürlüğü veya özgürleşmeyi istiyor muyuz?"* Tutku derecesinde bağlanmış olduğumuz eski yaşam alışkanlıkları ve zaaflarımızla, yani kul-köle gerçeğimiz ve bunda ısrarımızı gözönüne getiren bir samimiyet ile bu soruyu cevaplandırmak gerekiyor. Bu durumda özgürleşmeyi isteyen, özgürlük için yanıp tutuşan bir duruştan söz edebilmemiz mümkün değildir. Dolayısıyla özgürlüğe ait kazanımları nasıl yansıtacağımız ortadadır. Bir benzetmeyle ifade etmeye çalışırsak, bireysel tasarruf ve zaaflara açık veya kul-köle yaşam gerçekliğimizle biz, elimizdeki düz aynayı bükey hale getirerek her şeyin ters yansımasını sağlamaktayız. Bunu düzeltmek, başarı açısından, devrimin kazanılması açısından hayati önemdedir.

Çünkü sorunu düşman cephesinde ele aldığımızda görülecektir ki bizim bu durumumuz, düşmanın bize karşı kullanmakta olduğu en büyük silahtır. Düşmanın en büyük silahını elinden düşürmek, elbette ki en büyük devrimsel gelişme anlamına gelmektedir. Bu doğrultuda *yaşam sorunumuz en büyük savaş sorunu* olarak ele almak durumundayız.

"Savaş, insan ilişkilerinin bir biçimidir."

Evet, savaş insan ilişkilerinden ayrı ele alınamaz. Burada ilk akla gelen şey, savaşın insan ilişkilerinin ürünü olduğudur. Gerçekten de *"Savaş, insanlar arasındaki ilişkilerin çözümlenmesi için uygulanan en yüksek mücadele biçimidir. Çelişki belli bir düzeye ulaştığı zaman ortaya çıkar."*

İnsan ilişkilerinin ürünü olan savaş, aynı zamanda bu ilişkileri etkileyen bir güç olarak ele alınmak durumundadır. İnsanların birbirleriyle ilişkilerinden tutalım, oluşturdukları toplumsal kurumlar ve yaratmış oldukları toplumsal değerlerine kadar etkide bulunmaktadır.

Her şeyden önce, toplumda çok derin bir ayrışma yaratmaktadır. Güzel ile çirkin, iyi ile kötü, cesur ile korkak, eski ile yeni savaşın yoğun etkisi altında diğer zamanlardakinden çok daha hızlı bir biçimde ayrışmayı yaşarlar. Varolan ilişkilerde ve bunların açığa çıkardığı değerlerde altüst oluş yaşanır. *"Eskiyen geri ve yoz değerleri parçalarken, gizli kalmış, sahip çıkılmamış veya sahip çıkma cesareti gösterilmemiş yeni değerleri ortaya çıkarır."* Marks savaşın bu etkisini *"hava ile temasın mumyaları birdenbire dağılmayla karşı karşıya bırakmasına"* benzeterek, savaşların *"hayatiyetlerini yitirmiş olan (sosyal ilişki ve organizsayonlar) hakkında nihai hükmünü veren"* bir güç olduğunu belirtir.

Savaş bu çözümleyici ve dönüştürücü etkiyi her şeyden önce ve daha çok kendisinde yaşattığı için toplumsal ilişki ve değerler üzerinde böylesi güçlü etkide bulunabilmektedir. Çünkü savaş, ilişkideki çelişkilerin en yoğunlaşmış anına bir cevaptır. Dolayısıyla yoğun bir hareketliliği en fazla kendisinde taşır. Savaşan taraflar bu hareketliliğe koşut olarak gelişen savaş taktikleri ve tarzındaki değişikliklere ayak uydurabilme yeteneğinde olmak zorundadır. Bu yeteneğin kazanılması ise yaşamın güçlü kılınmasıyla mümkündür. Sivil yaşam alışkanlıklarından kopamamış, eski yaşam tarzının eğilimlerinden kurtulamamış bir yaşam biçiminin böyle bir yeteneği açığa çıkarması mümkün değildir. Zaten eski/sivil yaşam düzeyinin bu doğrultuda yeterliliğinden de sözedemeyiz.

"Değişime karşı tutuculuğun bir nedeni de, değişimin sonuçlarını görememekten, kavrayamamaktan kaynaklanır. Değişimin sonunda gerçekleşecek olanın ne olduğunun bilincinde olmadığı sürece varolana dört elle sarılır. Çünkü bilinmeyen ona her zaman için büyülü bir korku ve endişe verir; büyük bir tutuculukla bilinende ısrar eder. Bunu aşmanın yolu elbette ki öğretmek ve göstermektir. Bizim gibi geri toplumlarda daha çok da gösterme yoluyla sonuç almak mümkündür."

PKK değişimi kendisinde içselleştirmiş bir savaş örgütüdür. Dolayısıyla devrimci savaşın farklı dönemlerine ilişkin savaş tarzı ve taktiklerini esas alan bir gelişme çizgisi ile PKK direnişini anlamak ve ifade etmek mümkündür. Bu savaşın bir gereğidir ve savaşın bu gereğini yerine getirdiği için PKK vardır. Ama bizler aynı yeteneği taşımadığımız için değişim karşısında zorlanıyor ve partiyi de zorluyoruz. Taşıyamamızın nedeni ise yaşamımızın durağanlığıdır. Eski yaşam tarzına çakılıp kalma, değişim karşısında hantallığı bir kişilik özelliği halinde yaşatmaktadır ve bu da aslında düzen yaşamı ve şekillendirdiği kişiliğin bir devamıdır. Yani değişmeme bizde bir huy halindedir ve sahip olduğumuz yaşam da, bu huyun canını çıkarıp, değişmeyi bizde bir karakter haline getirmek yerine, bizim canımızı çıkarmaktadır. Bu da, geleneksel olan o *"can çıkmadan huy çıkmaz"* deyişine uygundur.

Değişime karşı tutuculuğun bir nedeni de, değişimin sonuçlarını görememekten, kavrayamamaktan kaynaklanır. Değişimin sonunda gerçekleşecek olanın ne olduğunun bilincinde olmadığı sürece varolana dört elle sarılır. Çünkü bilinmeyen ona her zaman için büyülü bir korku ve endişe verir; büyük bir tutuculukla bilinende ısrar eder. Bunu aşmanın yolu elbette ki öğretmek ve göstermektir. Bizim gibi geri toplumlarda daha çok da gösterme yoluyla sonuç almak mümkündür. PKK tarihi, bugün ulaşmış olduğu çözümleme ve karar düzeyi karşısında bunu öğrenememek ve öğretmemek çok büyük bir eksikliktir. Gösterememek ise oportünizm ve ikiyüzlülüğün ta kendisidir. Yaşamımıza egemen kıldığımız şey, öğretme ve gösterme olmak yerine, oportünizm ve ikiyüzlülük olmaktadır. Özgürleşmeyi, özgür ortamı esas almış bir yaşamda, partinin önümüze koyduğu değişimin ne anlama geldiğinin gösterilebilmesi eski yaşamın tutuculuğuna vurulacak en büyük darbedir. Çünkü bizzat yaşamın içinde özgürlük tutkusu büyütülürken; değişim, yaşamsal bir özellik olarak algılanacaktır. Ve tutuculuk bir yaşam özelliği olarak varlığını bitirdiği yerde, değişime ayak uydurabilmede, yeteneğin gelişebilmesinden söylemek mümkündür.

Demek ki devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın temel koşulu olarak değişimi doğal bir yetenek olarak yaşayan ve yaşatan; bu doğrultudaki her adımda özgürlük tutkusunu büyüten bir yaşamı algılamak durumundayız. Yaşamımızı, yaşam sorunumuzu bu doğrultuda ele almamak, onun sorunluluğunu taşımamak yaşamın ve özgürleşmenin reddinden başka bir şey değildir.

Toplumsal ilişki ve değerlerde yıkılan eskinin yerine yeniyi koymak devrimci savaşın karakteridir. Veya aynı anlama gelmek üzere, savaşa devrimci karakterini kazandıran en önemli özelliği, yıktığı eskinin yerine yeniyi alternatif olarak çıkarması ve geliştirerek egemen kılmasıdır. Bunu başarabildiği oranda devrimci karakterinden veya başarısından sözedebilmek mümkün olmaktadır. Bu anlamda devrimci savaş *"Nasıl Yaşamalı?"* sorusuna verilen bir cevap olmak durumundadır.

Bu bir zorunluluktur; çünkü eskiye ait yıkılan ilişki ve değerlerin yerine yenisi geliştirilemediği taktirde ortaya ciddi bir yaşam boşluğu çıkar. Toplumun veya bireyin, eğilim, tutum ve davranışları bütün dayanaklarını yitirir. Gerek maddi, gerekse manevi anlamda yitirilir ve bu da, yaşamın üzerinde şekilleneceği ilke ve ölçülerden, bir bütün olarak değerler sisteminden yoksun kalması anlamına gelmektedir. Yaşam daha geri, yani ilkel ilişkilere ve değerlere (daha doğrusu değersizleşmeye) terkedilmiş olur.

Bu söylediklerimize emperyalistler arası savaşı örnek olarak gösterebiliriz. Emperyalistler arası savaşların veya haksız savaşların yıkmaktan başka bir sorunu olmadığı için, yukarıda belirtmiş olduğumuz sürece uygun bir biçimde, varolan toplumsal ilişki ve değerlerde büyük tahribatlara neden olmaktadır. Onları alabildiğince geriye çekmekte, ilkelleştirmekte; bir başka ifadeyle insani değerler karşısında dejenerasyon ile yüzyüze bırakmaktadır. Emperyalistler arası savaşların taraflarının veya haksız savaşın sahibi toplumların karaborsacılık, hırsızlık, fuhuş vb. bozuklukların batağına saplanması kaçınılmaz sonlardır. Ve bugün Türkiye gerçeğinde parçalanmış toplum durumu ve kitlelerdeki kişilik kırılmaları bunun en somut ifadesidir.

"Nasıl Yaşamalı?" sorusuna cevap olmak devrimci savaşın olmazsa olmaz koşuludur. Asıl işi yapmak olan, yeniyi yaratmak olan böylesi bir savaşın başka türlü başarı şansı yoktur. Devrimci savaşı, *"Nasıl Yaşamalı?"* sorusunun cevabından yoksun bırakmak savaşın etkisi altındaki toplumsal ilişki ve değerlerin geriliklere veya ilkelleşmeye terkedilmesi demektir. Yaşamın değerini yükselen bir değer haline getirme ve bu uğurda verilen savaşa her yönüyle anlam kazandırma devrimci savaşımımızın gereği olan bir yaşam sorunudur. *"Bir kişi ki yaşam kutsallığını bilmiyor, yaşamın özgürlüğüne anlam vermiyor; bu ne kadar savaşsa da giderek aşınacak, giderek kötürümle-*

şecek, soysuzlaşacak ve işi bir eşkıyalığa kadar vardıracaktır. Savaşın muazzam özgürleştirici yanını görmediği için, dolayısıyla sosyal, siyasal gelişmeyi sağlayamadığı için bir bela bile olması kaçınılmazdır."

Savaşımızın özgürleştirici yanı bir tarafa bırakıldığında, kimin savaşı verilmektedir veya neyin savaşçılığı yapılmaktadır? Bu sorulara anlamlı cevaplar verilmediği taktirde savaş daha başından kaybedilmiş demektir. Savaş, "*bir yanda ölüm, diğer yanda yaşam gibi duyguların yer aldığı ve bir yanda sevinç, diğer yandan acıların geliştiği karmaşık bir süreçtir. Bu gelişim süreci içerisinde varolan bireyin normal sayılacak gelişmeyi yaşayamaması savaşı daha baştan kaybetmesine yol açar. Bunun için savaşın içinde yer alan bireylerin eski yaşam tarzlarını ve alışkanlıklarını hızla terkederek savaşa ve sürece denk düşen bir yaşam tarzını kişiliklerinde somutlaştırmaları gerekir.*" Somutlaştırılamadığı taktirde, "*asi-avere grup*" gerçeği ile karşı karşıya kalınır. Değerlerde müthiş bir aşınma yaşanır. Yoldaşlık ilişkileri bir yana, temel insani saygı ölçüleri bile ortadan kalkar. Düşünceden uzaklaşılır ve giderek, ilkelleşme yaşamın temel karakteri haline gelir.

Değerlerin ve düşüncenin yitirilmesi, güdülerin, duyguların önüne geçmesine ve onları tahribata uğratmasına yol açar. "*Güdüler, bilincin, özgür düşüncenin kesildiği yerde, bireyin varlığını sürdürebilmek için körkütük sarıldığı duygulardır.*" Çünkü tutunabileceği en ufak bir moral değeri kalmamıştır. Yaşama, yaşamaya karşı güzel duygular bir yana, yaşama içgüdüsü bile tükenme ile yüzyüzedir; yaşamaktan çok, ölmek için savaşa gitmektedir. Sakatlanan yaşama içgüdüsü, düşünme kopukluğu içinde kendini çarpık bir biçimde, savaştan kaçış biçiminde ifade etmektedir. Çünkü vatan, ulus, gelecek düşüncesinden yoksunlaşılmıştır; bu değerler onda anlamını yitirmiştir. Yaşam duygusundan, güzellik duygusundan, sevgi duygusundan yoksundur. Oysa "*bu görülmemiş savaşta, vatanın geleceği için, kendi geleceğimiz için, yaşam, sevgi ve yaşamak için, içgüdülerimiz bize düşman değil, arkadaş olmalıdır*" diyor Panfilov, Moskova Önlerinde adlı romanda.

İlkelleşmenin sakatladığı duygulardan biri de vicdandır. Yine aynı zamanda yazar Momiş Uli'nin ağzından vicdanı sakat insanın korkunçluğunu ifade etmek için bir anısını anlatır. Çocukluğunda babası ile birlikte çarşıda dolaşırken fiziki sakatlığı olan bir insanla karşılaştıklarında Momiş Uli çok korkar. Babası ona korkmaması gerektiğini "*asıl korkunç olanın vicdanı sakat olduğunu*" söyler. Vicdan kişinin yargıcıdır; "*amansız ve bağışlamayan yargıcıdır.*" Kişi bu yargıçtan yoksun kalmışsa veya kendini onun elinden kurtarmışsa, onu hangi savaş yasası yargılayabilir. Yine bunun gibi "*askerin utanç duygusu ölür, yok olursa, hiçbir eğitim, hiçbir disiplin orduyu ayakta tutamaz*" diyor Momuş Uli.

Savaş denilen yüce ateşte yıkanıp arınmak yerine, bizde varolan ve savaşın çözümleyici etkisiyle ortaya çıkan bütün geriliklere sevdalanmak bizdeki temel eğilimlerden biri olmaktadır. Bu boyutuyla da yaşam sorunu bizde oldukça ciddi bir sorundur. Sorun çözümlenmediği sürece savaşta başarılı sonuçlar almamız da mümkün değildir. Çünkü vicdan duygusunu yitirmiş, kişiliksizliği erdem edinmiş "*ölü canlar topluluğuyla*" bir savaşın yürütüldüğü hiçbir yerde görülmemiştir.

Böylesi doğal duygulardan yoksunluk sevme duygusunu gıdasız bırakır ve giderek öldürür. Sevgi bir yerde gelişkin ve yüce duyguların da ana rahmidir. Vatan aşkı, ulusal intikam, halk ve insan sevgisi ancak böylesi bir duygu rahminde büyütülebilir. Bu anlamda, Parti Önderliği'nin de belirtmiş olduğu gibi "*Sevmeyi bilmeyen, yaşamayı bilmez; yaşamayı bilmeyen onun uğruna savaşmayı bilmez.*"

Demek ki yaşam sorunumuzun duygu boyutunu görmemezlik edemeyiz. Bizde sorun, güdüsel olanı terbiye ederek insansal olana ulaştırmak ve bununla birlikte yaşam birliğini güçlü bir biçimde açığa çıkarmaktır. Duygular yaşamı ve yaşam birliğini neden-sonuç ilişkisiyle ilgilendiren en önemli yaşamsal öğelerden biridir. Yaşam birliğinin açığa çıkarılmasında önemli rol oynadığı gibi, bu yaşam birliği sonucunda kendisini daha gelişkin, yüce duygular biçiminde ifade ederek bir ruh birliğinin oluşmasını sağlarlar. Bu anlamda "*Kesinlikle sağlam bir mantık yapısı kadar, gelişkin duygu gücüyle savaştan kopmamış temel gerçekliği görmek, işte yurtseverlik, tarih, halk, partileşme, örgütleşme temelinde günlük yaşamın devrimci dayanıklılığına ters düşmeden duygu ve sevgi gücünü geliştirmek önemlidir.*"

Devrimci savaşta yaşama sosyal değerini ve karakterini kazandıramıyanın, bunun gereği olan kolektifleşmeyi esas almayanın, ilişkilerinde siyasallığı ve örgütlülüğü geliştiremiyenin yüce duygulara sahip olması beklenemez. Çünkü kendi sosyal gerçekliğinden kopuk, hatta sosyalleşmenin dışında kalmış, kolektivizmden ve örgütlülüğünden yoksun bırakılmış, siyasal muhtevasından koparılmış bu anlamda içi boşaltılmış bir "*yaşam*"ın en ufak bir üretkenliğinden sözedebilmek, dolayısıyla bir yaşam birliğini açığa çıkarmasını beklemek mümkün değildir. Herkesin ayrı dünyalarının olduğu ve o ayrı dünyaların hitap ettiği ayrı duygularda şekillenen kişiliklerden oluşmuş topluluk gerçeğinden sözedilebilir ancak. Dolayısıyla böyle bir gerçeklik üzerinde ruh birliğinin şekillenmesi de beklenemez.

Oysa ruh birliğine sahip olabilmek ve PKK'de gerçekleşen ruh birliğini paylaşmak, PKK'li olmanın en önemli koşuludur. İdeolojik-politik çizgiyle bütünleşme ve bu çizgi uğruna 24 saat profesyonelce çalışma PKK'li olmak için yetmeyen ölçülerdir. PKK'li olmak bunun da ötesinde Parti Önderliği'nde ve şehitlerde ifadesini bulan ruh birliğini paylaşabilmekten geçmektedir. Bu, PKK'nin içinde bulunduğu tarihsel-toplumsal gerçekliğe cevap olabilmenin zorunluluğu olarak kendini dayatan bir ölçüttür. Yani PKK'nin önderlik ettiği devrimci savaşın başka türlü yürütülebilmesi mümkün değildir. Ruh birliğine sahip olmadan düşmanın ve onun özel savaş aygıtının karşısında güçlü bir duruşun sahibi olmak düşünülemez. Aynı şekilde başaşağı giden ulus ve toplum gerçekliğini ayakları üzerinde doğrultmak ve yürütebilmek ruh birliğine sahip olmadan gerçekleştirilemez. PKK direnişinin açığa çıkardığı en önemli gerçeklerden biri budur.

Üzerinde şekillenneceği yaşam birliğinin açığa çıkarılması ve geliştirilmesi, bu anlamda PKK'nin yürüttüğü devrimci savaşın olmazsa olmaz bir koşuludur. İnsanlar nasıl yaşarsa öyle düşünür ve hissederler. Bu çok bilinen bir doğrudur. Sahip oldukları düşünceler ve duygular, içinde bulundukları yaşamın, onun günlük gerçekliğinin ve ilişkilerinin yansımasından başka bir şey değildir. Devrimci partinin ve onun yürüttüğü savaşımın görevi, onlara günlük yaşamlarının dışında varolan siyasal bilinci taşımak olduğu kadar, düzenden kopmalarını ve bunun bir gereği olarak düzen dışı yaşamalarını sağlamaktır. Zaten taşınan siyasal bilincin pratikleşmesi de bu noktada başlamaktadır. Dolayısıyla düzene karşıt ve onu değiştirecek bir yaşamın, düzenin dışında bir sosyal gerçekliğe sahip olması devrimci savaşımın açığa çıkarması gereken sosyal bir olgu olarak algılanmalıdır. PKK tüm benzerlerinden farklı ve çok daha ileri boyutlarda böylesi bir sosyal gerçekliği açığa çıkarma hareketidir. Düzene karşıt ve ondan bağımsız bir sosyal yaşam, özgür iradenin kendini özgürce ifade edebildiği bir sosyalite ve gereği olan ilişkilere sahip olabilmek PKK'nin yaşatmaya çalıştığı ruh birliğinin beslendiği temel zemindir. Dolayısıyla böyle bir yaşamın sosyal gerçekliği, örgütsel ölçüleri ve siyasal muhtevası, PKK önderliğinin örgüt ve mücadele yaşamına müdahalesinin temel konuları olmaktadır. İnsana ait bütün duygular, sosyal gerçekliği örgütsel ölçüleri ve siyasal muhtevası ile ele alınmakta, geliştirilmeye çalışılmaktadır. İdeolojik-politik bütünleşmenin ifadesi olan amaçta birlik, kendine özgü sosyalitesi üzerinde şekillenecek olan ruh birliği ile bütünleştirilerek yeni insan yaratılmaya çalışılmaktadır.

"Nasıl yaşamalı sorusunun cevabını somut olarak geliştirecek olan ve bu doğrultudaki sosyal gerçekliği açığa çıkaracak tek güç gerilladır. Çünkü gerilla, böylesi bir gelişmenin siyasal ve askeri gücünün odaklaştığı bir yaşamı temsil edebilme şansına en yakın olan ve bileşiminde böylesi bir muhtevayı taşıyabilecek yegane siyasal birim ve toplumsal güçtür."

Amaç birliği ve ilkeler ışığında örgütlendirilmiş, güçlü duyguların sahibi bir yaşamın sonucu olarak sahip olunan ruh birliği, aynı zamanda kendisini geliştiren bu dinamiklerin de daha güçlü bir ifadeye kavuşturulmasını sağlar. Yani ruh birliğine sahip oldukça amaca bağlılık daha güçlü bir ifadeye, yaşam daha güçlü bir bilince ve duygulara sahip olur. Savaşçıyı, yüreği ve bilinci daha da güçlendirmiş bir biçimde savaşa kazandırmış oluruz.

Yürütmüş olduğumuz savaş, yüreği ve bilinci kazanılmış insanların işidir. Çünkü bu bir direnme savaşıdır. Halk yığınlarının tüm güçsüzlüğüyle, düşmanın muazzam teknik donanım ve örgütlülüğüne karşı savaşımıdır. Bir direniş ruhu ve geleneği yaratılmadan bu savaşın sürdürülebilmesi mümkün değildir. Bir direniş ruhu açığa çıkması, yani ona önderlik eden kişilik, amaçta bütünlüğü ve bunun yüce duygularını en yüksek düzeyde ifade eden, kahraman diye tanımladığımız kişiliktir. Kahramanlarda ifadesini bulan direniş ruhunun gelenek haline getirilmesi ise, onda somutlaşan amaca bağlılığın ve yüce duyguların örgüt gücüne ve yaşam biçimine kavuşturulmasıyla mümkündür. Kahramanlıkların halk ile bütünleşmesi veya ulusal-toplumsal bir ifadeye ulaşabilmesi de ancak bu şekilde gerçekleşebilir.

Direnme savaşı, direniş ruhu ve geleneğini açığa çıkarmanın da ötesinde bunun sürekliliğini esas almak zorundadır. Yani her geçen gün, her dönem yeniden üretilme sorunuyla karşı karşıya olan bir savaştır. Bu iki nedenden dolayı böyle olmak durumundadır. Birincisi, "*direnme, savaşta saptanabilecek en küçük hedeftir.*" Savaşı geliştirebilmek bu en küçük hedefin bizzat kendisinin büyütülerek aşılmasıyla mümkündür. İkincisi direnme savaşında sözkonusu en küçük hedefin aşılması, direnmenin alabildiğince uzun bir sürece yayılmasını şart koşmaktadır. Çünkü "*direnme, mücadeleye düşmandan daha uzun süre dayanmanın, yani onu yıpratmanın doğal bir aracıdır.*" Ve bu süreç savaşın tırmandığı her boyuta kendini taşıyabilmek, onun gereği olan tarza tempoya, manevra yeteneğine ve taktiklere sahip olmak zorundadır. Dolayısıyla ne eski tarz, ne de eskiye ait duygu ve alışkanlıklarla bir direnmeyi sürdürebilmek mümkün değildir.

Direnme savaşında, diğer bütün savaşlardan daha fazla insan faktörü ön plandadır. "*Düşmanı yenmek için, onun modern silahlarının karşısına sonsuz bir kahramanlıkla çıkılır.*" Belirtildiği gibi kahramanlık amaca bağlılığın ve yüce duyguların doruk noktasıdır. Kendini halklaştırdığı oranda direnme savaşı gerçek anlamını kazanır. Halkın kahramanlığı onun en büyük siyasal ve askeri gücü haline gelir.

İnsan faktörünün bu denli önemli olduğu bir savaşta insanı güçlendirmek savaşı kazanmanın anahtarıdır. İnsan, ilişkileriyle vardır. Duyguları, bir anlamda ilişkilerinin ifadesidir. Yaşamı, ilişkileriyle anlam kazanır. Sosyal yaşam, insan ilişkilerine biçim veren, düzenleyen, dolayısıyla güçlü etkide bulunan bir role sahiptir.

Demek ki, savaşımımızın bu en güçlü silahını, yaşamı düzenleyerek, yani ilişkilerine ve duygularına güçlü anlam kazandırarak bir enerjiye, silaha dönüştürebilmemiz mümkündür. İlişkilerinden ve duygularından koparak değil, veya ilişki ve duygularını sakatlayacak bir yaşamda ısrar ederek hiç değil. Böyle bir yaşam bize "*ölü canlar*" ya da "*ayakta gezen ölüler*" gerçeğini verir. "*İlişkilerdeki çürüme yerine dirilik, sağlığa ulaşma hayali, umudunu yakalamaktan hareketle devrim, temelini böyle bulur. İşte bu temeli daha da kazıyarak 'nasıl yaşamalı?' sorusuna giderek yetkin cevaplar veriliyor. Hiç şüphesiz yaşamın reddi anlamına gelen her türlü ilişki türü, çürük, yoksun ilişki yerine; canlı, diri, sağlıklı ve oldukça zengin ilişkilerle yaşam somutlaştırılıyor.*" PKK önderlik gerçeğinde ifadesini bulan bu savaşım, insanın potansiyelini atom gücünde ortaya çıkarmayı hedeflemektedir.

"İnsanı güçlendirmek savaşı kazanmanın anahtarıdır. İnsan, ilişkileriyle vardır. Duyguları, bir anlamda ilişkilerinin ifadesidir. Yaşamı, ilişkileriyle anlam kazanır. Sosyal yaşam, insan ilişkilerine biçim veren, düzenleyen, dolayısıyla güçlü etkide bulunan bir role sahiptir."

Yaşam sorunumuz, atom gücünde insanı yaratma sorunudur. Bunun için savaşma sorunudur. Bu doğrultuda açığa çıkarılacak olan bir gelişme en güçlü ve somut ifadesini öncelikle duygularda bulacaktır.

Devrimci savaşımımızın ulaştığı düzey ve içinde bulunduğu gerçekliğin "*ölü canlar*"a artık en ufak bir tahammülü yoktur. Halk ile, vatan ile en güçlü ilişkiler ve bu ilişkilerin güçlü bir ifadesi olarak ulusal öfke ve kin; toplumsal-ulusal kurtuluşla en güçlü ilişkilenmenin ifadesi olarak umut ve yaşama tutkusu; geleceğe inanç ve onu bugünden inatla kurmaya çalışmak ve bunun gibi birçok duygu atom gücünde açığa çıkarmanın ifade ettiği yüce duygular ve değerler, yaşamımızın yükselen değerleri olmak durumundadır. Yaşam sorunu adına verdiğimiz savaş, bu değerler ve bu değerlerin içselleştiği bir yaşam için verilen savaştır.

Gerilla, yaşam sorunu adına verilen savaşın da en güçlü silahıdır. Gerillayı sadece, direnme savaşımızın düşmanı yıpratan taktik üstünlüğü ve yeteneğinden dolayı esas almıyoruz. Bu, gerillanın rolünü basitleştirmek, onu sadece teknik anlamda ele almak, dolayısıyla kavrayamamak anlamına gelir. Gerilla, yaşamda bastırılmış, gizli kalmış değerlerin, gelişmeye öncülük ve hizmet edecek her türden dinamiğin açığa çıkarılmasının en güçlü silahı olarak kavranmalıdır. Çünkü gerilla silahıyla sözkonusu değerlere ve gelişmeye neden olan dinamiklere sosyal alabilecekleri bir havayı taşırken, aynı zamanda yaşamıyla bunlara öncülük eden bir rolü de içerir. Bu yönüyle birlikte ele alındığında "*gerilla, öyle bir çekirdektir ki, o çekirdeğin serpilip gelişmesi ve büyütülmesi yeni olan her şeyi temsil etmekte, eski olan her şeyin canına okumaktadır.*"

Nasıl yaşamalı sorusunun cevabını somut olarak geliştirecek olan ve bu doğrultudaki sosyal gerçekliği açığa çıkaracak tek güç gerilladır. Çünkü gerilla, böylesi bir gelişmenin siyasal ve askeri gücünün odaklaştığı bir yaşamı temsil edebilme şansına en yakın olan ve bileşiminde böylesi bir muhtevayı taşıyabilecek yegane siyasal birim ve toplumsal güçtür. "*Gerillacı, bugün Kürdistan somutunda bütün yaşam gözeneklerini açmak ve yeni yaşamı kurmakla mükellef dörtbaşı mamur bir önderdir. Neden? Çünkü işin muhtevası böyledir; bütün siyasal, kitlesel, kültürel, hatta ekonomik yaşamın çözümleyici gücüdür de ondan. Kitlelerin ekonomik gereksinimlerine yön verecek ve onların sosyal yaşamını etkileyecek tek güçtür.*"

Böylesi bir güçle donatılmak ve tarihsel-toplumsal rolünü kendimizde içselleştirebilmek için daha başlangıçta gerillaya yaklaşımımızı doğru geliştirmek zorundayız. Bu doğrultuda Parti Önderliği'nin yaklaşımını esas alarak doğru bir başlangıcın adımlarını atabilmek mümkündür. PKK önderlik gerçeği, gerillanın belirtimiş olduğumuz tarihsel-toplumsal rolüne, gerilla yaşamına tutkuyla bağlılığın ifadesidir. "*Gerilla yaşamına bağlılık aşk düzeyindedir ve en yüksek sevgi düzeyindedir. Neden? Çünkü bununla vatan yeniden kazanılıyor, özgürlük yeniden kazanılıyor, yeni yaşam tüm yönleriyle yeniden kazanılıyor. Elbette ki, bu kadar kazanımların kaynakladığı bir araca tutkuyla yaklaşılır.*"

Tüm bunların da ifadesinde gerilla, yaratılmak istenen yaşamın ve sosyalleşmenin en büyük moral gücüdür. Mücadele eden güçler içerisinde morali en üstün olan ve bütün mücadele alanlarına ve güçlerine moral kazandıran bir güçtür gerilla. "*Çünkü gerilla düşmanıyla istediği tarzda ve en özgürlükçü sonuçları yaratabilecek ereklerle savaşıyor.*" Düzenden ve eski olandan en fazla kopmuş olan; bu doğrultuda, gelişecek bir özgürleşmeye en fazla yakın olmayı, bu anlamda bir duyarlılığı, militanlaşma düzeyini ifade etmektedir. Bu ilişki ve özellikler üzerinde şekillenen gerillanın yaşam tarzı, yürütülen devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın örgütlendirilmesinin en önemli güç kaynağıdır. "*Gerilla yaşamı yeni bir yaşamdır ve çekicidir. Son derece saygıyı taşıyan ve moralin üstün olduğu bir yaşamdır. Yüksek morali sürekli kılmak onun vazgeçemeyeceği, mutlak başaracağı görevidir. Bu, gerillanın yaşamında kanıtlanmak durumundadır. Gerillacının morali kesinlikle böyledir ve bu, 'bütün dünyada gerillacılar böyle olduğu için sizde böyle olmalısınız' diye bir kuruntudan ileri gelmiyor. Gerçekten ülkemizdeki yaşantıya, aile ve toplum koşullarımıza bakın, bundan nefret edersiniz. Ve gerilladaki muazzam kurtuluşçu, özgürleştirici yanı görürsünüz, coşa gelirsiniz. Biraz daha kendinizi yoklamanız ve geri koşullara, düşkünlüklere sevdalanmamanız durumunda göreceksiniz ki, özgürlüğe dönük yaşam, her gün özgürlüğün üretimiyle uğraşan yaşam gerillada en yoğundur. Ve bu özgürlük üretimidir.*"

Şimdi her zamankinden daha fazla düzenden kopmuş, eskiyi zorlayan ve onu aşan bir sosyaliteyi açığa çıkarmak gerçeği ile karşı karşıyayız. Bu, *nasıl yaşamalı* sorusuna verilecek cevabın her zamankinden daha fazla aciliyetini ve yoğunluğunu koruduğu anlamına gelmektedir. Dönemin savaş taktiği olarak önümüze koymuş olduğumuz "*üsse dayalı yaygın gerilla*"yı bu doğrultuda kavramak önemlidir. Bir yönüyle orduların savaşı anlamına gelen hareketli savaş tarzına geçişi ifade ediyor. Dolayısıyla savaş taktiklerinde çeşililiğe tekabül bir süreç oluyor.

Yaygın gerillayı iki anlamda ele almak gerekiyor: Genişlemesine ve derinlemesine. Genişlemesine gerillayı yaymak, alabildiğince en geniş alana, araziyi en iyi bir biçimde değerlendirerek yaymayı ifade etmektedir. Derinlemesine gerillayı yaymak ise iki başlıkta ele alınmalıdır: Birincisi, düşmana karşı yürütülen savaş taktiklerine, tarzına, temposuna, disiplinine gerilla tarzını esas kılmaktır. İkincisi, kitleselleşmeye, dolayısıyla ordulaşmaya doğru giden savaşımımızın sosyal gerçekliğine gerilla yaşamının egemen kılınmasını ifade eder ve giderek devrimci savaşın gereği olan bir ordu yaşamının bugünden yarına örgütlendirilmesi anlamına gelir.

Kürdistan'da yaşamın nefes borularını açan gerilla, bugün soluk almaya başlayan özgür yaşamın örgütleyici gücü olma rolüyle karşı karşıyadır. Bu tarihsel bir roldür ve gerillayı gelecekteki yaşama taşıyacak olan da onun bu tarihsel rolüdür. Yaşam tarzı, devrimci ataklığı, ruhu, coşkusu ve kazandırmış olduğu moral değerler ile gelecekte varlığını sürdürebilecektir. Yani ondan geriye kalan-

lar daha çok bunlar olacaktır; yoksa onun savaş taktiği açısından değerlendirilen, yani teknik anlamda ele alınan yanları değil. Çünkü Kürdistan devrimi, nihai sonucunun, asıl olarak orduların savaşıyla belirleneceği bir devrimdir. Gerilla bu ordulaşmanın en önemli aşamasıdır. Düzenli orduya geçişle birlikte gerilla, bir savaş taktiği olarak ağırlığını büyük ölçüde yitirir. Ona büyük bir hareket kabiliyeti kazandıran düzensizliği yerini düzenliliğe ve daha fazla merkezileşmeye bırakır. Bu halk savaşının belli bir aşamasıdır ve savaşımız bugün böylesi bir geçiş sürecini yaşamaktadır. "*Kızıl orduyu daha merkezileşmiş, daha birleşik, daha disiplinli ve daha yetkin iş görür hale getirmeli, kısacası ona düzenlilik karakterini kazandırmalıyız. Harakat alanı yönetirken de bu türlü gerilla karakterini yavaş yavaş ve bilinçli olarak azaltmalıyız, çünkü daha yüksek bir aşamada gerekli değillerdir*" diye yazıyor Mao.

Yaygın gerilla dönemi sonrasında düzenli ordu geliştikçe gerilladan geriye kalan, onun ordu örgütlenmesine ve yeni yaşama kazandırdığı kendine özgü yaşam kültürü, siyasal ve toplumsal değerler olacaktır. Bir geçiş süreci olarak yaygın gerilla aşaması, sözkonusu kültür ve değerlerin üretilmesine önayak olan ilişkilerin en yoğun yaşadığı bir dönemdir. Çeşitlilik anlamında da büyük bir zenginlik sözkonusudur. Böylesi bir dönemde Kürdistan gerillası, süreci en verimli bir biçimde aşma göreviyle karşı karşıyadır. Ama bu süreç aynı zamanda gerillanın, bilinçli bir biçimde kendini düzenli orduya dönüştürerek ortadan kaldırması sürecidir. Tıpkı proleteryanın devrimini gerçekleştirip proletarya diktatörlüğünü ilan ederken kapitalizmi ve kapitalistleri ortadan kaldırmasının yanında bir sınıf olarak kendini de ortadan kaldırması gibi; gerilla da savaşımının daha yüksek aşaması olan ordulaşma aşamasında kendisini bir savaş taktiği olarak ortadan kaldırır. Ve tıpkı proletaryanın yeni yaşama kendine özgü toplumsal/sınıfsal değerleri ve siyasal kültürüyle katılması, bu değerlerin egemen kılındığı toplumsal ve siyasal ilişkileri bırakması gibi; bizde de gerilla geleceğin yeni yaşamına ilişkin toplumsal, siyasal ve kültürel, değerleri bırakma göreviyle karşı karşıyadır. Bu diyalektik bir süreçtir; önüne geçilmemeli tersine en verimli bir biçimde aşılmasına çalışılmalıdır.

Devrimci savaşımızın açığa çıkardığı sosyalite de böylesi bir sosyalleşme gerçeği ve süreci ile karşı karşıyadır. Yani bazılarının sandığı veya iddia ettiği gibi, sosyalleşme sürecimiz, gerilladan ve ordudan uzaklaşmayı değil, tersine gerillanın bu tarihsel rolünün bilinci ve yaratacağı ordu gerçeği ile bütünleşen bir gelişme çizgisini esas almalıdır.

Bu tarihsel rolün bilincinde olmak, bizim bugün gerillaya yaklaşımımızı da belirlemektedir. Gerilla başlangıç aşamasında olduğu gibi büyük ölçüde düzensizliği, merkezileşmemeyi, sıkı disiplini gereksinmemeyi değil; düzensizliği, yüksek bir merkezileşmeyi ve sıkı disiplini esas alan bir yaşam ve örgütlenme tarzına kavuşturulmak durumundadır. Yaygın gerilla tam da böylesi bir döneme takabül eder ve gerillayı derinlemesine yaygın kılmaktan da bu anlaşıması gerekir. Mao'nun deyimiyle buna "*gerillacılığın öbür yüzü*"nün ön plana çıkarılması da diyebiliriz.

Parti Önderliği'nin de belirtmiş olduğu gibi, biz bugüne kadar ancak gerillanın gölgesini uygulayabilmiş durumdayız. Ama buna rağmen gelişen bir savaş gerçekliği ve bunun açığa çıkarmış olduğu sosyal gerçeklik ile karşı karşıyayız. Gerillaya gerçek anlamını vererek daha ileri boyutta bir gelişmenin sahibi olmamız şüphe getirmez bir gerçektir. Sürece katılım bunun inancıyla olmalıdır. "*Gerillaya katılım, sosyal yaşamı devrimcileştirmek ve özgürleştirmek, yani her konuda bu görüşleri temel almak biçiminde anlaşılmalıdır. Bu doğrultuyu yakalayan, ortaya çıkabilecek her soruna bu doğrultu temelinde cevaplar verebilir. Bu temelde kazanan PKK ve PKK direnişçiliği olur, daha da fazla olacaktır. Bunda herhangi bir kuşku olmadığı gibi, geçmişin o muazzam inançsızlığı, inkarcı ve alabildiğine sömürgeci koşullara göre ayarlanmış düzen içi yaşamdan bu temelde kopuş sağlanabilir. Bize özgü olması ve kendi irademizle kazanmamız gereken yaşam böyle boy atabilir. Bu gerçek yeniden doğuştur. Kendi ülkemiz koşullarından özgür yaşamı gün be gün kendi öz irademizle ve onun eylemiyle gerçekleştirmektir.*"

Önümüzdeki sürece yönelik doğru bir yaklaşım sahibi olmanın yanında önemli bir husus da, devrimci savaşımızın açığa çıkardığı sosyaliteye bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında yaklaşmaktadır. Sosyalist yaşamın ilkelerinden yoksun bırakıldığı ölçüde gerillanın sözkonusu tarihsel rolünü oynaması beklenemez.

Yeni yaşamın örgütlendirilmesinde sosyalizm tutkusuyla yanıp tutşmak sürece öncülük edebilmenin önemli bir koşuludur. Gerilla tepeden tırnağa bu tutkuyu yaşayan ve militanlığını yapan bir kişiliği kendisinde içselleştirmiş, bunun yoğunluğuyla yaşamda çözüm gücü olmaya çalışan bir siyasal güç olabilmelidir. Bu anlamda partinin ideolojik-politik hattı yoğunlaşmasının oturacağı temel zemin ve çözüm gücü olabilmesinin klavuzu olarak sahip olunması gereken en güçlü silah olarak algılanmalıdır.

Partileşme tutkusuyla yanıp tutuşmadan, belirtmiş olduğumuz yoğunlaşma ve çözüm gücüne sahip olunmadan ilkelerden sözetmek, yaşam gibi canlı bir olgu, somut bir sorun karşısında hiçbir anlam ifade etmez. İlkeler, çerçevelenip duvara asılmış güzel sözler olarak önümüzde durur. Keza partimizin insanlık hareketi kimliği de bu anlamda pek fazla bir şey ifade etmez. Tıpkı duvarda asılı duran ilkeler gibi, parti kimliği de yakaya takılmış bir rozet olmaktan öteye gitmez.

Bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında yaşama sosyalist içerik kazandırma da iş üretimi ile, çalışmanın örgütlendirilmesi ile başlamak gerekiyor. Çünkü sosyal yaşamın bütün ilişkilerinin merkezinde üretim vardır. Üretimin karakteri ve düzeyi sosyal yaşamın düzeyini de belirler.

Sosyal yaşamın karmaşık ilişkiler ağı içinde insan, maddi yaşamını idame ettirecek ihtiyaçlarını üretirken; maddi olmayan ihtiyaçlarını karşılayacak manevi değerleri de üretir. Bir bütün olarak "*kültür*" diye kavramlaştırdığımız bu üretim, görüldüğü gibi insana verili bir olgu değil, onun ilişkilerinin salgıladığı bir olgudur. Ve kültürün en önemli toplumsal işlevi de insan bilincinin beslenme alanı, ya da deposu olmasıdır. Dolayısıyla kişinin bilincini ve sosyal düzeyini geliştirmeye yönelik çabalar, onun üretimine ve bu üretim süreci içinde geliştirdiği ilişkilere yönelik olmak durumundadır.

Eğer düzen yaşamından kopmuş, eski yaşamdan farklı bir yaşamı ve sosyal kişiliği açığa çıkarmak istiyorsak, bunu bazı insanların çalıştığı, bazılarının ise bunların üzerinde yaşamını sürdürdüğü veya birçok insanın atıl bırakıldığı bir gerçeklikte başarabilmemiz mümkün değildir. Bunlar eski yaşamın, diğer adıyla düzenin üretime ve insan emeğine yaklaşımıdır ve bu yaklaşımın muhtevasını belirlediği ilişkiler sonucunda ortaya çıkan da eski yaşama ait olgu ve değerlerdir. Bazılarının çalıştığı bazılarının ise bunlar üzerinde yaşamını sağlayan ilişkilerin açığa çıkardığı toplumsal olgu ağalık ve ağalık kültürü olmaktadır. Keza insanların çoğunun atıl bırakıldığı bir ortamın ilişkilerinin salgılayacağı en büyük kültür elbette ki lümpenizm olacaktır.

Sosyal yaşamın istihdamına bu anlamda önem vermek gerekiyor. Onu partinin bir dünya gerçekleştirme felsefesiyle örgütleyerek, yeni insanın bilincini ve kişiliğini besleyecek olan kültürel bir zenginliğe ulaşmak gerekiyor. "*Bu tarihi süreçte, çalışmamız devrim çalışmasıdır. Çalışmalarımızın, ideolojik-siyası düzeyimizin ne kadar geri olduğunu biliyorsunuz. Bu eksikliği giderme yolunda çaba sarfetmeyenler ideolojik-siyasi bakımdan bir hiçtirler. Hatta nasıl yaşayacaklarını bile bilmiyorlar. Öyle ciddi bir eylem anlayışları ve çalışmaları da yoktur. Şimdi biz bunu normal bir durummuş gibi kabullenebilir miyiz?*"

İçinde bulunduğumuz tarihsel süreç, bir emek seferberliğini önümüze koymaktadır. Ve bu emek seferberliğiyle egemen kılacağımız parti ilke ve ölçüler sosyal yaşamımızın özgürleşme düzeyini belirleyecektir. Alabildiğine kolektifleşmiş ve geliştikçe kendisini daha da üst düzeyde örgütlü kılan bir emek seferberliğinin istihdamıyla sosyal yaşamın özgürleştirilmesi en büyük etkisini siyasi ve askeri düzeyimizin gelişmesinde gösterecektir.

Bu temelde özgür iradeyi yaratmak önemlidir. Kendini kolektifleştirebilen ve örgütleyebilen bir iradenin yaşama sosyalist katılımından sözedilebilir ancak. Yaşamın her anına ve alanına böylesi bir iradenin katılımını sağlamak sosyal yaşamı dinamize edici en büyük güç olarak algılanmalıdır. Ve yaşam sorunu için verilan savaş bu anlamda, özgür iradenin yaratılması savaşıdır.

Bir eylemin ardından

Cemal Şerik / Zagroslar

22 Nisan 1997 tarihinde, Peru'nun başkenti Lima'da ondört Tupac Amaro gerillası katledildi. 1995'in Aralık ayının son günlerinde Lima'da bulunan Japon büyükelçiliğinde gerçekleştirdikleri eylemle bütün dünyanın dikkatini üzerlerine çekerek ilgi odağı haline gelmişlerdi. Eylem karşı devrimci bir saldırı ile bastırıldı.

Eylem doğru muydu, yanlış mıydı; ya da başka türlü sonuçlanabilir miydi? Bu ayrı bir tartışma konusu. Ama orada devrimciler katledildi ve bizler de dünyanın neresinde olursa olsun yaşamını halka adayanların önünde saygıyla eğiliriz. Onların mücadele tarzları beğenilir, ya da beğenilmez, o tamamiyle ayrı bir konu, burada önemli olan, doğru devrimci saflarda yer tutmak ve yerini belirlemektir.

Dikkat edilirse, eylem başladığında, bütün emperyalist merkezler tepki gösterdiler. Çünkü orada gerçekleşen eylem, her ne kadar Peru hükümetine karşı istemleri içerse de özünde emperyalist merkezlere yönelikti. Peru onların "*arka bahçeleri*" konumundaydı. O nedenle mevcut faşist Fujimori rejiminin darbelenmemesi, güçlü tutulması gerekiyordu. Fujimori rejiminin zaafa uğraması, kendilerinin zaafa uğraması anlamına geliyordu. Tabii bununla da sınırlı kalmıyordu. Orada gerçekleşen eylem aynı zamanda kendi merkezlerinde ve de Peru gibi kukla, yeni-sömürge rejimlerinin olduğu ülkelerde gelişecek eylemler için de bir örnek durumuna gelecekti. Eylemin başarıyla sonuçlanması, buralarda da bu tür eylemlerin önünü açacaktı. O nedenle korkuyorlardı.

Eylem bastırılıp, Tupac Amaro gerillaları katledildiğinde, onun içindir ki, başta Peru faşist rejimi ve emperyalist merkezler sevinçlerini gizlemekten geri durmadılar ve ardarda açıklamalarda bulundular.

Eylemin devrimci silahlı mücadeleden yana olanlar için de çıkarılması gereken sonuçlarla yüklü olduğunu belirtmemiz gerekir. Eylem bütün devrimci hareketler için büyük bir moral gücü olmuştu. Aslında eylemin bütünüyle başarıyla sonuçlanması, dünyanın diğer ucunda da olsa, başka ülke devrimcileri için bir moral olacaktı, hatta eylem biçiminin bir tehdit unsuru olarak egemen sömürücü güçlere karşı kullanabileceklerdi. Bunu yapmasalar bile, bu egemen güçler için bir korku faktörü haline gelecekti. Ama şimdi, egemen güçler rahatlamış oldular. Çünkü eylem kendilerince "*başarısız*"lıkla sonuçlanmış, bu da bu tür eylemlere kalkışacak olanlara bir "*ibret tablosu*" olarak gösterilecek bir örneğe dönüşmüştür.

Eylem başka türlü sonuçlanabilir miydi? Bu soruya hem evet, hem de hayır yanıtı vermek mümkündür. Her iki yanıt birbiriyle çelişse de, bu doğrudur. Bugüne kadar gelişen bu tür eylemlerin sonuçları da bunun böyle olduğunu göstermiştir. 1979 Nikaragua sandinist devriminden önce sandinistlerin başarıyla sonuçlanan bir rehine alma eylemleri vardı. O eylemin başarısı devrimin gelişiminde önemli bir rol oynamıştır. Uruguay'da, Peru'daki Tupac Amaro'ların isimdaşı olan ve kendilerinden önce kurulan Tupac Amaro'larında, CIA ajanları dahil ellerinde rehine bulundurmalarına rağmen istedikleri sonuca ulaşamadıkları ve rehineleri öldürdükleri biliniyor. Yine Türkiye'de Mahir Çayan'ların Kızıldere eylemleri vardır: Rehinelerle on devrimci orada yaşamlarını yitirebilmişlerdir.

Tupac Amaro gerillası

Nikaragua'daki eylemin başarısı bir moral olup, egemen güçleri korkuturken; Uruguay'daki kararlılığı göstermiştir. Türkiye'deki ise, Türkiye devrimci hareketine telafisi mümkün olmayan kayıplara neden olurken, morali olumsuz açıdan etkileyen bir işleve sahip olmuştur.

Peru'daki eylemin bastırılmasından sonra emperyalist basın-yayın merkezleri geçtikleri haberlerde, nasıl sonuçlandırıldığına dair bilgiler de verdiler. Bilgiler yanlış olabilir, ama bu o kadar önemli değildir. Çünkü yapacığımız değerlendirmelerde bu bilgiler veri olmaktan öte bir rol oynamazlar.

Eylemin bastırılmasında, gerillalarla birlikte iki asker ölmüş ve bir yüksek mahkeme üyesi yaralanmış, o da hastahanede ölmüş. Baskın anında, "*gerillalar, büyük elçilikte top oynuyorlarmış*" ve "*baskın kırk dakika sürmüş.*"

Eylemin, siyasal amaçları ile birlikte kendisinin askeri bir faaliyet olduğu açıktır ve kendi içinde kuralları vardır ve mutlaka sonuç almayı, kazanmayı hedefler. O an eylemi gerçekleştirenler imha da olsa; sonraki süreçte yaşanılacak olan zaferi amaç edinir ve o şekilde kendini bir miras olarak sonraki sürece devrederler.

Eylem, dört ayı aşkın bir süre devam etti. Görüşmeler vb. yöntemlerle sürece yayıldı. Sürece hakim olan taktikler ve sinir harbiydi. İsteklerde uzlaşmaz olmakla birlikte yapılacak olanlardaki belirsizlik rejim için güç verici oldu. Onun içindir ki, görüşmeler devam ederken bile, büyükelçiliğin altına doğru tünel kazabildiler. Görüşmelerde sürecin uzaması, ilk hamleyi yapanların ellerinde bulundurdukları avantajları yavaş yavaş yitirmesine de neden olur. Karşı taraf bu süreçte kendini toparlayacağı gibi, tanıma ve karşı hamlede bulunma fırsatını elde eder. Sorun bunu egemen güçlerin eline vermemek ve ilk çıkıştaki avantajı korumaktır. Bu da kararlılığın ve başka bir seçeneğin olmadığı gerçeğinin ortaya konmasıdır.

Kararlılık, çok net ve kesin bir şekilde ortaya konduğunda, karşı tarafın manevra yapma olanağı da ortadan kalkar. O da yapabileceklerini ortaya koyar. Sonuçta imha da olursa bu ona çok pahalıya mal edilir. Zararı yarardan fazla kılınır.

İstedikleri sonuca ulaşamasalar da, Lima'daki eylemin bu şekilde sonuçlanmaması pekala mümkün olabilir, faşist Fujimori'ye araçların üzerine çıkarak Lima sokaklarında zafer gösterisi yapma fırsatı verilmeyebilirdi.

Rehine eylemlerine yeni tanık olunmuyor. Tarihi eskilere dayanıyor. En çok da dünya gündemine Filistinliler soktular. Uçak kaçırma eylemleri ve baskınları bu konuda meşhurdur. İlk eylemlerinde kararlılıklarını göstermişlerdi. Bu, İsrail siyonistleri ve ABD emperyalistleri için korkutucu olmuştu. Daha sonraki yıllarda, Filistinlilerin bu eylem biçimini örnek alanlar çok oldu. Hatta eylemlerini kararlı bir şekilde sonuçlandıranlar da çıktı. Ama ya eylemler bastırıldı, ya da kendi içinde çözüldü. Nedenleri üzerinde durulması gerekiyor.

Şimdi, Peru'daki eylemin ardından, devrimci şiddet karşıtları konuşma, tezlerinde "*ne kadar haklı olduklarını*" söyleme fırsatını da elde etmiş oluyorlar. Böylece karşı-devrimin şiddetine alkış tuttukların da sergiliyorlar.

Devrimci şiddetin toplumsal dönüşümlerde tarihsel bir zorunluluğu ifade eden kılıç rolünü oynadığını bilmeyenler için bu doğru da görülebilir. Devrimci şiddeti, bir şiddet eylemiyle sınırlı algılayanlar için de bu geçerlidir. Ama devrimci şiddet çok daha farklı ve geniş bir anlam ifade eder. O, kitlelerin yoğunlaşan tepkisinin açığa çıkması ve egemen güçlerin suratına şiddetli bir tokat gibi patlaması anlamına gelir. Kitlelerin açık sokak gösterilerinden, silahlı eylemlere ve geliştirilen savaşlara kadar geniş bir anlam ifade eder. Tek tek eylemler de bu geniş anlam içinde yerlerini bulurlar. Tek tek eylemlerin başarısız olması, hatta egemen güçlere, güç vermesi kaybetmek anlamına gelmez.

Bundan böyle de benzeri eylemler olacaktır. Ama bu sefer, bugüne kadar yaşananlardan sonuç çıkaran tarzda gelişecektir. Artık her ülkenin özgülü bunda belirleyici olacaktır.

Bizim devrimimiz, Peru'dakinden, ya da başka ülkelerdekinden farklı bir hat izliyor. Onların denedikleri yöntemleri çoğuna başvurma gereği ortaya çıkmadığı gibi, çelişir yönler de ihtiva ediyor. Ülkemizin farklılığı ve savaşı ele alıp geliştirme tarzımızdaki farklılık bunda esas rol oynuyor. O nedenle diğer ülkelerdeki eylemlerin benzerleri ve onların içine düştükleri yanlışlıklar, hatalı hareket tarzları bizde görülmüyor.

Bizim devrimimiz de, sömürgeciliğe karşı olduğu kadar, emperyalist merkezlere de karşıdır. O nedenle dünyanın neresinde gelişirse gelişsin, gelişen bir devrimci mücadele, kendi ülke özgüllerinde devrimimize güç vermektedir. Aynı şekilde biz de devrimimizle onlara güç vermekteyiz.

O nedenle, bugün Peru'da olanlar yarın başka bir ülkede de gerçekleşe tavrımız, bütün eleştirilerimize rağmen, kendini devrime, halkına adayanların yanında olmak durumundadır.

Parolo Şiyar Metin

Metin Haruni

Arkadaşlar bulundukları yerlerden çıkarak kayanın arkasına gittiler. Ben de iki metre kadar uzaklaşmıştım ki, sol bacağımda sıcak bir basınç hissettim. Bu arada yine yüksek bir patlama duyduk. İyice ısınan bacağıma elimi sürünce kan gördüm. Bu sorun üzerinde o an fazla düşünecek vakit yoktu. Kayanın kuzey tarafına giderken arkadaşları hareket etmemeleri konusunda uyardım. Buraya çıktığımda karşımdaki sivri tepeden bana ateş açıldı. Yine tanklar da topa tutunca orada duramadım. Bu sefer de sağ elimin orta parmağından yara aldım. Tekrar arkadaşların yanına gittim. Doğumuzdaki dağın yamacındaki düşman ateş ediyordu. Arkadaşlar da hiç kımıldamadan yerlerinde duruyorlardı. Ben ise mermilerden korunacak yer arıyordum. Başka bir yerden kayanın altında saklanan düşman askerini kovalayarak biraz rahatlamanın yolunu arıyordum. Sözkonusu büyük kayanın üstünde olan bir taşın arkasından kendimi kamufle ederek aşağıya baktığımda bir asker, aşağısı uçurum olan bir kayalığın üstünde ağızüstü yere uzanmış, G-3 silahıyla sabahki bulunduğumuz yere tek tek ateş ediyordu. O beni görmüyordu. Ben de sessizce kafasına nişan alarak ateş ettim. Ateşle birlikte yerinden ani bir şekilde irkilen asker uçurumdan aşağıya düştü. Silahı ve ölü bedeni hepsi bir tarafa düştü. Uçurum yaklaşık 40 metre yüksekliğindeydi. Üzerinde bulunduğum kayanın üzerinde ayağa kalkarak aşağıya baktım. Bir askerin kafası görünüyordu. Ben tam ona nişan alırken sivri tepedeki askerler ve tanklar tarafından görüldüm. Anında ateş altında kaldım. Bir anda kendimi başka bir taşın üstünde buldum. Az sonra kendimi toprlayarak taşın arkasına uzandım. Düşen silahıma sağ elimi uzattığımda el bileklerimden sıcak kan damlaları arka arkaya damlarken birde omuzumdan da yaralandığımı gördüm. Sağ tarafım kandan görünmüyordu. Daha önce yaralanan sağ elimin orta paramağında kan kurumuştu. Bütün çevreme top, A-6 uçak savar ve diğer piyade silahlarının atışları aralıksız devam ederken artık ben iyice alışmıştım. Halimiz perişandı, her tarafımız sarılmıştı. Ölümden başka bir seçenek yoktu. Ama ne olursa olsun ölümümüz düşmana pahalıya malolmalıydı. Düşmanı uğraştırmalıydı.

Ben kayanın yarığına girdiğimde Şer arkadaş bana üzüntüyle baktı. Yüzünü üzüntüyle buruşturarak:

"Ne olmuş sana heval?"

"Bir şey olmamış"

"Nasıl bir şey olmamış her tarafın kan içinde."

"İki tane ufak parçadır."

"Ne yapalım heval, bu arkadaşları uygun bir yere koymamız gerekiyor. Nereye götürelim."

"Heval şu araziye bakın, uygun bir yer varsa götürün."

Şer etrafa baktı, ama anlaşılan oydu ki uygun bir yer yoktu.

"Tek sağlam yer yine eski yerleridir."

"Heval siz biraz geriye gidin, aşağı kayanın altındaki askerlerin buraya ulaşmasına izin vermeyin. Ben de buradan askerleri kontrole almışım."

Artık iyice olgun ve serinkanlı yaklaşan Şer arkadaş dediğim gibi yaptı. Yine daha ismini bilemediğim Dr. Baran'ın oğlu, yanımdan yaralandığım yere gitmeye kalkınca ben onun yeleğini tutarak onu kendime doğru çektim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmem!.."

"Bilmediğin halde ne diye gidiyorsun? Oraya mermiler yağmur gibi gidiyor. Gel arkaya, bir şey olmaz. Bu patlayan mermilerden şaşırtma kendini."

"Tamam heval!.."

Yukarıya Şiyar arkadaşı mevzilendirdiğimiz yere baktığımda toplar aralıksız orayı dövüyordu. Duman oradan sis bulutu gibi çıkıyordu. Arkadaşların ne durumda olduğunu çok merak ediyordum. Tek başıma yerimi bırakarak oraya çıkmam da imkansızdı. Arazi, sürünerek gidip kontrol etmeye müsait değildi. Yine kayalara hiç durmadan çarpan roket ve toplar da izin vermiyordu. Akşama kadar buralarda tutulmaktan başka çare yok gibiydi. İçimi acayip bir sıkıntı kapladı. Saatime baktığımda saat daha ondu. Acaba akşama sağ kalabilecek miyiz? Şiyar ve diğer arkadaşların olabilecekleri yerlere baktığımda, atılan toplardan roketlerden kimsenin sağ kalabileceğine olan inancım kırılıyordu. Sanki hepsi şehit olmuş bir tek ben kalmıştım. Ben ise yaralıydım. Akan kan durmuş, deriyle elbiseler birbirine yapışmıştı. Kan yapıştırıcı gibi olmuştu. Ve derim tıpkı davul derisi gibiydi. Bu da tabi çok rahatsız ediyordu. Hava açıktı. Yükselen güneşin ısısı burada pek etkilemiyordu. Bu direniş de bayağı hoşuma gidiyordu. Çatışma şiddetini sürdürerek ortalığı toza dumana katmıştı. Bir ara tank atışları durduğunda Şiyar arkadaşın olduğu yerden tek tek kleş atışları gelince benim içime sanki su serpildi. Bu arkadaşların yaşadıklarına işaretti. Zaman ise bir türlü bitmek bilmiyordu. Kısa bir zaman sonra helikopter aşağıya tankların olduğu yere indirme yaptı. Helikopterden 20'ye yakın çete inerek hemen araziye çatışmanın olduğu tarafa yöneldiler. Ben bunu düşmanın zor duruma düştüğüne yorumladım. Helikoptere dört asker cenazesi konuldu. Helikopter öyle yakındı ki, yanımıza bir BKC ve B-7 olsaydı kesin imha ederdik. Zaten bu silahların olmayışı bizi zor duruma sokmuştu. Helikopter kalkınca tanklar A-6'lar ve diğer silahlar yeniden konuşmaya başladılar. Tank-top atışıyla geriye doğru tepiyordu. Ama beni en çok rahatsız eden A-6 mermilerinin havada parçalanarak patlamasıydı. Arkamdaki Şer arkadaş ve diğerlerinin gittiğini sandığım yönde halen toplar patlıyordu. Yine tankların bulunduğu yere Cizre yönünden bir ambulans geldi. Üç askeri ambulansa koydular. Artık ölü mü, yoksa yaralı mı olduğunu anlayamadım. Ambulansın gitmesiyle bir panzer geldi. Panzerden birkaç kişi indi. Çevrede bulunan askerler görünce hemen esas duruşa geçtiler. Bu bir yüksek rütbeli subay olmalıydı. O vadiye, incir ve başka sık ağaçların olduğu yere giderek gözden kayboldu. Yine vadiden panzerin yanına iki cenaze daha götürdüler. Panzer geri gitti. Öte taraftan düşman subayını dürbünle takibettim. Ağaçların arasından yukarıya çıkan patika yoluna baktım. Subay biraz çıplak bir yere geldi. Silahımı ona doğru nişan alarak ateş ettim. Subay ve çevresindekiler hemen kendilerini yere attılar. Onların tam iki metre ötesine değmişti. Beş dakika sonra tekrar ayağa kalktılar. Subay üzerindeki tozları temizleyerek yola devam etti. Ben tekrar nişan alarak ateş ettim. Bu sefer olduğu gibi yere düştü, artık kımıldamıyordu. Dürbünle baktım; kendini yere atan askerler eğilerek yerde uzanan subayın yanına geldiler. Askerler onu sırtlayarak götürmeye çalışırlarken, bulunduğumuz yerdeki taşın altından askerlerin üst komutayla konuşma sesleri gelmeye başladı. Aramızda üç metrelik mesafe vardı. Konuşmaları tam olarak duyamıyordum. Kalın sesli bir alt rütbeli komutan:

"Dinliyorum komutanım!.."

"Oğlum yukarıya doğru çıkın."

"Çıkamıyoruz komutanım hâlâ oradalar!.."

"Ulan çık diyorum sana! Çıkmazsan gebertirim! Orada terörist kalmamış! Bahane çıkarma."

Biraz titrek bir sesle:

"Tırrr!.. Komutanım başüstüne!.."

Bu sefer işimizin zorlaştığını anladım. Ve nasıl saldıracaklarını heyecanla bekliyordum. Hemen silahımı kontrol ederek yarım kalmış şarjörümü değiştirerek dolu bir şarjör taktım. Her an çıkacaklar diye beklerken, "*bu sefer de birkaç tanesini öldürsem, artık gam yemem*" diye içimden geçirdim. Çok zor ve sıkı bir çatışmaydı. Kurtulma şansı hemen hemen yok gibiydi. Şimdiye kadar üç askeri öldürmüştüm. Acaba bizden şehit var mıydı? Çıksınlar, bana saldırsınlar, hepsine yetecek kadar mermim var. Ben her an askerlerin çıkmasını beklerken yakınıma taş gibi düşen bir sesle yerimden irkildim. Bir de baktım ki el bombası! Artık sonumun geldiğini düşünerek ellerimle kulaklarımı kapattım. Görmemek için de gözlerimi yumdum. Bir anda askerlerin bulunduğu yerden patlama sesi geldi. Bu patlamayla askerlerin çığlık çığlığa ağlama sesleri geldi. Sanırım bombayı atan askere küfür yağdırıyorlardı. Asker ise "*Allah aşkına beni bırakın vallahi bilmiyorum! Billahi bilmiyorum! Yeter! Yeter! Bırakın!*" diye bağırırken diğerleri ise üstüste ona vuruyorlardı. Ben, bombanın patlamasını beklerken patlama zamanın bitmesiyle bombanın çürük olduğunu düşündüm. Baktım bomba düştüğü yerde değildi. Demek ki o patlamanın sebebi buydu. Bir kez daha bir soluk almıştım, ama yine rahat değildim. Çünkü onlara bir kere emir verilmişti ve mutlaka geleceklerdi. Fakat bu adam eğer korkmuşsa, psikolojikmen çökmüşse belki talimatı rededebilir. Gergin bir şekilde bu askerlerin beni nasıl takibedeceklerini beklemeye başladım. Bazen rastgele sağa sola tarama yapıyorlardı. Biraz kafalarını çıkarıp kayalara ateş ediyorlardı daha sonra tekrar tarıyorlardı. Bu arada askerler birbirleriyle konuşuyorlardı. Birisi:

"Bir şey yok, çıkalım. Tek sıra halinde çıkıp yukarıya avcı kolu şeklinde gidelim."

Başka birisi ağlayarak:

"Çıkamayız, halen var, korkuyorum!"

"Haydi çıkmazsak bizi öldürürler. Haydi İsmail çık, öne geç!"

"Ben önde yürüyemem, sen git!"

"Ben önde gitsem hiç biriniz gelmez."

"Yok sen git arkandan gelirim."

"Çıkıyorum gelin!.."

Silahımı çapraz tutmuş önünü tarayarak yürüyen ortaboylu sarışın, mavi gözlü asker tedirginlikle hareket ederken ben çatlağın içerisinde ses çıkarmadan onları izliyordum. İlk çıkan asker iki metre kadar ilerlemesine rağmen kimse onu takibetmedi. Kafasını aşağıya doğru sallayarak:

"Gelin bir şey yok!.."

"Tamam geliyoruz."

Askerler tek tek saklandıkları yerden çıkıyorlardı. Tek sıra halinde yedi asker çevresine bakınarak yürüyordu. Sanırım en önde çavuş olanı;

"Haydi yukarıya doğru çıkalım."

İkinci sırada bulunan asker;

"Çıkmıyoruz bizi öldürecekler!.."

"Kimse yok ki seni öldürsün!.."

Askerler avcı kolu şeklinde yukarıya doğru çıkarlarken artık bir cevap verme zorunluluğuyla karşı karşıyaydım. Silahımı yan taraftaki çatlaktan çıkartarak delikten en son çıkan, yedinci askere nişan aldım. Ateşimle beraber o asker olduğu gibi yere yığılırken altıncı asker de yere düştü. Şaşkınlık içerisinde kaçışan askerler geri kayanın altına saklanırlarken ayağından yaralananı ağlıyordu. Çok korkan ikinci sıradaki asker ise panikten ne yapacağını şaşırmıştı. Geriye doğru iki adım atınca bana iyi bir hedef oldu. Ateş edince silahı olduğu gibi yere düştü. Hâlâ ayakta olan bu asker bağırıyor, titriyordu. İkinci ateşimle beraber kalbinden vurulan askerin artık sesi kesildi. Geriye doğru sendeleyince üçüncü mermimle yere düştü. Tam dördüncü mermiyle uçurumun üzerine kadar sürüklenen asker, oradan yuvarlanarak önce bir kayanın üstüne düştü. Daha sonra kafa üstü uçuruma uçtu. Tekrar kendimi çatlağa çekip yerde uzanan iki cenazeye baktım. 6 cenaze yan yana uzanmıştı. Beni öldürmeye gelen altı insandı bunlar. Düşman bir PKK gerillası için 10 tane askerini gözünü kırpmadan gözden çıkartıyordu. Bu faşist TC devletinde insan değeri yoktur. Acaba yine gönderirler mi başka insan? Ama bu yerdeki altı cenazeyi görseler bir daha adım atmaya cesaret ederler mi? Bu saldırı da geri püskürtülmüştü. Direnişe olan inancım daha da güçlendi. Şiyar ve diğer arkadaşların olduğunu tahmin ettiğim yere baktım hâlâ toplar patlıyordu ve yüzlerce uçaksavar mermileri gelip çarpıyordu. Belki de hiçbiri sağ değil. Çünkü düşman arkasına sığındıkları kayaları neredeyse un-ufak etmiş. Topların atışları birkaç saniyeliğine kesildiğinde tek tek kleş ateşlerinin sesini duyunca yoldaşlarımın sağ olduğunu anlıyor, rahatlıyordum. Demek ki, bu kayaları paramparça eden top atışlarına, bu kadar ısrarla üzerimize gönderilen askerlere rağmen sağ kalma olasılığı mümkünmüş. Eğer bu belayla akşama kadar sağ olsak bile, akşamleyin askerlerin sıkı sıkıya tutacakları bu sarp tepeden kuşatmayı yararak çıkmak neredeyse imkansız bir durumdur. Ama yine de en son mermimize kadar da düşmanı uğraştıracağız. Tabi grubumuzdan bir arkadaşın kurtularak partiye olanları iletmesi son dileğimdi.

Bulunduğum yerde her şey susmuş, bir tek kayanın altına sığınarak hüngür hüngür ağlayan askerlerin sesi vardı. Bunları susturmak isteyen birisi ağlamaklı bir sesle;

"Ağlama diyorum! Ağlama!.."

"Ulan nasıl ağlamayayım it oğlu it! Dayanamıyorum!"

"Ağlama diyorum, teroristler sesini duyarlarsa bize gelirler."

"Ulan yeter! Sana bir şey olmamış. Sanki bir şey olmamış gibi davranıyorsun! Sana mermi mi vurayım! Çabuk beni gönder ölüyorum!.."

"Sabret, seni göndereceğim."

Askerlerin bu gürültüsünü rahatlıkla dinliyordum. Saate baktım saat öğleden sonra ikiydi. Hâlâ düşmanın bir saldırı imkanı vardı. Tedbirli olmam gerekiyordu. Diğer arkadaşların durumları hakkında bir şey bilmediğim için, içimi bir sıkıntı basıyordu. Yaralarım da artık ağrı yapıyordu.

Tank ve uçaksavarlardan çıkan seslerin kayalara çarpmasından çıkan seslere iyice alışmışken zaman zaman çıkan cılız kleş sesleri de bana umut kaynağı oluyordu. Yanımdan ayrılan arkadaşlarda başkaca bir işaret yoktu. Yine buradan çıkarak onları arama imkanım da yoktu. Acaba ölmeden arkadaşları görebilecek miydim!

Arasıra aşağıdaki vadiye baktığımda düşmanlar ölü ve yaralılarını taşımaya devam etmekteydiler. Demek ki, arkadaşlar saldırı halindeler. Dürbünle yola baktığımda bir ambulans geliyor diğeri gidiyordu. Durmadan ölü ve yaralı taşıyorlardı. Bu arada gözüme farklı bir şey ilişti. Sivil elbiseli biri elleri bağlanmış halde yolun kenarında durmuştu. Altı askerde çevresinde durmuş silahlarının dipçiğiyle ona vuruyorlardı. Ona dikkatle bakarak kim olduğunu anlamaya çalıştım. Tanklardan ikiyüz metre kadar uzakta bir keçi sürüsü görünce hemen aklıma Şırnak Mesesx köyünden olan çoban Ali amca geldi. Ali amca düşmanın dipçiklerine daha fazla dayanamayarak yere düştü. Kimisi karnının üstüne çıkıp zıplarken kimisi G-3 dipçiğiyle vuruyor, kimisi de tekme atıyordu. Bu yaşlı insanı böyle dövmeleri beni çok etkiledi. Bu vahşi vuruşlardan sonra bir asker silahın namlusunu kafasının üstüne koyarak ateş etti. Ve Ali amcayı orada şehit ettiler. Bu durum içimdeki kini kabarttı. Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Yaralarımı unutmuştum. Ali amcayı öldürenlerden intikam almak istiyordum. Bu da, benim kabaran kinimi karşılamaz. Ben de vadiden aşağıya doğru yaralı ve ölüleri taşıyan düşmana tek tek nişan alıyordum. Ateş edince hemen kendilerini yere atıyorlardı. Artık onlara kafalarını kaldırma fırsatı bile vermiyordum. Mermilerimin isabet edip etmediğini bilmediğim için vazgeçtim. Mermilerimin azalmış olması nedeniyle boşa tek bir ateş bile açmamalıydım.

Yukarıdaki dik kayanın üzerindeki büyük taşa gözüm ilişti. Eğer bir top bu taşa değer de parçalarsa üzerime düşebilir ve tehlikeli olduğundan buradan uzaklaşmak daha yararlı olacaktı. Ama nereye gitmeliyim? Biraz çevreye baktım. Sabahki yere bir anda yüzlerce mermi değiyordu. Kayanın altındaki askerler hiç ses çıkarmadan rastgele önlerindeki kayaya ateş ediyorlardı. O tehlikeli gördüğüm taşın altındaki kayanın dibi daha uygun görünmekteydi. Oraya düşmanın tek bir kurşunu bile değ-

miyordu. Zor bela çatlaktan çıkarak oraya gittim. Arkamda bir kaya vardı, fakat önüm boştu. Uzun süre bekledim. Elbiselerim derime yapışmış, epey de ağrıtıyordu. İltihaplanan yaraların ağrısı dayanılmazdı. Yine akşama kadar sağ kalırsak acaba çemberden kurtulabilecek bir delik bulabilir miyiz? Düşmanın nereleri boş bırakabileceğini bilmiyordum. Akşama hava kararmadan boş bir yeri bulmam gerekiyordu. Sabaha kadar burada kalsak kesin imha oluruz. O zaman çemberi yararak çıkmak en iyisidir. Yaralanan arkadaşları da kurtarmamız gerekiyordu. Üstelik bu çok zor bir işti. Ya başaracağız ya da öleceğiz! Böyle dalgınlıkla düşünüyorken, yukarı taraflara düşen topla büyük bir basınçla kıvılcım duyumsadım. Sanki beynimde patladı. Daha önce içinde bulunduğum çatlağın üstündeki o tehlikeli taş ikiye bölünerek düştü. Aşağıya vadiye doğru yuvarlandı. Tonlarca ağırlıkta bir sürü taş da beraberinde aşağıya yuvarlandı. Yuvarlanan taşlar yamaçta mevzilenen onlarca askerin üzerine düşmüş olmalı ki, bağırma çağırma sesleri geldi.

"Taş geliyoooorrr!... Taşşş..."

Başka birisi daha düşük bir sesle:

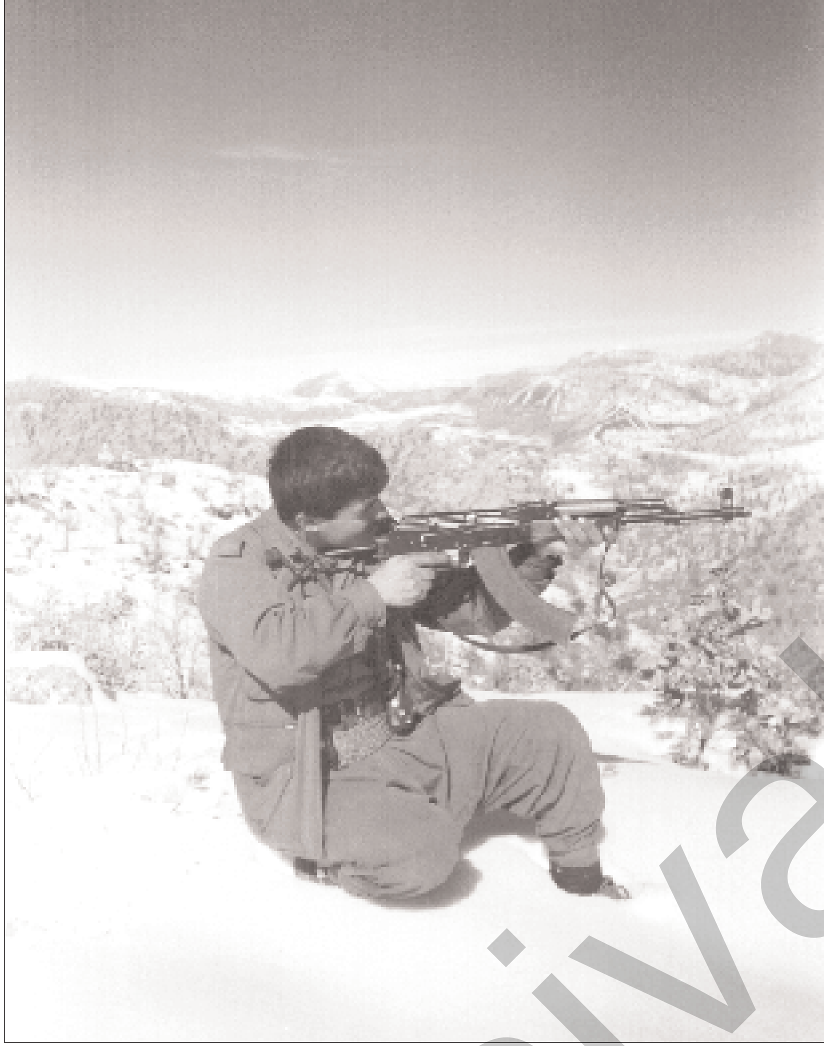
"Çekilinnnn!!.. Çekilin taş geliyooorr!.."

Başka kalın ve yüksek bir ses ise;

"Hoy hoy he he... taşlar geliyor!.."

Buradaki tüm askerlerin sesi dar vadide yankılanarak top ve mermi seslerine karışıyordu. Bunların böyle bağırmalarını duyan ve neler olduğunu anlayamayan tepelerdeki askerler de bağırıyorlardı. Bu duruma gülmekten kendimi alamıyordum. yamaçtakilerin üzerine taş düşüyordu, peki bu tepedekilere ne oluyordu?

Yukarıya bakarak daha düşecek taş olup olmadığını kontrol edip tekrar çatlağa gittim. Saat dörde geliyordu. Güneş yavaş yavaş batıya doğru giderken doğu taraftaki vadiye tamamen gölgelik çökmüştü. Kafamı çatlak yerden çıkartıp vadiye baktığımda 30 santim kafamın yukarısından "*çirrrikk!..*" diye kayaya çarpan sanki beynimde patlayan kurşun, parçaları ve taş parçaları suratıma düştü. Demek ki, biri beni görmüş suikast yapıyor. Bunun tedbirini derhal almam gerekiyor. Öncelikle bana ateş eden adamın nereden ateş ettiğini bulmalıydım. Tekrar kafamı çatlaktan çıkartarak doğuya doğru yamaca baktım. Bir taşın arkasında yeşil bir komando külahı gördüm. O kımıldayınca tekrar başımın üstünde "*çirik!*" diye bir ses duydum. Ben tekrar başımı geri çektim. Ön tarafa bir mermi daha atıldı. Yüzüm bir anda ısındı. Elimi yüzüme sürdüm. Baktım kan! Cebimde aynamı çıkartarak yüzüme baktım. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Kurşun parçalarıyla yüzüm yaralanmıştı. Tekrar aynayı cebime koydum. Oradan bana ateş eden adamı oradan kovmam gerekiyordu. Yandan kafamı çıkartıp ateş açsam beni vuracak. Onun bulunduğu yere dürbünle baktım. O da bulunduğum yere dürbünle bakıyordu. Silahımı ona doğru uzatarak nişan alıp ateş ettim. Askerin arkasındaki taşa değen merminin yerinden beyaz bir toz çıktı. Asker ise hemen kendisini taşın arkasına sakladı. Tekrar yeşil renkli külahıyla kafası göründüğünde ateş ettim, yine kendini sakladı. Yarım saat o askerle işim böyle sürünce asker dayanamayarak aşağıya eğilerek gitti. Bir taşın arkasına saklandı. Bu şekilde askerin vadiye saklanmasıyla benim görüş alanımdan çıktı. Onun uzaklaşmasıyla biraz rahatladım. Güneşin yavaş yavaş batmasıyla hava kararmaya başladı. Tank, panzer ve diğer silahların sesleri azalmaya doğru gidiyordu. Saat beşe geliyordu. Gün tam kararmadan çemberden çıkacağım yeri keşfetmeliydim. Silahımı sol elime alarak çatlaktan çıktım. Sabahki kaldığımız yerden bir arkadaşın kalan çantasını aldım. İkinci defa parmağımdan yaralandığım yerden kuzeye doğru giden sırta dürbünle baktım. Sırtın üstünde kayaların arasında yüzlerce asker görünüyordu. Bu sırtın batıya bakan yamacına baktığımda düşman olmadığını gördüm. Tamamiyle sarp kayalıklarla kaplı olan yerden daha uygun bir yer bulamazsam artık oradan geçerim. Diğer tarafları pek seçemiyordum. Güney tarafımızı tamamen düşman tutmuştu. "*Göremediğim kuzey ile doğu tarafları da, artık diğer arkadaşlara sorarım...*" diye düşünürken, arkadaşlardan hiçbir haberim yoktu. Eğer tek sağ ben isem o zaman çemberden çıkmak çok kolaydır. Yaralı arkadaş varsa onların geçebileceği uygun yerlerden geçmemiz lazımdı. Karanlık iyice bastırınca tek tek ateş eden ferdi silahların dışında herhangi bir ses duyulmamaktaydı. Ben ise artık sabahleyin benden ayrılan üç arkadaşı aramaya başladım. Kaldıklarını tahmin ettiğim kayalıkların üstünde kan izlerini farkettim. İzleri takibederek ilerledim. Ama artık ilerleyecek herhangi bir yer yoktu. Aşağısı bir uçurumdu. Belki de

tank atışlarıyla şehit düşen arkadaşlar buradan yuvarlanarak aşağıya düşmüşlerdi... Bir arkadaşın delinmiş kanlı bir kefiyesine rastladım. Belki silahı da düşmüştür diye aradım, ama kan izlerinden başka bir şey yoktu. "*Demek ki arkadaşlar şehit düşmüşler.*" Üzüntüyle kayalığı tırmanırken ellerim ve bacaklarım titriyordu. "*Demek diğer arkadaşlar da böyle şehit düşmüş.*" Yukarıya çıktığımda büyük bir taşın arkasında oturmuş, gözleri açık bana dik bakan Şakacı Selim'i gördüm. Ona yaklaşarak.

"Selim!.."

Selim hiç kımıldamadı bile.

"Selim!.. Selim!.."

Yine ses çıkmadı. Demek ki, bizim Şakacı Selim de şehit oldu. Elimle hafifçe omuzundan sarsarak;

"Selim!"

Dediğimde Selim kafasını güçlükle kımıldatıp eğerek bana baktı. Yarı ölü bir halde olan arkadaş:

"He.. he! hııı!.."

Rahat bir nefes alarak içimden sevinçle "Yaşıyor! Yaşıyor!" dedim.

"Allah belanı versin. Beni korkuttun! Seni bu kadar çağırmama rağmen niye cevap vermiyorsun"

"Hı! he! Hıkk!.."

"Sen sağır mı oldun ne?!"

"Evet sesini duyamıyorum kulaklarım top sesinden çınlıyor."

"Peki durumun nasıl?"

"Şiyar arkadaş şehit düşmüş."

Bir anda sanki üzerime soğuk su dökülmüş gibi oldum. Bedenim taş gibi oldu. Gözlerim karardı. "Hayır! Buna inanamam."

"Sen ciddi mi söylüyorsun? Gördün mü?"

"Evet! Arkadaşlarla sırt sırtaydık. Bir ara baktım, yok. Aşağıya doğru yuvarlandığını gördüm."

Gözlerim yaşardı. Ama halen inanmıyordum. Tekrar Selim'e dönerek;

"Burada başka kimse gördün mü?"

Alçak tonlu ölgün bir sesle;

"Bilmiyorum..."

"Peki sen ne durumdasın? Yaralanma filan!"

"Yok sadece kalçama birkaç parça değmiş."

"Neyse gel diğer arkadaşların yanına gidelim."

"Kimseler yok burada!.."

"Kalk gidip arayalım..."

Biraz daha yukarıya doğru çıkarak çevremi yokladım. Az yukarıda iki kayanın arasında iki bacak gördüm. "*Acaba şehit mi, yoksa sağ mı?*" diye ona doğru yaklaşırken içim titriyordu. "*İnşallah sağdır!*" yürürken kayalar yol vermiyordu. Bu nedenle kısaca elimle ayaklarını sarsarak;

"Heval! Heval!.."

Aniden yerinden kalkarak yüzünün sağ tarafını tutan köylü Hamit;

"Oh hevalê Metin, yüzümden yaralanmışım!.."

Onun bu ani hareketi beni ürkütmüştü. Böyle bir anda beni çok kızdıran köylüye;

"Beni ürküttün! Sana ne oluyor. Biraz sakin ol hele."

Kızgın, umutsuz bir şekilde dişlerini çıkartıp sağa sola yalpalayarak;

"Hevalê Metin, biz öldük, bittik. Çabuk kendimizi kurtaralım!.."

"Öldün, gittin, cehennemin dibine git! Sen bu kadar şehidi hiç mi görmüyorsun!.. Canını kurtarmayı istiyorsun! Kalk ayağa! Diğer arkadaşlar nerede?"

"Oy oy, şu taşın arkasındadırlar."

"Orada sağ olan arkadaş var mı?"

"Evet heval. Oy!.. Oy!.."

"Yeter be!.. Kendini ölü gibi yapmışsın!.. Düzgün konuş! Başka gördüğün ne var?"

"Şiyar arkadaş şehit düşmüş."

"Ciddi mi söylüyorsun! Kendi gözlerinle gördün mü?"

"Evet heval, kendi gözlerimle gördüm. Yanımızda bir arkadaş yaralanmıştı. Şiyar arkadaş mevziden çıkarak bu arkadaşı elinden tutup mevziye çekmek isterken bir anda olduğu gibi aşağıya yuvarlandı."

Bir günlüğüne yanımızda kalan, hayatında hiç çatışmaya girmemiş olan köylü Hamit'in ilk defa tanklı, toplu, uçaksavarlı şiddetli bir çatışmaya girmesi onu psikolojikmen çökertmişti. Şehit arkadaşları görmesi zaten onun ödünü koparmıştı. O da Şiyar arkadaşın kesinlikle şehit düştüğünü söylediğinde çok kızıyordum. Bu nedenle nefesim tutuluyordu, kalbimin atışları hızlanıyordu. Ama mutlaka onun cenazesinin üstüne gitmeliydim. Hem de aceleyle… Baktım Selim hiç yerinden kıpırdamamıştı. "*Hamit ile uğraşsam gece yarısı olur*" diye düşündüm. Hava kararmıştı, fakat dolunay tam dağların üstüne vurmadan buralardan çıkıp gitmeliydik. Tekrar Hamit'e dönerek;

"Peki Şiyar arkadaşın cenazesi nerede?"

Eliyle işaret ederek;

"Şu taşın arkasındadır, oraya git! Orada arkadaşlar sana gösterirler."

"Sen de Selim'i çağır birlikte yanımıza gelin. Çabuk burada beklemeyin!.."

"Tamam heval hemen geliyorum."

Ben aceleyle Şiyar arkadaşı sabahleyin yerleştirdiğim yere gittim. Taşların arasındaki o çukura gittiğimde orada dört kişi umutsuz ve sessizce oturmuş bana bakıyorlardı. Bu arkadaşların sağ olduğunu görmek bir mucizeydi. Şiyar arkadaşın şehit düşme haberinden sonra altı sağ arkadaşı görmek bana çok olağanüstü bir olay gibi geliyordu. Şiyar arkadaşın şehit düşmesinden sonra birçok şeyin anlamsız olduğunu sanıyordum. Yaşıyor olmama fazla anlam veremiyordum. Ama bu süreçten sonra böyle düşünmenin de hiçbir anlamı kalmıyordu. Belki artık ölmemizin de bir anlamı yoktu. Tek bir düşüncem vardı; o da bu saatte yoldaşları buradan uzaklaştırmaktı. Kendime gelmenin yakıcılığını hissettim.

Yanyana sessiz sedasız oluşan bu yoldaşların yüzüne baktığımda yüzlerinde kan, çizgiler oluşturarak sızmıştı. Hepsi donuk bakışlarını bana yöneltmişti. Onlara yaklaşarak;

"Heval siz burada ne yapıyorsunuz?"

Sarışın, orta boylu, pala bıyıklı Şiyar arkadaş alçak sesle;

"Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Şiyar arkadaş şehit düştü. Biz de burada ne yapacağımızı düşünüyoruz."

Güneybatı Eyaleti'nden gelen bu arkadaşla 1990 da Mahsum Korkmaz Akademisi'nde birlikteydik. Buraya anakaragaha gelmek için gelmişti. Yaşı henüz 30'u geçmesine rağmen 40 yaşlarında gösteriyordu. Ben bir süre etrafıma bakınarak;

"Cenazesi nerede ?"

Eliyle aşağıya doğru işaret ederek.

"Buradan aşağıya doğru yuvarlanmış."

"Silahını çantasını aldınız mı?"

"Ben silahını aldım."

Ben sessizce aşağıya doğru 5 metre kadar inerek baktığımda yüzüstü bir ayağı altında biri de uzanmış vaziyette orada cansız yatıyordu. Gidip onun başına durdum. Şiyar arkadaşın tarihine dalıp gittim.

17 yıldır PKK saflarında olan Şiyar arkadaş çok gençken ilk mücadele aşamasından beri saflardaydı. Dersim de gençlik içerisinde önemli faaliyetler yürüten Şiyar arkadaş hain-işbirlikçi ve faşistlere karşı çetin bir savaşım yürütmüş. 1980'de partimizin yurtdışına çıkmasıyla Filistin eğitim kamplarında bir süre eğitim görmüştür. 1982'de İsrail'in Lübnan'a saldırısıyla PKK'nin devrimci-enternasyonalist sorumluluğu gereği Filistin halkıyla omuz omuza verilen savaşımda yerini almıştı. Şiyar arkadaş o savaşta kendini ispatlayarak 1982 sonlarında partimizin ülkeye dönüşüyle ve silahlı mücadele adımlarının atıldığı 1983'te ülkenin en sarp dağlarına gelmişti. Eruh eyleminde önemli bir rol oynayan Şiyar arkadaş, 1986 yılının başlarında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelmişti. Bir yıl onunla birlikte aynı koğuşta kaldık. Şiyar arkadaş hem siyasi hem de askeri eğitmenimizdi. 1987 yılının baharında özgürlük yürüyüşü eğitim devresinden sonra **Abdurrahman Motor**, **İsmail İbrahim** yoldaşlarla tekrar Kürdistan topraklarına dönmüştü. Üç yıl aradan sonra tekrar İkinci Parti Konferansı için toplandığımız Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelmişti. 1990 yılının Mayıs ayında onunla Mahsum Korkmaz Akademisi'nde karşılaştıktan sonra ben ülkeye savaş sahasına yöneldim. 6 ay sonra Eylül 1990 da Haftanin'de tekrar karşılaştığımızda düşmanla girdiğimiz bir çatışmada birlikteydik. O çatışmada tüm yeni arkadaşları, bir çırpıda mevzilendirmişti. Uygun sağlam bir yere mevzilendirdikten sonra yoğun havan atışları altında inisiyatifini kullanışı beni çok etkilemişti. Dördüncü Kongre sonrası Dersim Eyaleti'ne koordinatör olarak giden Şiyar arkadaş gittiği alanda yaygın gerillayı geliştirmişti. Yine aynı yöreden olduğu için halk tarafından çok seviliyordu. 29 yaşında olan, ama hâlâ 20'sindeki bir genç gibi gösteren Şiyar arkadaş uzun boylu sarışın ve ince bıyıklıydı. Yıllardır sinüzit rahatsızlığı vardı. Fizik olarak müthişti. Yürüyüşte kimse ona yetişemiyordu. Yine çok duyarlı olduğundan 10 yıldır savaş içinde olmasına rağmen, tek bir sefer bile pusuya düşmemişti. İşte, böyle değerli bir yoldaşın iki ay süren bir yürüyüşten sonra şehit düşmesiyle bütün dünya başıma yıkılmıştı.

Şehit düşmeden önce, bu sabah bana söylediği şey aklıma geldi. Çantasını almam gerekiyordu. Çantasını alarak onunla Dersim'den gelen uzunboylu esmer Salih arkadaşa teslim ettim. Tekrar dönüp onun üzerine geldim, elimi yüzüne sürdüm. Halen vücudu sıcaktı. Demek ki şehit düşeli daha bir saat olmamıştı. Kurşun yarasını aradım. Kafasından aşağı hiçbir yere kan bulaşmamıştı. Kafasını kaldırdım, halen kan akıyordu. Elimi yine kafasına sürdüm. Sol kulağının üstünde ufacık bir delik gördüm. Mermi buradan değmişti. Diğer tarafa elimi götürünce iki parmağım geniş bir deliğe girdi. Kafasını yavaşça indirdim. Elime baktım, elimde beyni kalmıştı. Kalbim daha hızlı vurmaya başladı. Neredeyse düşecektim. Çünkü gözlerim kararıyordu artık. Oradan yukaraya çıktım. Az sonra ancak kendime gelebildim. Artık diğer kayıp olan arkadaşları aramamız gerekiyordu. Salih ve Şiyar arkadaşa;

"Heval gelin şehit arkadaşların raxt ve yeleğini alın, ben de diğer arkadaşları aramaya gideceğim."

"Tamam heval geliyoruz."

İki adım arkadaşlardan uzaklaşınca etrafıma bakındım. "Ama nereye gideyim. Nerede arkadaşları bulayım!" Güneye doğru kayalıklardan inerek Baran ve Dıjwar'ı bulmaya gittim. Dikkatle etrafıma bakarak yürüdüm. Üç metre yüksekliğindeki kayalığın altına indiğimde Türkçe konuşma sesleri duydum. Biraz daha kulağımı kabartınca "*acaba arkadaşlar mı? Yoksa?*" Baktım ki askerlerin sesi. Hemen geriye iki adım atıp sol tarafıma inip bakmak isterken, bu defa da aşağımda pek de büyük olmayan kayanın altından aynı şekilde düşman askerlerinin sesi geliyordu. Demek ki, düşman askeriyle içiçe girmiştik. Ama bu arkadaşlar acaba çember içinde mi? Eğer orada kalmışlarsa işimiz zor! Çünkü dik kayalar yol vermiyor, başka bir yoldan girmek için. Tabi arkadaşları da bırakacak değiliz. Acaba başka bir çözüm olamaz mı? Ya çemberden çıkmışlarsa! O zaman nereye gitmiş olabilirler. Belki de bir çare bulabiliriz! Baran ve Dıjwar benimle bir yıldır beraberdiler. Bu araziyi de çok iyi tanıyorlar. Eğer onlara bir şey olmamışsa kesinlikle kendilerini kurtarırlar. Bu şekilde kendime biraz moral vererek tekrar geldiğim yönden geri dönerek arkadaşların yanına geldim. Daha yerlerinden bile kımıldamamışlardı. Bu dört arkadaş beni bekliyordu. Beni gören Şiyar arkadaş;

"Heval sen arkadaşları buldun mu?"

Arkadaşların moralinin daha da bozulmaması için;

"Hayır Heval! Ama arkadaşlar yolu iyi tanıdıkları için kesin çemberden çıkarak gitmişlerdir."

"Eğer öyle iyidir. Peki ne yapalım?"

Aşağıya doğru şehit Şiyar'a baktım.

"Hani, onun eşyalarını çıkarmadınız mı?"

"Hayır heval!.."

"Niye böyle duyarsız davranıyorsunuz! Acele edin! Ayışığı çıkmadan buralardan ayrılmalıyız."

"Tamam heval şimdi eşyaları alacağız."

Zilan, kesin özgürlük istemi, yaşam arayışıdır

"Güçlü olmadığım dönemlerde, ben aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım. Güçlü olduğum dönemlerde benim için aşk veya kadın fazla geliştirici olmadı."

"Büyük sevgi veya yerinde bir sevgi, büyük bir savaşa benzer. Veya büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin de gelişmesi mümkün değildir. Nitekim, savaşı ne kadar geliştirdiysek, sevgi boyutunu da eklemek istediğimizde, bu çok çarpıcı ortaya çıktı. Savaşın gelişemeyişinin en önemli bir nedeni de; sevgi kişiliğinin olmamasıdır."

PKK tarihindeki şehadetleri değerlendirdiğimizde, dönemlere göre kişiliklerin özgünlüğüne anlam vermeye çalışırken, bugün en az bunu yaşayanlar kadar bir irade ve düşünce yoğunluğunun gerekli olduğunu, bu konuda unutkanlık, gaflet gibi durumların asla kabul göremeyeceğini, asıl yaşayan değerlerin bu kişiliklerin şahsında temsil edildiğini, onların manevi komutaları altında işlerin yürütüldüğünü vurgulamaya çalıştık.

Bugün yaşayanların yaşamı ve savaşı düzenlemelerinde, tutarlılık ve dürüstlük gereği, şehitlere verilen söz esastır. Şehadet çizgisine ters düşmüşse, onun gereklerine, anlam ve önemine göre bir yaklaşım içinde değilse, onun fazla iflah olmayacağını, layık olmayacağını, başaramayacağını da belirtmek gerekir.

Şehadetlerin çizgisinde yürümesini bilmeyenlerin eylemleri ve hatta zaferleri fazla anlamlı olamaz, -tehlike içerir.

Şehadet, en ağır konulardan biridir. Şehadetin yükünü kaldırmak, en ağır işlerden biridir. Şehadetin gereklerine göre yaşayabilmek ise yaşamların en zorudur.

Hatırlıyorum, Haki Karer yoldaşın şehadetinin yakıcılığının o ilk yılında, bütün sorun buna anlam verebilmek için gerekeni yapmaktı. Manevi etkisi altında nasıl kalkabiliriz diye, gecemizi gündüzümüze katıyorduk. Yanılsaydık, gereklerinden uzak düşmüş olsaydık ortada PKK diye bir gelişme olamazdı.

Bu anlamda en zayıf olduğumuz bir dönemde ve hatta Haki'nin katledilmesiyle, o oldukça zayıf şekillenişin tamamen dağılacağını düşünen düşman üzerinde, bu şehadet dolayısıyla yaşadığımız yoğunlaşma, gereklerine ulaşma, mümkünse eyleme geçme; denilebilir ki, en büyük işlerimizdendi. Ve asıl PKK'yi yaratan bu yaklaşımdı. Onun anısına bağlılığın en temel bir ifadesi olarak partileşme kararı, program taslağı ve ilk yılın bunun hazırlıklarıyla geçmesi ve akabinde resmen partinin ilanına gidişimiz, şehadet gerçeğinin doğru değerlendirilmesi halinde neye yol açacağının da en büyük göstergelerinden birisidir.

Düşman dağılmayı beklerken biz büyük tarihi adımlardan birisini gerçekleştirdik. Eminim ki, Haki'nin şehadeti olmasaydı biz belki PKK'lileşmezdik, o kararı veremezdik. Tarihin seyri böylece değişti.

Buna benzer önemli şehadetlere hep anlam vermeye çalıştım. Bir Mazlum'ların şehadetini; ülkeye kesin inançlı ve başarılı yürüyüşün emredici ifadesi olarak değerlendirdik. Giriş kesin olacak, sonuna kadar gerekenler yapılacak. Ve bilindiği üzere 15 Ağustos Atılımı'nın bununla da bağlantısı vardır. Diyarbakır zindanlarındaki baskılar ve ona karşı şehadetler olmasaydı belki de biz bu çarpıcılıkta ülkeye yönelmezdik. Yöneliş bu kadar kesin olamazdı. Başlı başına bu da tarihin seyrini değiştirdi ve en ciddi eyleme de bu temelde ulaşıldı.

Yine Mahsum Korkmaz arkadaşın şehadetinde, gerillanın zayıflığı ve tasfiye tehlikesi vardı -ve bu amaçlanmıştı. Ülkede kalıcı gerilla gücü olup olmamanın bir an'ıydı. Nitekim ardılları ve bizzat bu pratikte yer alanlar dahil, kendilerini iflasın eşiğine getirdiler. Yine umudu ve pratiği de anlamsız kılarken, bizim zor da olsa buna cevap vermemiz önemlidir. Yani gerillanın daha da kalıcılaşması ve kendisini en azından bölükler düzeyinde yürütmesi, verilmesi gereken bir cevaptı.

Sonuçta 1987'nin yaratılmasıyla, yeni bir tarihi sürecin, gerillanın sökülemeyeceği, Kürdistan'ın eylemsiz, silahsız kalamayacağı kesinleştirildi. Agit'in şehadetinden sonra da, aslında beklenen tamamen bir çözülüştü ve gerillanın tasfiyesiydi. Tıpkı Mazlum'un şehadetinde olduğu gibi, Diyarbakır zindanın çözülüşü, teslimiyetiydi. Ama bunlara karşı zamanında ve yerinde verilen karşılıklar, tarihin seyrini çarpıcı bir biçimde değiştirebildi.

Demek ki; şehadetlere doğru anlam vermek ve en önemlisi de, ne kadar zor da olsa, kat be kat eylemi geliştirerek cevap olabilmek en doğrusudur. Ve başka türlü şehadetlerin gereklerine ulaşılamaz.

Şüphesiz buna benzer, etkileyici binlerce şehadet olayı vardır. Ne kadarına layık olundu? Özellikle kendi görev anlayışımız neydi, onların en yakın yoldaşları olarak ne kadar cevap olabildiniz? Ben kendi eylemimde şehadetlere bağlı kalmayı, dönemsel olarak ve özgünlükleri olanlara daha özgün biçtiğim değerler temelinde yürümeyi kendi çapımda başardım ve sonuçta halkın da kabul edebileceği, şehitlerin ruhunun da rahatlıkla kabul edebileceği bir konuma ulaşıldı. Şüphesiz soruyu kendiniz için kişiselleştirmeniz gerekiyor. "*Ne kadarına biz anlam verebildik?*" En önemli işlerinizden biri de budur. Kesinlikle ve şiddetle kendinizi sorgulamanız ve yapılmayanı yapmanız gerekir.

Şehadetlere, görevlerinizin farkında olarak ve onların kayıplarını kendi kişiliğinizde kat be kat yeniden üreterek ve bunu başarıya dönüştürerek karşılık verirseniz, şehitlerin anısından birşeyler anlıyorsunuz demektir. Aksi halde fazla değerli olacağınız düşünülemez. Bu bir ilke meselesidir. Hükmedilmesi gereken an be an yaşamsal bir sorundur. İkide bir hatırlamak meselesi değildir.

Bugün birinci yıldönümünde Zilan şehadetinde çok şeyler söylenebilir. Genelde gerilla ve kadın ordulaşması üzerinde onun eyleminin etkileri ideolojik, siyasi, askeri boyutlarıyla rahatlıkla ortaya konulabilir. Yine Dersim özgülünde olup bitenler dile getirilebilir.

Ben bu hususlarda oldukça alışagelmiş bir değerlendirme yapmayı fazla anlamlı bulmuyorum, zaten gerektikçe yapılıyor, -ve yapılmalıdır da. Dersim'de; -örneğin bu eleştirilen kişilik bizzat mektubunda, "*küçük burjuva, bilmem kemalist etkiler deyip duruyorsunuz, yakışmaz. Bu şeyleri niye ısrarla yaşıyorsunuz, yaşatıyorsunuz*" derken, aslında daha bir yıl geçmeden o verdikleri kayıplarla kendi durumlarını ortaya koyuyor. Eminim ki, bu eleştirilerden bazı sonuçlar çıkarılsaydı, bu büyüklüğe cevap olabilen bir gerilla sergilenseydi, Dersim düşmanın en çok korktuğu ve asla sonuç alamayacağı ve belki de Güney'den daha fazla etkili bir Kuzey direniş kalesi olacaktı. Ama o kişilik, kendine layık gördüğü yaşamı fazla yaratıcı olmayan, derinliği yakalamayan, tedbiri geliştiremeyendir. Aslında nasıl savaştığı, nasıl yaşamak istediği de fazla belli değildir. Nereden bakılırsa bakılsın, zaafları olan bu kişiliğin savaşa yansıması, düşmanın bir ağır operasyonunu önceden görememek kadar, ona etkili bir savaşla karşılık verme gücünü ortaya çıkarmaması en önemli kayıp nedenidir ve aslında Zilan kişiliğinde buna cevap verilmişti.

Kendi başına örgütlenmesi, planlaması, eylemini başarıyla ortaya koyması hepsi için uyarıcı olabilirdi. Ve bir kişinin kendi düzeyinde sağladığı bu gelişmeyi, onlar kendi kişiliklerinde sağlamış olsalardı, düşmanın bu sahaya böyle rahat girmesi, sonuç alması asla mümkün olmazdı. Demek ki, şehitlerin anısına layık olunamamıştır. O kadar kızlar-erkekler vardı; hepsi kendi kendilerini tüketirken, demek ki önemli yanlışlıklar yapmışlar. En azından kendilerini örgütleyememişlerdir. Yaşama ve savaşa verdikleri anlamlar dar olmuştur. Düşmanı esas alan bir yaşam tarzına girememişlerdir. O yaşamın savunulması için kendilerini örgütleyip savaşta patlayan bir dinamit deposu haline gelememişlerdir.

Aslında Dersim'de gösterilmesi gereken kişilik Zilan kişiliğidir.

Ayakta kalacak olan, yaşayacak olan da buydu. Biz bunu vurgulamıştık, bu ciddi bir işarettir dedik. Gerilla zor bir sürece girmiştir, düşman oldukça derli-toplu geliyor. Bu bir semboldür dedik, eğer ayakta kalmak istiyorsanız kendinizi şiddetlendirmeniz lazım, hatta her gerilla Zilan kişiliğiyle özdeşleşerek, -bir anda değil- sürekli patlayacak bir bomba halinde yürüyebilmelidir. Kürdistan üzerindeki bu büyük belanın, bu büyük afetin kaldırılması, gerilla kişiliğinin bu düzeye gelmesiyle mümkündür.

Ama Kuzey'den Güney'e doğru gelişlere baktığımızda; sığ geçildi, anlamı derinliğe kazılmadı ve hatta partinin bazı savaş değerleri üzerine ucuz bir yaşam tutuldu; yaratıcılık, katı bir direniş kişiliği olarak ortaya konulmadı. Ve sonuç ise en anlamsız kayıplar. Özellikle bunun bu yılda olması bizi çok öfkelendirdi.

Duyarlılıklarınız, olup-bitenleri anlamanız zayıf. Ne şehadetlerin gerçeğinden, ne de düşmanın yönelimlerinden fazla anlamıyorsunuz. Tam tersine büzülüyorsunuz, anlamsızlaştırıyorsunuz ve sonuçta darbe yeniliyor. Halbuki bu eylem düşmanı çok korkutmuştu ve her gerilla rahatlıkla bu sürece girmişti. Karar vardı, uygulama da sağlanabilirdi. Yaygın görülen, saflarımızda birisi çok iyi yapmışsa değerlerinin ona dayanarak ucuz yaşaması bir kez daha etkili oluyor ve böylece de gafilin kaybı ortaya çıkıyor.

Kim ne derse desin, bu yılı gerillada çok büyük kazanmak mümkündü. Zilan kişiliğine bir anlam verilebilseydi, gereklerine vicdanen kendini yatırmış olsalardı, bu büyük bir gelişme anlamına gelecekti. Diğer boyutlarda da böyledir: İdeolojik, moral ve cesaret olayında, kesinlikle herkesi kat be kat büyütecek bir anlama sahipti. Çağrısında bilindiği üzere büyük yaşam tutkusu, cesaret çok nettir. Bunun büyük bir şans olarak da görülmesi gerektiği vurgulanıyor.

Ama birçoğu kişiliğinde maalesef bu düzeyi yakalayamadı. İdeolojik moral düzeyin savaşta ne kadar belirleyici olacağı anlaşılamadı, gerekenler yapılamadı ve istenmeyen kayıplar yaşandı. Tedbir almasaydık belki de bu çok kötü bir yenilgiye kadar da gidebilirdi.

Zilan'da insanlarımızın beynini, yüreğini açan, bencilliği yıkan, ideolojik etkileri çok çarpıcı ve ulusal düzeyde olan bir ufuk vardır. Siyasi olarak da güçlü olmanın nasıl olduğunu ortaya koymuştur. Küçük amaçlar için değil, büyük amaçlar için yaşamanın nasıl olduğunu kanıtlamıştır.

Örgütsel anlamda da ikide bir örgüt bozgunculuğunun anlamlı olmadığı vurgulanarak, değerli bir yoldaş olmanın örneği sergilenmiştir. Son derece yapıcı, örgütlü bir kişiliğin nasıl olması gerektiğini çarpıcı olarak ortaya koymuştur. Bütün bunlar partililere bir mektup ve çağrı biçiminde sunuldu. Etkisi hiç olmadı demiyorum, ama oldukça sınırlı bırakıldığı, genelde şehadet çizgisine yaklaşımın duyarlı olmadığı, sonuçta çok büyük bir gelişmeye neden olabilirken bunun geçiştirilmesi yaşandı. Elbette biz her zaman şehadetlere karşı aldığımız tedbirleri ve anlamını yitirtmedik. Bu şehadet temelinde bütün şehadetlere yüksek değer biçtik. Çok şiddetli bir yoğunlaşmayı esas aldık. Örgüt içi savaşımız çok yoğundu, çok keskindi. Hiçbir yenilgiye fırsat vermeyecek kadar biz kendimize anlam vermiştik. Herkes gitse de, biz kalışımızı, cesaret ve umudu geçit vermeyeceğiz -ve bugün bu gerçekleştirilmiştir.

Bugün, düşmanın Kuzey'den başlatıp tarihin bu en büyük operasyonlarını Güney'de tamamlamak istediği çok net. Bu da büyük bir taarruzdu. Belki de, Türk kurtuluş savaşının ve hatta Osmanlıların son iki yüzyılındaki en büyük operasyonlarındandı. Özellikle Kürdistan'a son iki yüzyılda düzenlenen seferlerin en kapsamlısıydı. Tarihte böyle seferleri İskenderler, Romalılar, Persler, islam orduları veya Cengiz Han, Timur orduları düzenlemiştir. Biz bunları bir tarafa bırakalım, son iki yüzyılın Kürdistan seferlerinin içinde bu yılın operasyonları en büyüğüdür. Ve Dersim'de başlatılması da bence anlamlıdır. Çünkü Zilan şehadetinde genelkurmay sarsılmıştı ve bunun intikamını almak için oranın üzerine korkunç yöneldi. Türk askeri literatüründe böyle anlamlar vardır; intikam veya imha seferlerini düzenlerler. Bütün partiye bunu ödetmek için Güney'e kadar böyle büyük bir çapul seferi düzenledi.

Açık söyleyim, hepinizin pratiğine baktığımda, tedbirleriniz bunları aşmaya yeterli değildir. Dersim gerillamız cevap vermeyi beceremedi. Güney'e ka-

● Devamı 12. sayfada